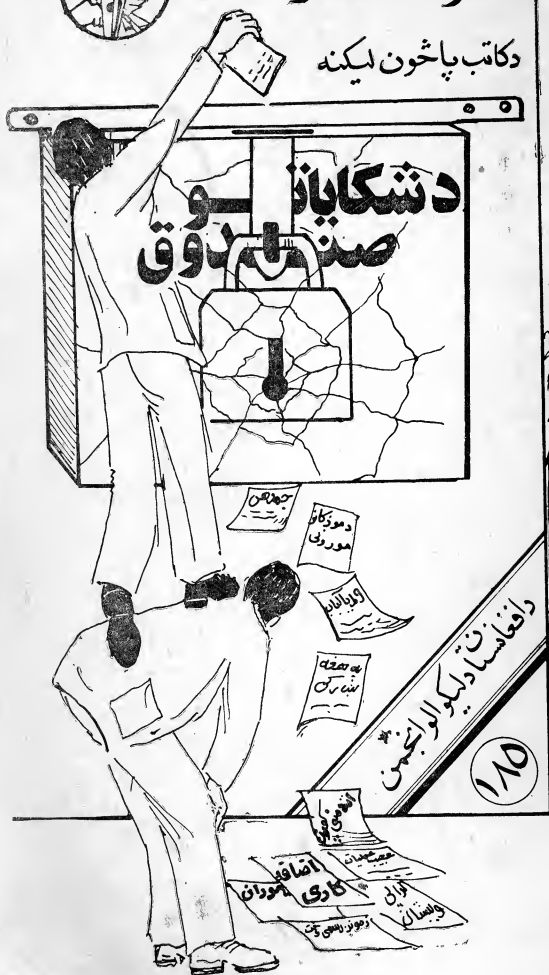

طنزد استافونده

دکاتب پاخون لیکنہ

دافغانستان د ليکوالو انجمن

د شکاياتو صندوق

د

کاتب پاخون

د طنز داستانونو لومړۍ مجموعه

۱۳۶۸

د کتاب نوم : د شکا یا توصندوق

ليکوال : گاتب پا هوښ

خپروونکی : د افغانستان د ليکوالو انجمن

مهتم : زلمی سیده نا که

د پښتني ديزاين : حميد حليمی

خطاط : کبير امير

د چاپ همير : ۲۰۰۰ تو کړا

د چاپ کال : ۸ ۳۶ ۸۱ . هـ

د چاپ محای : دولتي مطبعه

فهرست

- غو خبری
- د باغون د دهکایانو صندوق
- ۱ - وړیا کتاب
- ۲ - عجیب عملیات
- ۳ - موږ نامو راڼ یو ، که آیس کریم خوران ؟
- ۴ - اته منی کو یو
- ۵ - په هغه چارکی چې کله او نرخ یو پر اړ نه هو .
- ۶ - په ختم کي ختم .
- ۷ - موږ غو چتل چی په لغت کی پورته هو .
- ۸ - اخلاص گران
- ۹ - او آخر ئی په ها پو نو ترخیص واخست .
- ۱۰ - دخط السیر پاته
- ۱۱ - فورمه
- ۱۲ - جمله
- ۱۳ - دیو کانو مو رولی کولده هوه ؟
- ۱۴ - اضافه کاری چه ده ، که بیکاری ؟
- ۱۵ - نوی دریشی .
- ۱۶ - حساب ماشین
- ۱۷ - زه همدا س مجرد چه یم .
- ۱۸ - ز موږ رسمي وخت په خورا که توره ده
- ۱۹ - چی کورنی نه هغه دمار لهجانیږ خو هغه .
- ۲۰ - موږ نیم ساعت وروسته پاتې یو
- ۲۱ - دهکایانو صندوق

دالی

کران منان مکتوب

خو خبری

* * *

دغه کتاب چي ماته پروت دی، که د قداواندام، یاد فورم او شکل (پندوالی او مضامین) له مخي و ور مالو مېړي خود کیفیت معنی او ارزښت له مخي هر ی ادبي ټولنې ته په تیره ژوند پښتني ماحول ته د پرخښی او پور سموردی .

دالو مړي محل دی چي ژوند د یوه ځوان طنز لیکونکي له خوا په پوره حوصله او ژور تیا دغه اهم کار ته لاس اچول کيږي او پیا یی په پوره مبالغه سر ته رسوي .

خپره په طنز لیکنه کی ده. زه له دی څېرو تیرېږم چي طنز څه شی دی؟ او باطنز باید څه کیږي؟ په دی باب ډېر و د قلم استا کارا نوڅه لیکلې او لاسي و په یی لیکي ، خوزه دومره وایم چي طنز لیکنه او پیا په پښتو ژبه طنز لیکل دو سره ژور تاریخ نه لري . هغه چي طنز و نه او تر کی ټکا لی شو سو په خپلو ډېرو ، حجرو او کوڅو کی ډېری اوریدلي ، مگر تر څه پوري دلته ژوند په پښتو ادب کی طنز د کتاب په پښه مخامخ نه دی ښکاره کړی .

البته دی کی په شک نه وی چي څو لیکوالو به په پښتو ژبه طنز و نه لیکلې وی خو دا هم د تردید خبره نه ده چي دغسې آثار ژوند په خپله ژبه کی د لوسړي محل له پاره گورو .

زه د دی کتاب لیکوال ته افرین وایم چي د لوسړي محل له پاره د یوه ټکنې پهلوان په غیر مستقیمې را بد وېلي او پښتو طنز و نه یی په پښتو ادب کی را ژوندی کړل .

سوډ حق لرو چي له خپلوخوا نو اوږو وليکو الو نه هيله و کړو
 چن دېشتو ادب ددغي برخي دلا او ورتياله پاره به اخلاص ملي محلي و کړي
 بايد وويل شي چي گران او ستو نکي که به دغه مجموعه طنزه
 داستانو کي ليکنه کړيا وويښي، سوډ ورنه هيله کوو چي دغه نيمکړ-
 تياغان ته سرخوړي ونه بولي او سرسري بي تيره کړي، مخکه ددغه
 مي عرض و کړ چي دغه مجموعه بيخي خوانه او پوه ادبي غوتي ده چي
 تازه تازه سپړدلي ده، او سوډ بايد به اخلاص سره د کتاب ليکوال
 ته کور وداني ووايو .

زه ددي کتاب ليکوال هاغون له ډير نيږدي نه اوله ډيروخت
 نه راپه دي خوا پوښم . دي ډير پر کاره ز لمي دي او خپل کارونه
 به ورين تندي او به سره سمه سرته رسوي همدا اوس دده وړي
 طنزي بالند کي طنزونه دهيواد به معتبرو جریده و او مجلو کي خپريږي
 او هم دراپوله غږونه سوډ ته او رول کيږي چي داده ډېره پاري
 پوه نمونه ده. له دي برسیره ده ډير منظوم طنزو نه ليکلي دي چي
 د خپلو سندر خاږوبه اوږو نو کي سوډ اوريدلي او زموږ محفل يي را
 تود کړي او خوږ کړي دي .

له هغه مخايه چي ماته پته لگيږي د کتاب هاغون د منظوم اولند کي
 طنزو نو شمير دوه وره کم نه دي او که دلا ي شي چي د راتو ليدو
 به صورت کي جلا جلا مجموعي ورځني تياري شي. سوډ هيله من پو
 چي دا اولند طنز ليکونکي و مخول شي غوڅېل ټول منظوم اولند کي
 طنزونه هم راغونډ کړي او د کتاب په ډول يي ټولني ته وړاندي
 کړي چي هم پري دلو ستو نگوډو قی تنده ماته هي او هم دادب دغه
 کلي او بانده نوره هم پيرازنه او سيرا به شي .

سوډ خپل دغه خوان ليکوال ته دلا چيو ملي اول پسي دېشو
 طنزونه به وړاندي کولو کي له پريو نه زيات پري هوارو .
 و سلام (منا ن ملگري)

دپاخون «دشکایا تو صندوق»

نځ په ټوله اړی کې یوزبات شمیرلیکوال دی مسلمان ته په لمحړ کې سره کوری چې دانسا نانو ژوند په عین حال کې چې دهر مختصک اونویدو نویو تخنیکي بریاوو په بهیر کې غوڅیږي. په همدغه اندازه همدغه بشریت دیولې نورو عینې، روحی او رواني ستونزو په کمر کېچ کې هم را گیری اواز دومره په خواشېني سره ورته کوری چې گواکې له هغو څخه خلاصون نه شته او دهغو په لږڅ کې باید له ژوند څخه لاس په سرد زمان د مجنونانو په ډله کې دی توپیری په لور یون پیل کړی. په لیکوالو او شاعرانو کې هم دیرداسی شاعران او داستانی لیکونکي شته چې هغوی بیا په عمومي توګه په دغو غمونو او تور تمونو کې خلکو ته ایل و رکوی او دهغوی غمونه او بدسرهي ددهدا او خوشالیو په زور د هغوله زړونو او لکرونو څخه وړی. زمونږ په ټولنه کې هم زموږ په خلکو باندې دسوی تراژیدي شیبې پر لاسی دی. چې په هغې کې واقعا زموږ خلکو وژل او هغه یو ګوله وچه دودې یې چې په زیارونو موندلې وه هغه یې داو ځکو او وینو په کتن پوری کړه. دلمخپوتر ستونی تیره شوه او د هینو ترستونی پوری هم ونه رسیده. تېل شوی چکره او دهنې انځورخو ټولر د هغه اندازه وکړای شو. چا په کسو چا په شعرو کې او د هینو بیا په تاریخونو کې. چې ټول د چکرې او بدسرغي تر پر لاسی لاندې وواړ دهنې تراغیزي لاندې راغلي دي. اما پوځوک چې پردغه چکره او پرتولو بدسرغيو او ستونزو باندې پر لاسی دی او په هغو باندې

د زړه له کومې مالمېدې وهڅه څه زموږ داوسنی عصر طنز لیکو لکي
اود پېښېدو نو خالق دی .

په پښتو ادبی بهیر کې سره له دې چې په دغه څانګه کې پدېنې
توګه لږ کار هوی ، مګر دا ددې مانا نه لري چې پښتني ټولنه له
دغې حیاتي مادې څخه یې برخې ده ، بلکې برعکس په پښتني ټولنه
کې په طبیعي توګه د طنزي روحیې له پاره دودې او هڅونې ډیر پوره
درايط برابري او په طبیعي توګه له کلیوالي ژونده رانیولې تر بهاري
ژوند پورې وده کوي . کله چې د پښتني کلمې اوباندې ډېری او
حجری په درشل باندې پېږي دی . هلته لیدل کېږي چې څه ډول
کترې . کتابي دځنډ او اوڅو شا لېوله غېوسره ، ملګري کېږي او
ډېره ، حجره تو دوی . پښتانه له طنز سره سمه لري . طنزي
طبیعت لري او طنزي ټنډه له یوه عادي پښتانه څخه چاڅو کاله
مخکې د جلال اباد - کابل په موټرو کې پوښتنه کړې وه :

- کاکا پښتانه څه ملک دی ، خو به څه مېراني نه لري .

ده په محواب کې ورته وویل :

- ولی یې نه لري ؟ دا د موسی خان او موسی خان چې هغه او ورځ یې
کېسې کېږي ، گنې دا ستا دېلار او نیکه نو کـــر ان و و ؟
هغه څه به څه مېراني ټول پښتانه دی .

چې دا محواب یې ورکړ . بله پوښتنه یې کړې و کړه :

- نه نه ... ما غلط کړې وو - ملا نصرالدین ته لري .

- ملا نصرالدین هم لري ... ولی حضرت باز تر ملا نصرالدین کم دی ؟

اود دهکایاتو صندوق « په باب :

پاخون ان سبا واهنې څیر ، ده چې زموږ د زمانې د پښتو طنز په
افغانی بهیر کې په پرله پسې توګه دغې څانګې ته کار کوي . په
کوزه پښتو نهواکې خوله پخوا را په دی خوا په دغه برخه کې

ډير کار شوی دی. عبدالرحمان مغموم، برق خوږه دغه برخه کې
 په کار بوخت دی، ولی د ابا بدو وایو چې لوسوړو کسانو هم په دغه
 څانګه کې په فني توګه کار نه دی کړی او هغه غږی په رهبر
 خېلوک، ژوند، لا راو نورو خبرو نو کې خپاره کړی دی هغه هم
 ددوی داسا توري فعالیت څرګندونه کوي. څو پاڅون او وس مټی
 راغښتی او ددی په افغانی اوسنی بهیر کې هره کوی غوږ لیکونکی
 او یوازی طنز لیکونکی پاتې شوی. چې د طنزی ژانرو لویه ترڅ کې
 یې ددی «د شکا پاتو صندوق» موږ اوتاسی مو لو چې د ژباړو
 طنز و نو جوله یې کیسه ای بڼه لري. شاید پاڅون د طنزی بهیر په مختلفو
 ژانرو کې غوږلې اولیکلې وي. مګر د دهکا پاتو صنفه وټ، د تمامه
 ما نا هغه طنزی کیسه یې بهیر دی چې د پښتو طنز په برخه کې یې خپل
 اوچتوالی ساتلی دی. چې ټول داستانی طنزونه وللي هو. هکمه چې
 په نثر کې یې د کیسه ای فورم ټولې جولیزې ځانګړې تیاوې هڅه دي
 د کار په پښتو او دنورو ژبو په طنز لیکنه کې د وډیزال چلند لري
 په کوزه پختو نغوا کې چې په ۱۹۶۴ کال کې د محمد اعظم خان اعظم
 «لشی» نومی بشپړ طنزی چوانګه. په پښتو ژبه خپور شو، په هغه کې هم
 دوشمیر طنزونه کیسه یې جوله او جوړښت لري. که چېرې د اوسنی
 نثر لیکمې د لودی ژانرو لویو مونی لیدو قیقي په نظر کې ونیسو باید دا ډول
 طنزونه «لش» کیسه و نه بولو. زه به دی نظریم چې دغه ډول نږدی
 فورم ته د «تکل» نومونه په زړه پوری ده. باید و وایو چې دا اثر
 په طنز په ډګر کې هغه «تکلونه» دي چې د زمانې ټولې ترڅې او خورې
 ذهني موسکاوې یې د ژوند په دوا ایتو نو پوری اړه لري.

د باغون «دشکا یا تو صندوق» کې سره له دې چې د همد صندوق
تربایه پورې د خپل ژر کې ورد چا پر مخ پرانده نوست بیا هم د پرځه شته
او د پری خبرې . دشال په توګه :

«په هغه څار کې...» طنزې تکل کې لولوچې : «په هغه څار کې
چې ترنډه پورې تله او اړخ چا پورې اړ نه دی لیدلې . نو تدم د خپل
وزن د مالو لویولو ځای له سره و باجه . د سیر داد همدا پوه خبره زمانه
پاره لوی د رس شو ...»

«په ختم کې ختم» چې د بې لایه دودونو پرځه چېنې دې تکل
بې لمانځې پای لری داسې چې : «... زموږ تولد هستی او ختم تول
ژوند د بې لایه سیال او سیالداره له لاسه په پوه ختم کې ختم شو»
د «جده» په طنز کې لولو : «... او ښځې ا هکر و باجه چې د
کورنۍ په لمانځې ژه په تحو بلځانه کې نه وم باقی شوی او د جده
په لستو نو کسی د تحو بلځانه و په جمع کې نه يم ثبت شوی ، کله
نو اوس په دې د تحو بلځانې د داخه ما ما نو نو په لیلام کې به
کوښه په اخستم» «دشکا یا تو صندوق» چې په هور او زوړ او لمانځې و
تشر یفا تو باندي جوړ شو تردې ښې پورې چې باغون طنزې
لیکنه نه چا هغه خلاص کړې ، اونه هم چاشه و رو ا چول . دغه طنز
د نظار او اور و کړاڼې لمانځې د پریځه ځکه وې دي .

«د موږ کانو سوز ولی کونده هوه» د اوسنۍ چگړې په تاوده بهر کې
د موږ کانو ستونزه (د ما پونو کرل) د پریځه ځه موضوع ده چې د لیکوال
ور پام شوی او داو ساهو ستونزه پرځه کې بې د احم د موږ کانو

دزر و او د آواز به تو کمچی مانگېری ټولنه زاهمیت لری راخستې ده.
 دا ټول هغه غه وو چی به دغو طنزو نو کی به ډیر مهارت سره
 راوړل شوی، او زموږ به ټولنه کی . عینی ژوند او به تیره بیا
 او ښو حالو ټو پوری اړه لری. ددغو طنزونو د بیا څ ژ به ډیره
 ساده ده. ستاونه اصطلاحکالی چی کار شوی، هغه بی هم راوړی
 دی. ښای هغه چی د طنز لو ستونکی بی تمه لری هغه به دغه اثر
 کی موندلای شی. له دی ټولو سره سره د هاغون د طنزی تکلمو نو
 د پوی ځانگړنې نیمگړتیا یا دونه هم ضروری ده چی هغه دده د طنزونو
 ښکلا بی اړخ دی. کله چی موږ دده د طنزی اثار وده څه برخه به
 محیر سره لولو ده چی برخی همدی اوانگوریز اړخ پوځه د ساده ژبی
 تر اغیزی لاندی دی. جالب موضوعات ټاکي، خو که چیرې د پوی
 نوښتی (ایجاد) پدیدې له نظره تضاد پری کوو، نو نو موږ ی
 ټکی بی د پوښتنی وړ دی. خو سره به ښه وی چی د هاغون د ژبی له
 د ښه ځانگړنې د الفاظو او کلیما ټو ښکلا تراوسنی حد هم زيات د ملگری
 شی محکه پوازی ساده کی او د ژبی ښه ځانگړنې به کولای چی همدی
 پدیدې را منځ ته کړی او وده ورکړی.

به پای کی باید ووايم چی «د شکا یا تو صندوق» لوستنی طنزی
 چونک دی چی زموږ ټولنی ته د هاغون په ډیر له پسې ملوخلو سره
 وړاندې کیږی. زه دا وښودلایا تو د ښه والی او جوونکی به تو نه
 دده دغه کار چی زموږ په ادبی ډیر کی بی ساری دی ستايم او به

دی هيله هم چي با شور به سوره ته طنز ليکي او زموه غم خېاي شيبي
دد دد او تر چاره پوري به بشپړ اخلاقي بري - ره بدر که کوي ، تحکه
چي طنز د اخلاقي بر راليتوب هم دی.

به درناوي

پوهنمل هالقي رهيد

کابل ۱۳۶۸ کال د سپندان ۱۵ لوريه

[illegible]

ویریا کباب

ویریا باب

هنگامی که ب این کتب رسیدیم و در آنجا دیدیم که در کتابهای مذکور شده است که در سال ۱۰۴۰ هجری قمری
مجلسی دولتی به شماره ناستود، او به خواند خوندنی دومی ترستونی
تیروله .

کریم داد چی له کلی نه څارته په مزد وری پسي راغلی و ، له
دري میاشتیو راهیسي ښرگردان اولاهاند په کار پسي گرځیده ،
خوداسی یو کار چی هم یی خپله کیله پکي توره هی او هم ونځیده
غیرانه دکورله پاره ورځنی وسپموی په لاس نفو ورځلی. مورې چی

کوسه غذايي گنده ورته جوړه کړي وه ، هغه يې په دې خو
ورجو کې اوش جان کړي وه . دغندو نيسي ، وچ توتان ، ايشيدلي
هگي او غوږي دودې ددغي غذايي گندي مزه دار خواره وو چې
مزه يې ترورجو ، ورجو وري دکریم دد پخوله کې وه . خواوي
نه هغه گنده وه او نه هم په چوب کې دپيسو پنده . دغه تاش او بې
پيسو چوب دمه ته اچا زه نه ورکوله چې د کباب د کان ته ننوځي او
له درې ورځني وچې او له وري دودې سره په خپلو تشو کولانو کې
د کباب ملاقات سرته ورسي . نو بچکه يې د کباب پخولو د کان
تر منځ په خپل شکيدلي او غيلون څادر پاتې ومان وه او د کباب د لوبو کې
له لوبې سره لوبې او چا دودې ترستونې تيروله . هغه داسې شخص

ترخواهی حضرت شاه به تو ده دودی به لاس کی نیولی وه او
کستره . کستره بی به خوله کوله . د حضرت شاه جه پناه د کریم
داد غولدی بی بیسونه وو . هغه کولای شول چس هدغه وچه
دودی د کباب به مرسته تر کولو پوری ورسوی ، خود ډیر کباب
خوړلوله اسمه دمعدي تکلاف ورته پیش شوی ؤ .

د حضرت شاه به تولو خوړو کی کباب ډیر خوبیده او به هغه بیسی
لېونی او سپیانی ؤ . دده د دسترخوان له پاسه به چی د کباب سپیونه
نه وونوله نور خوړو د دسترخوان به ورته کش تور ښکاریده . خو به
دی ورځو کی دور پیښی شوی ناروغسی له کبله ډا کتر ورته خوچه
ور باندی درولی وه نوځکه بی به وچه دودی شتون واده . حضرت شاه
ته د کباب پخولو دمنقل قریخ دوی دودی خوړل داسی پرینیدل
لکه چی به خپله کباب خوری . دهغه کبابی اهتھای یو غه تسکینوله
نوځکه بی به خوند خوند د هوسانی به غیر د کباب به یوی تحرک
شوو لارو وچه دودی لمدوله ، او تر ستونی بی تیروله .

د کریم داد او حضرت شاه قریخ به دغه هرمدی دودی کی به
ښکاره کوم اساسی توپیر نه لیدل گیده ، ځکه چی دواړو د کباب
پخولو د کاف قریخ د کباب له اوکی سره به وچه دودی شتون
واحد . خود دوی قریخ به دغه شتون کی اساسی توپیر دا چی
کریم داد له فلسی او بدی ورځی دری ورځی وچه دودی د کباب له
بوی سره خوړله ، او حضرت شاه د فلسی له ، ځکی د هوسانی له
پاره دناوای به توده دودی شتون واده . او بل توپیر دا چی
کریم داد خوځله د دودی خوړلو به وخت کی دسپک به هله . تل
ته ورپورته شواو خپل وچ - ستونی بی دوی او به مرسته لوند کړه .
خو حضرت شاه به دغه موده کی دوه ځله د واپ ترغای او به

هلورلكى غځه د شربت بوتلونه را واخستل او په سړي وړول .
د حضرت شاه حلق لوند او تازه ؤ ، او په پيره يي وچه ډوډي له
وړيا كېاب سره وژووله . خوچي ديو او بل ورباندي هام كيده ، پيال له
غځه ځايه تللى ؤ . خود كريم داد وچه ډوډي لانه وه خلاصه شوي .
په دى وخت كې كېابى چي له پخوايى دا جريان ترسترگو لاندي
څاره ، په كريم داد ورغړ كړل :

- عجب وړيا كېاب دى سوندي لسي دى . ژرولا پيره ، اود
دكان منځه خوشي كړه .

له دغه ناڅاپي غم سره د كريم داد په ستوني كې وچه ډوډي
ونښته او كه په خپله يي خپل شت په سوك نهواي وهلى ، نو خبره
خلاصه وه . كله يي چي د ډوډي وچه ژي له ستوني توره شوه د توخي
په بدزگه يي كېابى ته وويل :

- ستا په دكان كې خونه يم ناست . له پلي لاري مي څنگه
ولاړوي ؟

كېابى ته د كريم داد دغه تشه خبره د توپ ډز ؤ . له دخل نه
راپورته شواو په پوره گواښ يي كريم داد ته وويل :

- ژر ولاړشه ، كنه د دغه كېاب غوندي بهدى په سيغونو
وهم او كېاب به دى كړم . داد كا كا صهب لنگر نه دى چي وړيا
ډوډي پكې وخورى . دغه غوښي ماته چاو پيا نه دى راكړى . په
پيسويي اخلم . د دكان كرايه وركوم ، شاگردانو ته معاش
وركوم او . . .

- زه هم نهوايم چي ستا په دكان كې هرڅه وړيا دى ، خواوس
به دد لوپه عامه لاره كې څنگه څوك نه پريږدى ؟

۱. زه یه دغه خای کی چلی ته زانته بی زه بی هه کال به شاروالی
ما کی دسقای بی پیسی تعوی یلوم خ به دی خای کی چا ته د وریا کیاب
مالخور لو اجازه نه دته زه یه دغه دسقای به ب لوبه
زه دسقای به کیاب نه دی خور ای ، خوله وجه دوی خورم .
زه دسقای به چس خوله وجه دوی خورم ، خوزما د کیاب دوی
به زوری له ستوانی تروی . به یازله دی خای به ولای به ، الوهاد
کیاب دوی پیسی واجوه . داته وریا کیاب نه نه دته

کریم داد خپل خیرن خادر له ځمکې را پورته کړ او بې له تګ
وړلو یې په اوږه واچاوه. دوچې ږوډی یو کتره یې لاه لاس کې
وړه چې دوړوستی ځل له باره یې په زوره د کباب په اوځې ککړه.
هوا تنفس کړه او بیرته یې د یوه ژور او له سوزه ډک اوسیدلی سره
د کباب په منقل ور ږه کړه. د سکر وټوله پامه پرته اړی د منقل
له سرته مخ په دکان پورته شوی، او کریم داد مخ دغه تل په
لور ورغی چې خو محاسبه د دغه وړیا کباب په منځ کې ورپورته
شوی ؤ، څو پاتې وچه ږوډی له وړیا او پوره ترستوني تیره کړي. (پای)

[illegible]

۱. در این کتاب که در این کتاب است
 ۲. در این کتاب که در این کتاب است
 ۳. در این کتاب که در این کتاب است
 ۴. در این کتاب که در این کتاب است
 ۵. در این کتاب که در این کتاب است
 ۶. در این کتاب که در این کتاب است
 ۷. در این کتاب که در این کتاب است
 ۸. در این کتاب که در این کتاب است
 ۹. در این کتاب که در این کتاب است
 ۱۰. در این کتاب که در این کتاب است

— 16 —
— 17 —

۱۰. آیا شما به این موضوع علاقه دارید؟

١٥٠٠ ١٤٠٠ ١٣٠٠ ١٢٠٠ ١١٠٠ ١٠٠٠ ٩٠٠ ٨٠٠ ٧٠٠ ٦٠٠ ٥٠٠ ٤٠٠ ٣٠٠ ٢٠٠ ١٠٠ ٠

[illegible]

وہی ہے جو کہ ہم نے پہلے ہی میں دیکھا تھا۔

عجیب عملیات

مجلس القضاء الاعلى

هر کارخانه تا کامی حد و اندازه اری. که سری و پوی هم له اندازی

دیر و خوری ، نوار پیمانی نور بانندی بد پیری . زبور د کو خور رحمن گل که

دی خدای انصاف و برکری، دو سر و سه تمیز او شاه انصاف و

[Faint handwritten text at the bottom of the page]

چي بندارو، او چلنه اري. او د چا خبره چې له هري خبرې كورن باسي.

اوپی ہو محل بہ یوں انچرام تیفیک و دارو و قمر غنی ٹی دیانہ ہر دی چ

قرشوئی پورتنه وی ریلوئی *

ماہنامہ راہ و ترخ می خپل بود دوست و ایام چل و رفتن گل سره به شه

[illegible]

2. غرض از این طرح، فراهم کردن اطلاعاتی است که به شما کمک کند تا بتوانید تصمیم بگیرید که آیا این طرح برای شما مناسب است یا نه.

و به این ترتیب که در هر یک از این موارد، و به همین دلیل است که

وَأَمَّا الْفُلُ فَأَنزَلْنَاهُ ذِكْرًا لِّعِبَادِنَا إِنَّهُ لَكَادِمٌ

۱- به روغن و نخلی شده غوازی؟ رخواریت خوبه وی؟ ۲- نه نه نه

۱- بخیریت دی . د خدای فضل دی اوس به دی .

چھوٹا اوس بندہ دی؟ نہ جی، وہ دلالتی رحمت اللہ علیہ

۱۴ (خبر و نشر) (۱) (۲) (۳) (۴) (۵) (۶) (۷) (۸) (۹) (۱۰) (۱۱) (۱۲) (۱۳) (۱۴) (۱۵) (۱۶) (۱۷) (۱۸) (۱۹) (۲۰) (۲۱) (۲۲) (۲۳) (۲۴) (۲۵) (۲۶) (۲۷) (۲۸) (۲۹) (۳۰) (۳۱) (۳۲) (۳۳) (۳۴) (۳۵) (۳۶) (۳۷) (۳۸) (۳۹) (۴۰) (۴۱) (۴۲) (۴۳) (۴۴) (۴۵) (۴۶) (۴۷) (۴۸) (۴۹) (۵۰) (۵۱) (۵۲) (۵۳) (۵۴) (۵۵) (۵۶) (۵۷) (۵۸) (۵۹) (۶۰) (۶۱) (۶۲) (۶۳) (۶۴) (۶۵) (۶۶) (۶۷) (۶۸) (۶۹) (۷۰) (۷۱) (۷۲) (۷۳) (۷۴) (۷۵) (۷۶) (۷۷) (۷۸) (۷۹) (۸۰) (۸۱) (۸۲) (۸۳) (۸۴) (۸۵) (۸۶) (۸۷) (۸۸) (۸۹) (۹۰) (۹۱) (۹۲) (۹۳) (۹۴) (۹۵) (۹۶) (۹۷) (۹۸) (۹۹) (۱۰۰) (۱۰۱) (۱۰۲) (۱۰۳) (۱۰۴) (۱۰۵) (۱۰۶) (۱۰۷) (۱۰۸) (۱۰۹) (۱۱۰) (۱۱۱) (۱۱۲) (۱۱۳) (۱۱۴) (۱۱۵) (۱۱۶) (۱۱۷) (۱۱۸) (۱۱۹) (۱۲۰) (۱۲۱) (۱۲۲) (۱۲۳) (۱۲۴) (۱۲۵) (۱۲۶) (۱۲۷) (۱۲۸) (۱۲۹) (۱۳۰) (۱۳۱) (۱۳۲) (۱۳۳) (۱۳۴) (۱۳۵) (۱۳۶) (۱۳۷) (۱۳۸) (۱۳۹) (۱۴۰) (۱۴۱) (۱۴۲) (۱۴۳) (۱۴۴) (۱۴۵) (۱۴۶) (۱۴۷) (۱۴۸) (۱۴۹) (۱۵۰) (۱۵۱) (۱۵۲) (۱۵۳) (۱۵۴) (۱۵۵) (۱۵۶) (۱۵۷) (۱۵۸) (۱۵۹) (۱۶۰) (۱۶۱) (۱۶۲) (۱۶۳) (۱۶۴) (۱۶۵) (۱۶۶) (۱۶۷) (۱۶۸) (۱۶۹) (۱۷۰) (۱۷۱) (۱۷۲) (۱۷۳) (۱۷۴) (۱۷۵) (۱۷۶) (۱۷۷) (۱۷۸) (۱۷۹) (۱۸۰) (۱۸۱) (۱۸۲) (۱۸۳) (۱۸۴) (۱۸۵) (۱۸۶) (۱۸۷) (۱۸۸) (۱۸۹) (۱۹۰) (۱۹۱) (۱۹۲) (۱۹۳) (۱۹۴) (۱۹۵) (۱۹۶) (۱۹۷) (۱۹۸) (۱۹۹) (۲۰۰) (۲۰۱) (۲۰۲) (۲۰۳) (۲۰۴) (۲۰۵) (۲۰۶) (۲۰۷) (۲۰۸) (۲۰۹) (۲۱۰) (۲۱۱) (۲۱۲) (۲۱۳) (۲۱۴) (۲۱۵) (۲۱۶) (۲۱۷) (۲۱۸) (۲۱۹) (۲۲۰) (۲۲۱) (۲۲۲) (۲۲۳) (۲۲۴) (۲۲۵) (۲۲۶) (۲۲۷) (۲۲۸) (۲۲۹) (۲۳۰) (۲۳۱) (۲۳۲) (۲۳۳) (۲۳۴) (۲۳۵) (۲۳۶) (۲۳۷) (۲۳۸) (۲۳۹) (۲۴۰) (۲۴۱) (۲۴۲) (۲۴۳) (۲۴۴) (۲۴۵) (۲۴۶) (۲۴۷) (۲۴۸) (۲۴۹) (۲۵۰) (۲۵۱) (۲۵۲) (۲۵۳) (۲۵۴) (۲۵۵) (۲۵۶) (۲۵۷) (۲۵۸) (۲۵۹) (۲۶۰) (۲۶۱) (۲۶۲) (۲۶۳) (۲۶۴) (۲۶۵) (۲۶۶) (۲۶۷) (۲۶۸) (۲۶۹) (۲۷۰) (۲۷۱) (۲۷۲) (۲۷۳) (۲۷۴) (۲۷۵) (۲۷۶) (۲۷۷) (۲۷۸) (۲۷۹) (۲۸۰) (۲۸۱) (۲۸۲) (۲۸۳) (۲۸۴) (۲۸۵) (۲۸۶) (۲۸۷) (۲۸۸) (۲۸۹) (۲۹۰) (۲۹۱) (۲۹۲) (۲۹۳) (۲۹۴) (۲۹۵) (۲۹۶) (۲۹۷) (۲۹۸) (۲۹۹) (۳۰۰) (۳۰۱) (۳۰۲) (۳۰۳) (۳۰۴) (۳۰۵) (۳۰۶) (۳۰۷) (۳۰۸) (۳۰۹) (۳۱۰) (۳۱۱) (۳۱۲) (۳۱۳) (۳۱۴) (۳۱۵) (۳۱۶) (۳۱۷) (۳۱۸) (۳۱۹) (۳۲۰) (۳۲۱) (۳۲۲) (۳۲۳) (۳۲۴) (۳۲۵) (۳۲۶) (۳۲۷) (۳۲۸) (۳۲۹) (۳۳۰) (۳۳۱) (۳۳۲) (۳۳۳) (۳۳۴) (۳۳۵) (۳۳۶) (۳۳۷) (۳۳۸) (۳۳۹) (۳۴۰) (۳۴۱) (۳۴۲) (۳۴۳) (۳۴۴) (۳۴۵) (۳۴۶) (۳۴۷) (۳۴۸) (۳۴۹) (۳۵۰) (۳۵۱) (۳۵۲) (۳۵۳) (۳۵۴) (۳۵۵) (۳۵۶) (۳۵۷) (۳۵۸) (۳۵۹) (۳۶۰) (۳۶۱) (۳۶۲) (۳۶۳) (۳۶۴) (۳۶۵) (۳۶۶) (۳۶۷) (۳۶۸) (۳۶۹) (۳۷۰) (۳۷۱) (۳۷۲) (۳۷۳) (۳۷۴) (۳۷۵) (۳۷۶) (۳۷۷) (۳۷۸) (۳۷۹) (۳۸۰) (۳۸۱) (۳۸۲) (۳۸۳) (۳۸۴) (۳۸۵) (۳۸۶) (۳۸۷) (۳۸۸) (۳۸۹) (۳۹۰) (۳۹۱) (۳۹۲) (۳۹۳) (۳۹۴) (۳۹۵) (۳۹۶) (۳۹۷) (۳۹۸) (۳۹۹) (۴۰۰) (۴۰۱) (۴۰۲) (۴۰۳) (۴۰۴) (۴۰۵) (۴۰۶) (۴۰۷) (۴۰۸) (۴۰۹) (۴۱۰) (۴۱۱) (۴۱۲) (۴۱۳) (۴۱۴) (۴۱۵) (۴۱۶) (۴۱۷) (۴۱۸) (۴۱۹) (۴۲۰) (۴۲۱) (۴۲۲) (۴۲۳) (۴۲۴) (۴۲۵) (۴۲۶) (۴۲۷) (۴۲۸) (۴۲۹) (۴۳۰) (۴۳۱) (۴۳۲) (۴۳۳) (۴۳۴) (۴۳۵) (۴۳۶) (۴۳۷) (۴۳۸) (۴۳۹) (۴۴۰) (۴۴۱) (۴۴۲) (۴۴۳) (۴۴۴) (۴۴۵) (۴۴۶) (۴۴۷) (۴۴۸) (۴۴۹) (۴۵۰) (۴۵۱) (۴۵۲) (۴۵۳) (۴۵۴) (۴۵۵) (۴۵۶) (۴۵۷) (۴۵۸) (۴۵۹) (۴۶۰) (۴۶۱) (۴۶۲) (۴۶۳) (۴۶۴) (۴۶۵) (۴۶۶) (۴۶۷) (۴۶۸) (۴۶۹) (۴۷۰) (۴۷۱) (۴۷۲) (۴۷۳) (۴۷۴) (۴۷۵) (۴۷۶) (۴۷۷) (۴۷۸) (۴۷۹) (۴۸۰) (۴۸۱) (۴۸۲) (۴۸۳) (۴۸۴) (۴۸۵) (۴۸۶) (۴۸۷) (۴۸۸) (۴۸۹) (۴۹۰) (۴۹۱) (۴۹۲) (۴۹۳) (۴۹۴) (۴۹۵) (۴۹۶) (۴۹۷) (۴۹۸) (۴۹۹) (۵۰۰) (۵۰۱) (۵۰۲) (۵۰۳) (۵۰۴) (۵۰۵) (۵۰۶) (۵۰۷) (۵۰۸) (۵۰۹) (۵۱۰) (۵۱۱) (۵۱۲) (۵۱۳) (۵۱۴) (۵۱۵) (۵۱۶) (۵۱۷) (۵۱۸) (۵۱۹) (۵۲۰) (۵۲۱) (۵۲۲) (۵۲۳) (۵۲۴) (۵۲۵) (۵۲۶) (۵۲۷) (۵۲۸) (۵۲۹) (۵۳۰) (۵۳۱) (۵۳۲) (۵۳۳) (۵۳۴) (۵۳۵) (۵۳۶) (۵۳۷) (۵

فصل اول در بیان احوال و حال

کتابخانه عمومی خوارزمی

۴۰. رحمن دل خو پروں آہ غمہ ہائے ورخ ما وایہ چی روغ رستو

در ادامه چنانچه لازم شود و مقتضای امر خواهد بود

٩٠٨ - آيات الكسوة والخروج من مكة .

سوخه . . به کومه ترافیکې پېښه کې خوبه نه وی ژوبل شوی؟
 - که د عملیات کیدو کیسه ئې درته و کړم نو ددی په مخای چی زړه
 دی ورپاندي وخوږ پورې، نوله خندا بېدی ورته پلودی په درد شی.
 که رښتیا خبره وی اوله رحمن گل غنجه زه هم په شلمه کی کی کم
 نه یم. نو مې دواړه پښې په یوه موزه کې ورته ننه ایستی
 او تر هغې مې پرې نڅود چی غوښی توله کیسه را ته و نه کړه. رښتیا هم
 د ارمغیب او هریب عملیات و چی علت یې د رحمن گل سرزوری او
 سرته به کی و .

په لوسړی سر کی دخپل دوست له خولې ددغې پېښې منل ماته درواغ
 څکاره کیدل، خوچی په سخته لکه د رحمن گل پوښتنې ته ورغلام، نو
 هغه هم کټ مټ همدا سی وویل او پېښه دا ډول وه:

* * *

(. . . توره ورځ په ښاری سر ویس کې پورته شوم اوله هرځای
 غځېدې دپوی افغانی په بدل کې ټکټ واخست. په سرویس کې
 د ویره کښه کونډه وه چسې د ستغې اچول سو مخای پکسی
 نه و. له ما سره په یوه کڅوړه کې انګورو وچی په
 یولاس مې کڅوړه نیولې وه او په پل لاس مې یاس دا وپېښی
 ښځ ونیو، خود مو تر وړان دې مخا په بریک و هلو و دوخت کی ونه
 لوېږم. نوله همدې کڅوړه مې ټکټ په خوله کې ونیو. نه پوه ښوم چی
 په کوم چرت کې لارم، خدای مې دی څارې نه بېدوی چی د کورد کرائی
 په چرت کې ډوبه تللی و م، د نا نوای او ترکاری فروش د تیری
 سیاهتی پورې را پېژده شو، او که د نورو پورو پوښوچ په سرواخستم، چی
 ټکټ مې په ځان پورنو و سروره او تر ستولې مې تیر شو. د هغونډو هلو په
 وخت کې ورپاندي ونه پوه یدم. غوڅله په زوره باندي و توخیدم،

خواوبه له ورځه تیری وی. کله چی سرویس لوړی تمځای ته ورسیده نو د تکتونود کنترول تفتیش سرویس ته راوړته شو. له ماڅخه د سغه بی دعوتو تکتونه ولیدل، اوچی ماته راوړسیدو پته نشی وکړه ؟

- تکت دی اخستی دی ؟

- هو . . خواوس . . .

-خوسو اړبریده او تکت راوځیه .

- قربان څه خوښ . .

- خوځه ؟ لیدی ما لومړی چی تکت دی لیدی اخستی اودهلو

هولدی سرویس ته راځلی ئی ؟

د تفتیش له دی خبری سره په سرویس کی ټولو ناستو اوو لارو سپرلو پده په کړس کړس وځنډل . ما تدم د څی خبری زور وا کړ. که هرڅو تفتیش تیارگاړ و کړ چی ماد تکت دنده اځستلایه نور چریمه کړی ماورسره ونه ښله . تفتیش هماغه یوه خبره تیارگه نیولی وه :

- یا تکت راوځایه او یا اهل انسانی جریمه ور کړه .

- تکت می خورلی دی .

بیا په سرویس کی ټولو سپر لیو له ځنډا بدوډی ونه ول. ما لکړو کړ چی گو لدی اوس به د تفتیش شول هره خلاص هم ، خو څه کله اړی بودونکی و :

-عجب . . خورلی می دی . . څوسره به باله . ته موږک ئی او

که انسان ؟

دا اهل بیا په سرویس کی خبرو کسانو په په کړس کړس او د زړه له نیته وځنډل. نور لومړی د هم د محو صلی څه نه و پاتی او ورته راوگرځیدم :

- که زه موږک هم شم د چاتو ځین بدونه هم منلی .

زه چی لیجلی شوم ، نو دهاله څو اڅو کیو یوتن د تفتیش پلوی و کړو ویی و بل ؟

ور کول راتہ ننگک ودرہداو وروستہ لہ پوی اوپردی دھوی دنگلی
ورسره دھنہ تردتہرہ پوری لایم . کلمہ چی د سروپسو نو دتفتیش
ہہ خانگہ کی دا موضوع مطرح شوہ ، پوچھیر اندہشہ تفتیش وویل :
- کہ شہ ہم مجرم دخیل تکت لہ ہارہ دثبوت کوم دلیل نہ لری
ہوڑ ماہہ نظرڈا موضوع ہہ دومرہ دکش او گہروہ نہ وی . مجرم
کولای شی چی لہ تفتیش شخہ ہہ عذر رھوبتہ لوسرہ لاری ، اوہل محل دغلو
ہوئدی ہی تکتہ سروپس تہ پورتہ نہ شی .

- زہ دانہ منم چی عذروحوارم . عذر رھوبتہل خلمہ ہہ جرم اعتراض
کول دی . ددی ہہ محای چی زہ لہ تفتیش شخہ عذر وحوارم ، باید
تفتیش لہ مانہ عذروحواری . محکمہ چی ماتکت اخستی دی اودہ
ہہ ناحقہ زہ دتکت ہہ نہ اخستلوتورن کری ہم .

داخل قول مفتشین راتہ پویلو شول اود تکت اخستلوتبوت می
و رھوبت . زما لہ خولی ووتل چی ہہ ہر فہ کی مو ظف تکت
ہلورو نکی زما دتکت اخستلو شاہدی . وظیفہ ہیژند ونکی تفتیش چی
رھوبتہل ئی دعوہ وگتی نولہ تکت ہلورو نکی سرہ ہی ہم مطامع کرم .
محو تکت ہلور ونکی وویل :

- ہہ ورخ کی دودہ دری زہ تہ لہ ماتکت اخلی . زہ نہ ہم کولای
چی دھر پوہ شہرہ ہہ یاد وارم او نہ ہم دا حصا ئی ماسوریم چی د
تکت اخستو نکو نوم ہہ کوم لت کی نام نویس کرم .

دتکت ہلورو نکی لہ دی پوری سرہ دتفتیش تہلہ وحوارہ او
وئی وویل :

- ددی لیدل چی تکت دی نہ دی اخستی . اوس نو باید خرو رھل
افغانی جریمہ ورکری .

ہودا سا کلمہ منلی ہوہ ، چی ہہ اخستل شوی تکت کی دی ہل

افغانی جریمه ور کړم او په ځان ثابت کړم چې زه گوندی به خلا
پرویس ته را ختمی یم. نومی ورسره ونه منله. آخر د ټکټ او ټکټ
پا زیو خبره دو سره اوږده شوه چې باید روغتون ته ورشم او خوله
گیډه دډا کتر به ټکټ لکه گریوان غیری کړم، خود ټکټ موجودیت
او الحست ثابت شي. کله ئی چې دروغه به آکسریز کي زما د
گیډی عکس واخست. نو کړیوال دډا کتر نظر ور کړ چې:

له عکس څخه مالو سړی چې د ناروغ په کهن پښتو رگی کي
ډیره ده، او ډیر خطرناک حده ته رسیدلی ده.

دډا کتر له دی غیری سره سی زړه به در زید وشو ځکه چې دلوسړی ځل
له هاره د ځل پښتو رگی له ناروغی خبر شوم نومی دډا کتر ته به عذر وویل:
قربان دی شم دډا کتر صوب چې هر څنګه کویږی دحل یوه لاره ئی
راوښوه. خو تفتیش به منځ کي را ورنکل:

دډا کتر صوب له پښتو رگو سره زموږ کار نه شته. ددی سړی
د کولمو به عکس کي وگوره چې اباد بهاری سړو پس ټکټ پکي شته
او که نه شته؟ که نه وی چې دستی ئی ځل افغانی جریمه کړم.
دډا کتر حیران شو چې تفتیش څه وایي او د ناروغ پښتو رگی
څه وایي. خو کله چې تفتیش د ټکټ د ثبوت په برخه کي استعمال
ورېکاره کړ، دډا کتر حیرانی نوره هم زیاته شوه چې هر غوسه به یی
عکس و اړاوه راوا ئی راوه د ټکټ په مالو نه شوه. دډا کتر
غوښتل چې به استعلام کي د ټکټ دنه موجودیت نظر یوه ولېکي. د تفتیش
چې د ټکټ په نه موجودیت باور راځي نو به موندل و کي یو پکي هو
او ئی ویل:

مانه ویل چې ټکټ دی نه دی احستې. اوس نو به یالی وکړه او
ځل افغانی جریمه تعویل کړه. تفتیش غوښتل چې ځل افغانی سی جریمه

کزی او دا کتر غوښتل چی به استعمال کی خپل نظر ولیکی خوما ورسره نه منله او به دی می ټینگار و کړچی زما ټکت خور لی کیده دی عملیات شی خو به ثبوت ورسیری چی ایا ټکت می اخیستی دی او که نه. که هر خو دا کتر وویل چی مونږ دا د ول عملیات نه کوو خوما همدا خبره ټینګه کړی وه چی ډیر ژر باید دغه عملیات تر سره شی.

وروسته له سلو عذرونو او د شرط پیب پیب له لاس او پښو چلولو به دی مو فک هوم چی د عملیاتو په تخته می غملوی. مخکی له دی چی عملیات شم یوه نور به یی هم را باندی د که کړه او استحضاری یی رالخواسته هسی له چی عملیات کوم نقصان پدش کړی اوسپا ورځ دا کتر زما به جرم ونیول هی. کله چی عملیات هوم اوزما کولمی یی وکتلی هغه وخت زه یی هوډوم. دا کترانو خپل نظر د تفتیش په استعمال کی لیکلی و. کله چی زه به هوبش را غلام تفتیش می بیاسرته ولاړؤ :

- او من نو مهر بانی و کړه اوله عذر شو چتلو سره یو لځای شل افغانی چرمه تحویل کړه .

- زه دا فیصله نه منم ځکه چی بی هوډوم. حتما به دی کار کی ساخته کاری شوی ده . وروسته له یوی اوږدی دعوی به دی فیصله وشوه چی زما به کولمو کی دی دهضم شوی ټکت لاړا تواری معاینه وشي چی آيا به کولمو کی د ټکت د موجودیت اثرات شته او که نه.

او زه اوس خبری کیده به روغتون کی ددی انتظار با سم چی آيا به لاړا تواری معاینه کی به د ټکت موجودیت ثابت شي او که به شل افغانی چرمه شم.

(های)

موږ ماموران يو، كه آيس كريم

خوران ؟

دلورې لېل له باره يې په خپله موسسه کې په اېس کريم خوړلو روژه ماتې کړه. مافکر کاوه چې گوندې په اېس کريم په دې ودې هوندې شخړند وهل کېږي، نو لځکه يې په لومړي شخړندو هلو کې خپله ژبه په خپلو شاوخواوو وچيچله. اوله تا سودي پټه نه وي چې بيسکيټي گېلاس يې په گوته باندې وځاړي او وروسته يې په باطله - دانې کې وغورځاوه. خواوس دهرې ورځې اېس کريم خوړلو وروسته زهڅه چې ژمونږ د موسسې د ځانه سامان بېد وکا کا په گډون تول د اېس کريم خوړلو ته تخصص پو.

دوه درې کاله مخکې يې په يادېږي چې ژمونږ آرد معاشي مدير جمعې ځان په رسمي وخت کې په چاي خوړلو باندې له کاره گوښه کړ، خواوس په رسمي وخت کې اېس کريم خوړل ژمونږ رسمي کارپوه برخه تشکيلوي.

تير کال د استخدا م په څا تگه کې د خپل کار د ميز تر څا ناستوم، چې د فرېدون په نوم پوتن د قرارداد نورسي يې ځانه پورې کړې. فرېدون تير کال ژمونږ په موسسه کې د دعوې د ادارې د مرستيال په پست کې مقرر شو او په حاضري کې ئې لا مېړنه و لگولې، چې د موسسې

د مقام له خوا د (معافیت) کارت هم ورته واخستل شو، او د لومړي
لړ له پاره په دې وپوهېدم چې د تېلو پلدار سره ستایل په پوره سوسه کې
د پوره عمومي مدیر له مو جودیت څخه هم مهم دی .
ما با فتح بستري چې زموږ په سوسه کې ترده ماته د اړېل غوک نه د
څېر کال یو لړ ماته وپیلې وو چې :

- که د غده پور کولو ما ښه زموږ پور کشاپ ته واخستل شي ،
نوپه ټول رېاست کې به څېر فعال مو ټورنه لوبل شي .
څو اوس په ټوله سوسه کې یوازې د امر صېب له مو ټورنه پر کا
پل مو ټورنه شته چې ښه دی فعال وي . حتی له ما با فتح بستري سره هم
په روان کال کې قرارداد ونه شو .

پرو سېر کال اوړي غوړلې پر لږه پسي د امر صېب په دفتر کې
د موسسي ادارې مجلسونه روان وو . او اخږد امر صېب ډېر له پسي
تېنگار له بعضې پرېکړه وشوه چې د موسسي په دننه کې
پیا کانتین پرانستل شي ، خو د کانتین د له موجودیت له کبله
کارونه له رکود سره مخامخ نه شي . امر صېب د دې کار له پاره
ډېر قانع کوونکي د لاپل لرل ، ښه په تل وېل چې :

- کانتین یانې په سوسه کې د کارونو پرمختګ . . اوس په
يو قوطي اور لګیت او یو دانی سګرېټ پسي یو ماوړ دوه ساعته له
موسسي څخه د پاندي وړک وي . کله چې کانتین جوړ شو هر غوک
کولای شي چې یې له وخت ضایع کولو څخه ښي چې بازار ته ور پسي
و ځي همدلته د ښه په سوسه کې واخلي ، او پورته په خپل کار
مصرفول شي .

اخر همداسې وشول ، او ښه ورځ می ښه په یادده چې د کانتین
د افتتاح په ورځ لږېدون د دخل ترها ولاړو ، او ماوړ پښو ته ئې سودا

ورکوله . فریدون به کانتون کی له توظیف کیدو وروسته واره
واره به اضافۀ کاری کی هم و نیول هو، مخکۀ چی وظیفی ئی دوه
شوی وی. پانی هم دتخویدار مرستیال او هم د کانتون مسوول و.

د کانتون له پرانستلو دوه هفتی لاندۀ وی گیری شوی چی دچس
اوهمبرگر پخولو هرقه هم پکی پرانستل شوه. دهمبرگر اوچس له
پرانستلو سره چوخت د کانتون هغه دیوال چی بالدی هموسی سرک
خواته و هم سوری هو، اوپوه کړکی ئی ورته چوپوه کړه. ددهی
کړکی کی له لاری د کانتون اجناس او حتی چس او همبرگر بالدی
دنورو چاربانو هدیت تدهم وړاندی شول .

پوورخ ناوخته دقرقه راهلم ، که گورم چی د هعی دتولو
خپوه لاس کی سی آیس کریم ولیدل چی دتولو مسافره ئی روانه
ده. زه لانات لوم چی ملازم سی بیاضی ته ودرید :

- مسوور صبح پیسی را کړه چی آیس کریم درته راوړم .

مالا به حیرانی د خپل ملازم سترگوته کتل چی د هعی همکار
چان گل به پیره له هعی ووت ، اوپه شمار پوه دتوله به لاندۀ وه
تیره شوی چی زما له پاره ئی آیس کریم راوړو.

همدا زما لومړی محل و چی به آیس کریم سی خپل قالو سور کړ.
وروسته سی ولیدل چی د موسی به کانتون کی دهمبرگر اوچس به
خنگه کی د آیس کریم ماشین هم به فعالیت پیل کړی دی .

اوس نو داسی ورخ نه هته چی دوه دری محله د خپل کار دسیر
ترها آیس کریم ونه خورو. حتی چی کله کله کوم میامه هم دتورته
راشی، نودچای به لهای آیس کریم و رته را غواړو .

زموږ د موسی امر چی پخوا به ئی به رسمی وخت کی غوک
چای غپلو ته نه پرېنو د ل او حتی نجونی به ئی به ژاولو ژوولو هم

تهديد ولى، اوس قردى حله مهربان اونرم هوى دى، چى دده به
امر تر معاش اخستلو پورى آيس كريم اوچيس دستگرتو او شيريني به
كلون به قرض را كول كپوى .

زمونو د حاضري مامور برات چى مجر دى اوتر اوسه ئى واده
نده دى كپى، توره سياحت بشور معاش له ككانتين شطه پوروى و،
للكه چى هره ورخ به ئى دمو سسى نجو لى به دفتر كى آيس كريم
خور و ته سيله لى كولى .

و ورخى ملى ساما فتح مسترى به خپل قاعده پسى راغلى و
او ساما خپلى شعبى ته راوست. دسترى فتح له خولى خبر شوم چى
دور كشاپ له پاره دپور دماشين به لىخاى همده دايس كريم ماشين
اخستل شوى دى. او ساما فتح مسترى لكه چى دچا تر مخ به دى كار
انتقاد كپى و، نولكه ئى به روان كال كى ورسره قرار داد و نه كپى.

اوزه له هرغه بى هره همدا غوورخى دمهغه خپر شوم چى نرېدون
زمونو دمو سسى د امر صيب او پى دى. اوله هنى ورخى چى دفرېدون
او امر صيب له خپلوى خپر شوى هم به ورخ كى دلكه لىخه پوازي
آيس كريم خورم، غوسى، د خپل امر صيب رضايت حاصل كپى وى .

(هاى)

اته منی کوپون

دخدای بختی پلار ددوه دهرش کلن ما سور بت هوازهنی ندره .
اومیراث ، یوه زړه قره قلمی خولی او یوزور چرسی بکس را پاتی دی .
او یوهم زه بهم چی دخپل پلار درسمی ماموریت هوازهنی میراث بلل
کیرم . مخکه چی پنځه کاله پخواسی دخپل پلار به رسمی میراث پانی
دما سورت به غو کی پښه اړولی ده . مشره خورسی دپلار به ژوند
خپل بخت کره تللی او واده شوی ده . زما کوپون لاتراوسه غلور
منی دی ، حال دا چی واده می هم کړی دی اود زړی مور به گدون
دپوی دری کسیزی کورنی نذره اد غاړی ده . به هغه کرائی کور
کی چی تراوسه اوسیدلو ، پلارسی به کرا به نیولی و . که هغه هم د
کور هاوند خو مخله کرایه را پاندي او چته کپه ، خوله دی تولو
سره سره ماته داسی نه پکاره کیده لکه کرائی کور . د کور هاوند
زباد پلار همدوره او یو وخت ئی به یوه موسسه کی سره کار کاوه . که
چیری زما دسور به سر کی داته منی کوپون هوا نه وای لگیدلی نو
فکر کوم چی له دی کور نه به سو به ژوند کی هم کله نه وای بار
هوی . یوساز دپگر چی له کار نه ستړی ستومانه کورنه لارم ، مور
می رانځنی بو چته وکړه ؟

- زویه داسه څنگه ماموریت دی چی پنځه کاله دی بکی وشول
اوتر اوسه غلور سته او به به کوپون کی در کوی ؟ د چار کل زوی

مستان پنځه میاهتی کپری چی مایور شوی دی او کورته هره میا-
شت آته منی بوجی اوره راوړی .

- موریجانی هغه به دستاهلی تصدیق جوړ کړی وی .

- زویدزه به ستاهل نه پوهیږم ، خودومره پوهیږم چی له قانده وو-
وسته به کار کی داخل شوی دی .

- موریجانی ستاهل هغه چاته وائی چی واده ئی کړی وی او کله و
لری .

سچی داسی ده نو مستان کله واده کړی دی چی آته بهنه اوره کو-
رته راوړی ؟

- هغه به ددروواغو تصدیق جوړ کړی وی چی ستاهل هم . زه خو
د رواغ نه شم ویلای چی ستاهل هم ، بلکه چی د دفتر ټول همکاران
می پوهیږی چی زه مجرد یم .

- زویدزه ددی درواغور دی خدای زسولر غاری نه بندوی ، د چارگل
د زویدزه خو اخی لاندې زېږیدلی اوا ته منی کو پون اخلی ، او
قانه خومی لاهو پوړ کوالی کی خپله د قرور لور به نامه کړی ده ،
اوس نام خدای پیغلوتی شوی ده ، دوه کالو روسته می فکر دی چی
له خیره سره واده نقل دی وویشم .

په دغه شبهه می د مور به دی خبره تر پرمختی لاندی ډیر چرت وواهد
اود ساختگی تصدیق پلانونه می له مخانه سره جوړ کړل . په سلسی د
خپله دفتر همکار د ادکل هم به موضوع پت خبر کړ او د ستاهلی
د تصدیق لاری چاری می ورغلی و پوښتلی بلکه چی مجرد و ، خواته
می کو پون ئی اخستی و . عریضه می هم به داد کل ولیکله کله می
چی عریضه اداری رئیس ته به میز کیښوده او هغه ټکی به ټکی له نظره
تیره کړه په کیله ئی راته وویل :

براده دی لکه چی محانله وهور ، او د کوپون چنجالو ته اوس
به سونډ خلا صوی ؟

له دی وهی چی رئیس صیب می اوس د کوپون کار را کودنه
کپی نوسری کښته و اچاوه اود پوت به غوکه می حمکه و گروله
اوداسی می وښوده چی کوندي مار پتیا هم واده کپی اور رئیس صیب
چی زیاد پلار الله پوال ونه دی خبر کړه .

به عریضه پاندي می تصدیق له پاره د موسی د مسوولینو لـ
سلیکونه واخستل او خپلی مربوطی ناحی ته می به سلسله ورور سوله
ناحی عریضه رساد کوشی دو کیل او زیاد گاونډ یانو به ولسو
ورو اچوله هرغوسره به چی به عریضه لاسلیکونه اوسهرونه ډیر بدل
هوسره به داته منی بوجی له وصال سره زما میته زیاتیده د گاونډ
پانو تصدیق او لاسلیکونه می مور را ته را واخستل او د کوشی
و کیل ته می د لاسلیک اوسهرونه پاره د لوسری میاشتی داته منی کوپون
پوه اته منی بوجی اوږه به محان ومنل او عریضه می به سلسله د ناحی
به دروازه ورته ایستله . کله می چی به ناحیه کی د مربوط ساسوره
سره عریضه ور کښوده ، ساسور بی له خنده پوه فورسه را ته و نیوه او
دهنی د د کولو او خانه پوری کولولاره چاره ئی را وچوده . د ساسور
صیب دی سمد منی اجرا اتو دو سره خوښ کړم لکه چی به پهل لاس
ئی راته اته منی کوپون را کپی وی . پخوا می له یواوېل نه اور پدلی
وچی : خدای دی به پزاروالی کی کار سه بندوه ، که دیوه واره
تصدیق له پاره دی عریضه به هغه دروازه ورته ایستله ، نو به
میاشتنو میاشتنو به ورته به دهلیزو نو کی دانظار اړوسی باسی . داخبره
راته ساسور داد گل کپی وه خو چی کله می دادول کړندی اجرات
ولیل ، نو خدای شته چی داد گل ته می هم کښته وشوه . فورسه

دعوایدو فورمه وه. فورمه مئی لانه وه د که کبری چی مامور را ته وویل:

- دصفائی اود پریشناد محصول کتابچه دی راوری ده ؟

- صیب کور زماخپل نه دی ، به کرائی اوسیم .

- چی داسی ده نود کوروا لاتصدیق راو ده .

- دغه دی به عریضه کی می دغه تصدیق اخستی دی چی لیکلی

ئی دی وه متاهلیم .

- دالتصدیق متاد متاهل والی تصدیق دی ، ته باید د کورله

خاوند هغه داسی تصدیق راوری چی به رښتیا هم به هغه کور کی

کرائی ناست ئی او که کور دی خپل دی .

له مامور صیب سره نورد خبرو وار چارانه کړه ، ځکه چی لس

دولس تنه نور هم دمیر شاوخوا د فور مود نویت مفتظرو و . نودا

سی اهتره و گتمه چی نور به بی خایه شاه گید و ظیفه پېژند ونکی

مامور فکر ور خراب نه کړم اود کورله خاوند هغه دوی دشوږتیی

مطابق تصدیق راوړم . کله سی چی د دوهم تصدیق مساله د کورله

خاوند سره یاده کړه هغه راته وویل :

- گوره ځکه .. به دی تصدیقونو به دغوک اته مئی کوپون هم درته

درنه کړی اوسونو ته به دی پکی چنچالی جوړ کړی وی . هسی نه چی

سپاهه خپلو تصدیقونو کی راگورئو .

به یورقم می د کور خاوند دی ته راضی کړچی د ده به کور کی زما

د کرائی اوسیدو تصدیق و کړی . تصدیق سی به منله ناڅه چی ته ورساوه ، او که

تکسی کی نه وای تللی نو مامورین له داترو نو وتل ، ځکه چی

رسمی وخت مخ به خلاصید وؤ . مربوط مامور چی لوسپری محل نسی

فورمه راتدرا کړی وه لادخپل میزخانه زده کولپ کړی چی فورمه

او تصدیق سی ورته به روز کیښو دل ، مامور عریضه ، تصدیق او

فورمه یوځای سره وټنډل، د مښه روک کی ئی ور پوری وهل اوساته
ئی وویل :

- اوس رسمیات خلاص شول ، نو ری خبری به سپاته سره کوو ،
اوس ورځه چی له مانه د سامورینو موټر لارنه شی .

له ناحیې نه راو وتم او په دی ډاډه وم چی سپاته ضرور داته منی
کوډون قانونی سند تر لاسه کوم . - هارسی فکرؤ چی کله سی حاضر ی
لا لایک کړه له لڅپل مدیر صیبه به رخصت اخلام اود تصدیق پاتی کار
به را خلاصوم ، خو به ډاورځ کارونه ډیر وواو خبره له غرسی وروسته
تگ ته پاتی شوه . کله چی له غرسی وروسته نا حی ته لارم او
د مربوط مامور به حضور مشرف شوم هغه راته وویل :

- ورور مه تا کار نور له ما خلاص شوی دی . ستاسی اسناد سی دعوا یدو
مدیریت ته لېږلی دی هاته ورځه او هغه مقرب کړه .

دهواید و مدیریت ته چی لارم که گورم چی دروازه ئی کولپ
ده او مدیر صیبه ډوډی وروسته خوا لاره وهلی ده . ساوېل خبر گوندی
کومه ستونزه ورته پیدا شوی ده ، شه پروا کوی مه رته به د سپانی
له خوا د وخته و رته راشم ، بی له هنی هم به تصدیق کی هه شی نه دی
پاتی . خو خبره جړه شوی وه ، لڅکه چی کله زه - باز دیگر کور ته لارم
نو که گورم چی د کور به مخ کی سی زړه سور د تپل شوو بسترو او
د کالود پنډونو په سر لاس تر زنی ناسته ده . او زما دو رتگ انتظار
پاسی . د پورمی چی به ماس تر کی ولگیدی نوله او ښکونئی متریکی را
د کی شوی او به نیولی غوئی راته وویل :

- زویده دتوله ملاستیا به ما کی ده چی تمسی اته منی کوډون ته
مجبور کړی ، کله نو به دی . تور ما جام به سی ولی کله باریدله .

دد غی سلاسی بیچی به لودلو سره سی بهوستی و کپه اوپوره لس
دقیقی بی تصدیقه دلمو اوپو کورد و ترنگنگ ولاړوم چی به دی وخت کی
د کورخاوند هاس د راجی به کپه کی راڅکاره شو او په تریوتندی
نی راته وویل:

- رښتیا ئی ویلی دی چی له هغه پلار نه بدزوی پیدا کېږی، پلار دی
خدای وبخښه، لس پنځلس کاله ئی به دی کورگی تیر کړل هڅو ک
ونه پوهېدل چی کور ئی خپل دی او که نه کرایه ئی یو ئی دی. او تا
هون سترگی ناحیه هم راپانځی خبره کړه.

دد هوی دنگلی وخت نه وو، کنه نو د کور له خاوند سره سی
پوه شېبه دلمو چی چنگ توداوه، خو د اچی د ساهاام خبره لگېدلې وه او د
سړک په سر اسباب هوبو کالو سرشته به کړوه، نو سورسی کالو ته
هرېښوده اوزه به کرایه او کوسی د تېگوه لاری یسی موسی سړک
تودو وتم. که هر غوسی سترگی هلمو ادېخو او اړولسی، نه دلاری
اونه هم د کرایه پته لگیده. کله چی هواچه تیاره هوه اونوره سی له
کرایه طمع لنده هوه، بیرته خپلی تړلی کلای ته راو گرځیدم. د کور
خاوند ته سی دروازه وروتنکو له او د هوی شپې مهلت سی ورلمنی وغوږت
خو هغه پوه خبره تېنگه نیولی وه او هغه داچی:

- ستا بدبخت له لاسه ئی د درې کلونو پوښو مهلت کرایه رالمنی به
جریمه کی واخسته او ته او من هم د هوی شپې مهلت خوار ی؟ ساخو د
کور سر اچنه ستا پلار ته دا شنائی به خاطر د عرفی منډله سخی ورکړی
وه، اونا حبه به دی نه وه خبره چی ساخرا چه به کوا به ورکړی ده.
خو ستا داته منی کوپون تصدیق ناحیه هم راپانځی راخبره کړه.
اوس ئی د کرائی رسمی قرار د اخذ رالمنی غوږت دی.

که هر خوس د کوردهاوند پیره او پېی و نیوی، گته ئی ونه کړه.
 اخرد گاوندی کور خاوند زړه راها ندی وسو اوزمو نیو تړل شوی
 بستری اود گا لیوېند ونه ئی دخپل کور گاراچ ته راسره ننه ایستل
 او دمه موهامه تیره کړه. په سپاسی و غایغی ته ر قعه و لیوله، په خپله سی
 کالی مالی په کراچی کی واچول اود خور کړه می پوړل. هغوی
 خوارا نوم په یو کور کی دوه کوټه په کرایه نه ولیوی، چی په یو کوټه
 کی په خپله اوسیدل او په بله کی ئی لو ځی کودی ایښوو. مونږ هم
 له ناچارۍ ورځی خپل کالی په همدغه پس خانه ورانده ایستل. وروسته
 می په زار په رکی یو دمه سراچه په کرایه و نیوله. او اوس
 هیر مه ساهت ده چی خپله ترور لور می کورته ناوی راوستلی ده،
 خوله دی ویری چی له دی ځایه موهم وانه پاسی، داته مئی کوپون
 خبره می نه ده. را پورته کړی او هماغه پخوا ئی څلور مئی پوچی کوز
 ته راوړم.
 (های)

په هغه ښار کې چې تله او نرخ يو برابره نه شو

له هغې ورځې چې زما زړه انا د فشار په لور وړې او تپت والې
پوهېدلې، بيا زمونږ په کور کې غوک د ډوډې او کڅ په مژه نمدې
پوهېدلې.

په دې را وروسته وختونو کې د فشار نا روغې زما پلا رڼم هم له
خپلې مور غځېد سړايت کړې دې اوڅېره تردې مخه پرېدلې ده چې په
ورځ کې دوه درې مخه د دواړو فشار کله لوړ او کله ټيټ وي، تردې
چې د کور له دېوالونو هم داوگې پوې مخې. او هر وخت په ډوډې کې
مالگه دوسره زياتېدوې چې له ډېر تېرو والې د خوړلو نه وي، او يا هم
دوسره پې مالگې وي چې حتی له ډېر پېکه والې نې زمونږد کوغې پېشو
هم له خوړلو ډډه کوي. خود پلا راوړې انا له وېرې هېڅوک په کو-
ر کې غېر له خولې نه باسي.

له دې پرته که ددروا هېڅن درته مالوم نه شم، نو که په ورځ کې
نډوې، دوه ورځې وروسته خو ضرور زما پلا راوا نا جانې خپل ممالج
ډا کتر ته ورد روسې اود فشار لوړوا لې او ته تولا لې مالو موي. که

د لومړي ځل لپاره کورنۍ غوک والگي هم ووهي او پائي لاس او پښه وينی شي
لوا ناسي بي له مخه د فشار د لوړوالي او يا ټيټوالي حکم پري
کوي.

زما پلار چي پخواني متقاعد ما سوردی ، د پېل تقاعد معاش ئي
ټول د فشار په لوړوالي او ټيټوالي کي مصرفېږي . غوڅله مي پلار
را ته وويل چي :

يدا کترانو ته له دې هري ورغي نيس ور کو نو څه د انځه ده چي
کومه ورځ د فشار مالومولو (اله) له بازاره واخلم او کورته ئي راوړه
لمکه چي اوس زه هم کولای شم په دغه له پاندي د فشار لوړوالي
او ټيټوالي مالوم کړم .

خو هر محل سي په يوه او بله بانه پاندي ځان ور مخي خلاص کړي دي
لمکه که چري دغه د فشار مالومولو له موخې د کور په درشل را ننوتنه
نود کور د ټولو غوږو وختيا اوسلا ستيا به د کړکي له لاري وتېښي او
خپل ځاي به د فشار ناروغي ته پرېږدي .

تاسي به ضرور دغه متل اورېدلي وي چي : (هوښياره سرغي په دوه
لومو کي نښلي . زه هم له پورته تجربو او هوښيارتيا سره غوښتل شوي
دغه د فشار له ناروغي پرته يوه بله له تشويش نه په ډاگه ناروغي
اخته شوم ، خود ويره د خداي فضل و چي د درد او غوږو نه را خلاص
کړل او ددغي ناروغي علاج يي را وکړ ، کنه نو اوس به په علمي او عصبي
روغتون کي بستروم .

ناروغي خوداسي وه چي بوساز د بگر په څار کي د هوونځي د دوری نه
مانگرو شا پوراو سلامت سره مخامخ شوم ، موږ دري واک و له د و لاس
د بار لاس کاله راهيسي نه و ورسره ليدلي . له ستړي مشي څو ار مشي
و و ر وسته سوهه هېږه د هوونځي د دوری په خاطر اوسره وځنډل خو

سایم لپه ها آ راسه اوتشو پشی مالو سیده . دیرخله بهئی ژما
اویاد هاپورد خبر و بهمنخ کی ددی له هاره چی مو نرده روانی او
روحي حالت ته متوجه نه شو بابه ئی بی غایه و خندل اویا به هم دیوی
خندنی خبری به وخت کی غلی و ، خو زه اوس و بهیم چی د سایم
ناراسی به غه هی کی وه ، لککه چی دده ناا راسی ورسته ماته هم
سرایت و کر . سایم بی لادی چی زمونیه خبروته ئی هام وی بی سقد می
اوی له دی چی زمونیه به خبرو پوری ایه واری وویل :

- سپی باید که نور هیچ نه وی به ورخ کی یوخل دخیل وجود وزن مالوم
کری . او به دی و بهیم چی وزن ئی باهلی او که دپرون به اندول
چاخ هوی دی . هته شوک چی به دوه ورخو کی دخیل خان له وزن غه
خیر له وی نوزور ئی له خپل ژوند سره دهنی اریکی شکید لی دی .
سایم به دلا یلو ثابت کپه چی که شوک دخیل بدن وزن تر
کنترول لاندی راولی نوه شکله به دا کتر اورو شتون ته مراجعه ونه
کری . دخبرو به منخ کی می ور ته هام شوچی د سایم سترگی
دوات ترغاری پوی درجه لرونکی تلی بانندی لگید لی وی . بی لادی
چی مونیه ته ووائی هنی خواته ورخی اود تلی له هاسه ودریده . بیائی
نوسوده تشویق کپوچی به لاله بانندی ودریه و لککه چی دتول اجور . ئی
مطکی له مطکی دتلی خاوند ته ور کپو . . ماچی د ادومره عمر د فشار له
مالو مولو خان ساتلی وه دخیل نه به بهیم چی دورخی له خوا به دترکی
دواردی اوصادری له بگله مغزو کارونه کر ، او که د سایم به
خاطرسی محان ته دغه غم و تاله . کله چی دتلی له هاسه ودریدم او
درجه له یوخی غه بل غای ته و شوخیده . نود تلی خاوند راقیه
وویل :

— ستا وزن پنځه وېشت کيلو گرامه دی.

کله هم زه تردی ورځی دخپل وزن دپا لوسولوله پاره تلای ته نهوم ورپورته شوی ، خودوسره پوهیدم چی اوسپری عادی وزن له پنځوس کيلو گرامه څخه کم نه وی ، او کله چیری دیو چا وزن له څلوېښتو کيلو گرامو څخه کم وی ، نو دطبی قوانینو له مخی دعسکری مکلفیت له دوری هم خلاص دی ، حال داچی ما په هماغو ورځو کی داحتیاط لپاره تیسرو واسو وروسته نسوی تر څیص اختستسې و او د کور تی په څنگه جوړ کسې د کیسه برانوله ویری کولوی متن (پنځه) ورپسې اچولی و .

دشاپورار سلیم له شرمه دوهم ځل په همدی تله وروسته ختم ، خودوسره می وکړل چی په یوه المه می ځان ورنه راخلاص کړ او څخه ښه می ورسره واخسته . کله می چی په کوشه کی هغوی له سترگو پناه شول زه دسړک بلای غاړی ته پوری وتم . ددیوال پیڅ ته یوه ورو کی ماشوم تله میخی ته ایښی وه او دهنسی له پاسه ودریدم . دوه ذری دقیقی دتلی درجه په ځای نه دریده ، اخر ماشوم په زور له تلی کوز کړم او را ته وئی ویل چی وزن می پنځه نوی کيلو گرامه دی . دماشوم په خبره می اعتبار ونه شو ، دوهم ځل می بیا یوه افغانی ماشوم ته ورکړه او دتلی له پاسه ودریدم ، داځل می په خپله درجی ته دوه سترگی څلوړ کړی ، په رښتیا هم درجه دتلی اوسلو ته منځ کښته پورته کیده او ماشوم درواغ نه وو ویلی . داځل می له لومړی ځل څخه هم تشویش زیات شو ، ځکه چی په لومړی تله کی پنځه وېشت کيلو گرامه نوم او وزن می کتبت مت یوزراعتی چرک ته پاتی کیده ، خو په دوهمه تله کی پنځه نوی کيلو گرامه وزن دزایه او ښه له وزن څخه هم تیری کړی و .

په دې ورځ مي دوه دري کوچي په تلوپسي وکتلي خونوره
د ماښام خبره لگيدلې وه اوڅوک مي پېدا نه کړ. شپه مي په همدې
تشويشو نوکي تيره کړه او ترسهاره پوري به سي لس پنځلس محله په
خوب کي د بازارې تلوله پاسه ځان تلملي وي. خوچي کله د دفتره
لاړم هلته هم دغه تشويش را سره وچي زه بايد د ځپل ځان وزن
مالوم کړم. يو وخت سي اوريدلي ووچي د پهلواني په لوبه کي هغه
پهلوانان چي يوله بل سره غيږه نيسي دوزن له مخي بايد د هر
توپير سره ونه لري، نوله همدې کبله مي دوزن او تلي موضوع له سامور
صمد سره چي زموږ په مديريت کي نوي مقرر شوي وا و په کوم
ورزشي کلب کي ئي پهلواني کوله ياده کړه. په زړه کي سي را
تير شول چي کاشکي يو ځل مي ددغو پهلوانانو په تله کي ځان تلملي
واي ځکه چي دا تله بي له شک او شپې دسې اصلي وزن مالوموي.
نوپه همدغه ورځ غوسه له صمد سره ددوي د پهلواني کلب ته لاړم
خو هلته د پهلوانانو تر لغتو لاندې د پيچاره تلي کولمي وتلي وي
او درجه ئي نه پورېده. پدغه ورځ بيا له غړسي ورسته د دفتر په
ځاي د پاره تلوو سرشوم، ددوي تلي وزن له بلې سره توپير درلود
او دغه توپير نور هم زما تشويش زياتاوه.

لس پنځلس ورځي مي همدغه کارو، د پيچاره درجه لرو لکي تلي
چي وي په غوسې ځان و تاله. اخر سي فکرو کړ چي گوندي نقص به
درجه لرو نکو تلو کي دي او ځکه زما تلي و وزن به ور با ندي مالومېږي.
بيا نو د لرگي خرڅو نکو په تلو ورسر شوم. په ورځ کي به مي
په دري څلورو تلو با ندي ځان تاله. ددغو تلو نور توپير به
درته وو ايم خو په يوه تله کي چي په قاعده کي بي لرگي ور با ندي
تال ځان و تاله. لوسې ځل چي په تله کي کيناستم نو د ولس

منی تیگی، یکنی برقی وی اود اسی مالوسه هو. چی زه گونندی دولس
منی، یم وروسته له تلی را کوز هوم اود تلی دشاوند به قول یوه
شور منی تیگه می ورغنی لیری کړه او بیا تلی ته ور یو وده هوم
داخل زماو به مقابله تله کی دا توشه تیگو وزن یو برابر و. له
باسره هم سودا شو چی له دولس منو و تیگو سره دولس منی وم او اوس
له اتو منو سره اتم منی، لودو هم محل می دوه منو نور هم له تلی لیری
کړل او محال می یکنی و تله او کت ست د تیرودو د محلو به هم داخل هم
له شهر و منو تیگو سره یو را بروم. اخر می ددغو تلو وزن هم زره
ونه ماله او بر یگره سی و کړه چی ماله رزاقو او بیا هم د گمرک به تلو
باندی محان و تلم، گونندی وی چی تا تلی وزن می هنوی را مالوم
کړی.

لنډه به ئی در خلا صوم چی اخر د هلمی موسی د کوپون له مامور
سره دار زاقو دریاست تر تلی پوری ورسیدم. کله می چی دخپل محان
د تلو موضوع د تلی له هر یو ط مامور سره یاد کړه هغه را تده و پل
منو به دی تله باندی دیک دیک سو ترونه تلو، ته که دخپل محان وزن
مالوسوی نو د بازار به درجه ارونکو تلو باندی محان و تله.

اخر می به غنمود یو بار سو تدر پور اود تلی مامور به دی راضی کړل
چی کله ئی به غنمو بار لاری و تله لودو هم محل به زه لاری ته ور
پورته شم او بیا به مامور سره و تلی، چی دا کار و هو او وروسته
مو د تلی به آ مریت کی دلاری دلو پری اودو هم محل وزن یوله پل
سره تطبیق کړ نو د لو پری محل به نسبت دوهم محل به غنمو بار لاری
وزن دوه نیم سوه کیلو گرامه کم و، حال داچی به دوهم محل تلو کی
زه هم دلاری د بار له پاسه سر باری و رختلی وم. کله می چی دا حال
ولید نو د گمرک به تلو کی له تلو تیر شوم.

لنډه دا چې دروستو نوڼو له تلو نیولې بیا تر دې ورسکرو د تلو
تېر تلی پورې مې په تو لو کې خپل ځان وټاله، خود یوی او بلې تلی
تول برابر نه و.

اخری له ځانه سره پرېکړه وکړه چې نور د ځان له وزن مالومو
لوڅخه ترشم، خو د سلیم خبرې مې دوسره پوځ ځای په مغزو کې
نیولې و چې تیر بدل ورځنی گرانه خبره وه. خو په ورځ مې دا خبره
له پاره کلاچې او سیمیان اخستل، کله چې دوکان ته ورنه تم اود
دوکان په تله مې سترگې ولگیدې نو له هغه راته ښکاره شوه، ماویل
حتماء د دوکان د تلو وزن او تول یو برابر دی، ځکه چې په دې څو تلو
کې له یو خور د څخه نیولې بیا تر څو مې وری وزن تامل کیم ی او
لاندې ها ندي په پکې نه وی. په دوسرې سر کې بیروها ردیر و او
هر چا کلاچې، سیمیان او نقل اخستل، ماویل پرېکړه چې یو ډېر کم
شی بیا په موضوع له دوکاندار سره یاده کړم، کله چې یو ډونکی
خلاص شول او یوازې دوکاندار او د څخه یو هاگرد په دوکان کې
پاتې شول نو د دوکاندار راته وویل:

- وروره ته څه شی اخلی؟

- دا خبره مخه ده خوله پوهیم ی چې سړی څه شی اخلی.

- ښه نو څو کیلو کلاچې درته و تلم؟

- کلاچې په پیاو تلو. که یو ځل...

- څه شی یو ځل؟ که نقل اخلی تلمو ته ئې حاجت نه شته.

سربسته ها گت یو کیلو وزن لری. هر څو ها کته چې اخلی پکې

خوښ ئې کړه.

- خیر دی هغه به بیا وروسته سره چوپړ شو، که چیرې ښکې

تر کلاچو او نالو په دې تلمه کې ما وتلی او وزن می مالوم کړی
لویه نهکې په سورا سره کړی وی .

دو کاند ارسره تر پښو پوری ټول له نظره تیر کړم او راته
وئې وېل :

- ټوکی کوی او که رښتیا وائی ؟

- رښتیا وایم. که ورپاسې نه تلی نو اجورته ئې هم نغده واخلمه .

دو کانداز زمانه دی خبری سره په کپس کېس و خندل اوله
ډیری خندائی ساه وړانده شوه ، او که خپل شاگرد ئې په کیلا س
کې او په نه وای ورته را اخستی نو ساه به ئې په تېه دریدای وای .
د دو کانداز خندا لاند، وه خلاصه شوی چی دو کان ته خوتنه نارینه
او پخې د کلاچو اخستلو له پاره را ننو تل. کله چی هغوی له پیښی
خبر شول نو د خندا بازار نور هم پسی تود شو. که کتل می چی په دی
ډله کې زما یو پخوانی اندیوال سیرداد هم ولاړ ؤ. سیرداد فکر
کړی ؤ چی زما گوندی اعصاب خراب شوی دی اوله همدی کبله
د خلکو د خندا شوی یم، نو ئې په زړه سوی سره له لاسه ونیوم اوله
دو کان نه ئې بهر راواېستم . کله می چی سیرداد له اصلی موضوع
خبر کړ هغه راته په سره سینه و وېل :

- خوشی/محان نه ستړی کوه . په هغه ښار کې چی تلمه او نرخ
ترانه پوری چایو برابر نه دی لېدلی، نو تهمه دخپل وزن د مالو-
مولو خیال له سره وپاسه .

د سیرداد همدا یوه خبره زما له پاره لوی درس شو او له ډیری
خطر ناکی ناروغی څخه ئې و ژغورلیم ، کنه نو اوس به
د دارالمجانین په تلمه کې تلل کیدم . (پای)

په ختم کی ختم

خو کاله بخو ازموښه وړو گاونډی خپل کو رڅرخ کړ او نوی کله ورته راغله. له هغې ورځې چې دغه کور ته د حاجی صیب کله راغله زما بد بختی پیل شوه. په لوسړي غرمه او ماښام مې پخې ورته ډوډی تیاره کړه، او د هغوی کورته ئې بخه ډوډی له کتخ متغ سره یوځای وروړه. کی هېڅ نه وی دوه دوه نیم زره افغانی تاوان ئې را ته راوست. په لوسړي ماښام ئې زما د یو قولنګي چرګ سر ورته غوڅ کړ. دغه چرګ په ماڅه چې په موښه ټولوباندي کړاږ و. په بشپړه یوه میاشت وروسته کی ئې په خپل وخت موږ (پېش لمی) ته راهاغولو، اوله دی پرته د کال د واکم میاشتی دسها راډان لده دغه نډی قضا شوی. ماشوم زوی مې د چرګ په حلالولو دوسره و ژپل چې هغه ماښام ئې هېڅ ډولې ونه خوړله، او همداسی نهار نه ورو یده شو. د همدې لوسړي ماښام له ژړا سره چې محفل ئې رسما زما ماشوم زوی افتتاح کړه ورځ په وښوښه کور کی د ژړا گانو، او دعوو د تکرار نغمې تودوه زه به چې له وظیفې څخه راغلام، نو زوی به مې په سترګه کی سوک واهه چې د حاجی صیب زوی نن نسوی بوتان به پېښو کړی وو، ما ته ئې هم راوړه. بله ورځ به مې د لور سترګې مړې وې، لکه چې د حاجی صیب د لورد سرو پېژوان به ئې لیدلی وو. ما به که د سرو پېژوان خپلې لور ته نه وواخستلای، نو د زېږون ټولې پېژوان خوبه مې خور ورته په زرګر

چوراوه. پخې بهمې تردې پخوايو او غاښي قد لس غوتې اچولې
اوږه بهنې هم خېلې را تلونکې ته ستو جه کولم، خو په هماغه اوه نې
کې يې دواړه پخې په يوه موزه کې را ته نه ايستلې او يو الله ئې ياد کړ
چې غوډ حاجې صيب د پخې غوندې د سرووڅې ورته جوړنه کړم تر
هنې پورې بهر را سره به يو بالبت سروڼه لگوي. په کور کې تردې
لوڅ اخطار بل نه وې، ځکه چې په خپل کور کې مسافري او يوازې
پتوب د هندوستان تر مسافري هم ژور غواړي. له سچوړي ورځې مې په
دېرو شکلا تو دوه مياشتې پېشکې واخستله، او ځان مې له دغې مساف-
ري څخه وژغوره.

له دې وروسته به چې حاجې صيب په خپل کور کې د سرو پښو چوراو
پخوله، نو زمونږ په نغره بهمې گټوره باندې وه. او که به حاجې صيب
خپل کور ته جازواختي وه، نو پله ورځ به د هماغې چارو خور زمونږ
کور څولې چارو کاوه.

لنډه او اوږده دا چې له خپلو ماما نوڼو پرته څه چې د حاجې صيب به
کور کې پيدا کيدل هغه به زمونږ په کور کې هم وو، او څېر. تردې ځله
پورې ورسېده چې يو ورځ مې نصيحت ونيو د خپل کور والک او اجتهاد حاجې
صيب په لاس ور کړم، او هره سوډا چې خپل کور له راوړي زمونږ کور ته
ئې هم را وړي.

موږ هواره کوټې چې د پخوا زمانې څخه وه د فېشن او ډرېشن
فرش او ظرف مصارف ئې نه ووليدلې دغې وضعې پخې ډېره ژورو له
خوله دې خاطر ئې څه نه ويل چې زما او د پخې تر منځ ئې دې اتفاقې
تخيم نه وي شيندلې. کومه ورځ ئې لکه چې زما پخې ته څه نصيحت
کړې و. هغه نصيحت نه و آسماني بله چې به موږ مې را نازل شو.
که څه هم موږ مې ماته سپن نه دي گرځول، خو زه يو هېډم اوږد

پدم چی مورسی دښځی له لاسه څه حال لری . له هری ورځی پکې پورو
له لاسه می موره نری ریځ اخته شوه . تردی حده پی زمانه پورو سره
راخستی وه چی چای او پوره به ئی په صندوق کی ور ځنی کولول .

یووخت سی پځی چیرته د حاجی صیب د پځی څاره کی لیدلی وه
اودهنی له خولی ئی د څاره کی صفتونه اوریدلی وو . ترهنی می په کور
کی په ارامه ږودی ونه خوړه ، غوچی می هماغه ډول څاره کی
ورته رانه وړه . څاره کی ته می دری میاشتی پېشکی واخسته ، ځکه
چی نغده رویی په کور کی نه وه پاتی شوی او ټوله هستی او نیستی
می له حاجی صیب سره په سیالی کی د لاسه ورکړی وه . په همدی
ماز دیگری می په خپلو گناهکا رو مټرگوولیدل چی پځی می مور له کو څیو
نولی وه او په کوته کی ئی را کشوله . ما په انگر کی ځان ناخبره وچاوه
او په زوره وټوخیلم ، گوندی پځی می متوجه شی او سور می خوشی
کړی ، خو پچاره ئی کلمه خوشی کوله . خوړه ور نه وتم او ور نه
خلاصه می کړه . کلمه می چی د اصل موضوع پوښتنه وکړه ، نو ټوله
شخړه د څاره کی په سړه .

څو ورځی وروسته حاجی صیب ناروغه شو او په کور پریوت . د حاجی
صیب له پاره به چی پرهیزانه پخیده ، نوزمونو په کور کی به هم
پخیده . ځکه چی څېره د سیالی وه . په حاجی صیب په ډا کتر او په کتن
کی مالگه بنده کړی وه ، خو په ما به خپلی پځی می مالگی ږودی
خوړله ، ځکه چی د حاجی صیب له پاره به ئی په ږودی کی ما لکه
نه اچوله . د حاجی صیب ناروغی ددی په ځای چی په شی ورځ له
ورځی ئی له پښو اچاوه څویی ژوند تاسی ته درو باخښه .

د حاجی صیب د پړینې په لومړی شوبه ئی دوه ځوانان حلال کړل
اوداو یا اتیا زرو افغانو په شاوخوا کی خیرات ئی ورپسی وکړ .

د کلی ملاته ئی له سقاط یرته یوه جوړه سپینی چا می هم و کړی .
 د نیږدی کلووړه زاړه ، تراوېنځی ئی د سرخوم حاجی صیب میراث ته
 راوړل ، او د هغوی کیدی ئی ور غوړی کړی . یوه اوږه ئی وروسته ئی
 ورپسې ختم وکړ . غوکاله پخواز سونږ په سیمه کی د کلی ملک خپل
 زوی ته واده وکړ چی کلو نه کلو نه ئی د پر پمانه پلورلو ، شوږو
 او دبی تو له مصرف صفو نه کیدل . هغه وخت زه ما شوم وم
 چی ایا می تر دی وخته پوری په دی ډول مجامله د و دی
 اولور مصرک په کوم معفل کی نه دی لیدلی . خود حاجی صیب
 ختم په دغه مصرک هم پښه واړوله . تردی چی د ملک صیب د زوی
 د واده مصرک ئی نسوړم نه وو ، او پوره یوه اوږه ئی ژوند په کور کی
 غرمه اوساها م د ختم غوڅی پخیدلی . په شلو پښتمه ورځ خیرات که
 له ختم زیات نه و ، نو کم هم نه و .

په هر صورت حاجی صیب دی خدای وېښی ، هغه پر هوا و دساتم
 ورځی تیری شوی . فکرمی و کړ چی د خدای وېښی حاجی صیب له
 مړینی وروسته به د خیالی سلسله های ته ور سپړی ، او نور به د پورونو
 له خوا ژوند کور د روازه نه ټکپړی . غوړوځی می شوږونه د کورنی
 د غړوله بی مخا به فرما یشو نو ارام وو ، خود مورم پنی می دغه مو قتی
 سکوت مات کړ . د گور او کفن له پاره می پیسې په گټه راواخیستې ، گټه
 نو د مورم پنی می را ته په سپین سیدان پاتی و ، خو ځی می همدار ا تویل چی :
 د لومړی هومی خیرات باید حاجی صیب له خیرات څخه کم
 نه وی . هسې نه چی کلی کور را پوری و خندوی .

که هر غومی پښی ته وویل چی زما به وس دوسره نه ده پوره چی
 د حاجی صیب غونډی غواپان دی حلال کړم ، خو هغه په همدی
 خبره ټپلکده چی :

ملك به را دوری خالدي . قول بهوائی چی مورئسی مبره شه
او شیر هیراتی ورسی وله کړ، کد سوردی تاته پهکدوه ، ماته شو
گرا نده . د حاجی صبه غولدی هیرات چی ورسی واده ، بهدی
کور کی به زما و ستا گوزاره گراندهی .

هچی می خپلی وروسته خبری به ژباړه کړی ، اود اسی ئی وچود .
چی کولدی زما به مور سی ژاړی . ددای هغه چی به مای می
تایر وکړ ، اودی له ئی اړ کړم چی نور هم دقر خو او بار به
ولور ادروند کړم ، او مور سی چی به کور کی دغم او هوسی ، له
هری ورخی شیکر خونی او دموود لکلو له لاسه مبره شو . په دغه هیر
هیرات وروسته له مری چی به کور کی خوشاله کړم .

به کور کسی می یوه زړه نیکه دوخت لا لینچه لر له هغه می
خرغه کړه . یوه زړه سطرنجی راته باتی وه او هغه چانه اختله ، نور می
چی هوك پخوا به دغه وگرخېدم ، او به می را قرض کړی . دا ورځ
تیره شه ، یوه اونۍ وروسته د ختم له باره هچی ترخوړ گوتی ونوم
که هرغوسی ورته وویل چی :

دوه ری تنه حافظان به را و هوا ېرم . اود قرآن
عظیم الشان ختم به ورسی و کړم . نور می غه به وس نندی پوره
خوشی همدا وېل :

د حاجی صیب ختم دی لکه چی له یاده وتلی دی ؟ به سیالانو
کی به غمگنه هسکې ستوگی کوری ؟ که چی د خپلی مور به ختم او
خیرات کی دوسره سخت گیری کوی ، نو ژمونیدی خدای پرده وکړی .
که هرغوسی هچی او خپلانو روښلوانو نو کی راوا چولی ، زما به
وس شه نه وو پوره . لومړی اونه تیره شه ، دوهمه ، تردی چی غلو پختی
راو رسیده . دغه ورخی به غلو پختی ته پاتی وی چی خسر می احوال

راولپړه. دغه احوال رځپا هم چې ماته ډېر زور را کړ اودى ته ئې
ار کړم چې د حاجى صيب په ختم او مصارفو پاندى هم يو گام ور وړاندې
شم. خسرسى ويلې ووچې :
- که دى په خوله سو ر پسي ختم نه کوي، زه يې کوم. هغه که يې
غیر ته دى زه خونه يم.

دا خبره په رځپا هم په يوه نارينه ډيره بده لگيږي. نورخوسى
غه نه لرل، د نيکه له وخته رځپا هم په خپل يوه زاړه کور کې
او سېدم. ډېرو گرځېدم چې کوم گروهى دارور ته پيدا کړم، خو
پيدانه شو. اخر مجبور شوم او کورسې د حاجى صيب په زامنو پاندى
خوش کړ، ځکه چې حاجى صيب په خپل ژوند غوځله غوځېته
کړې وه. هغه دا غوځېتل چې زما کور واخلي، وړان ئې کړې او
ځمکه ئې په خپل انگرور گډه کړې.

د کور په پيسوسى د مور غلو پښتې او ختم دو اړه پوځاي ونيول
دومره پيسى مې باد کړې، چې د حاجى صيب د خير خيرات مصارف
ئې کرد ته هم نه رسېدل. د اوڅ تيره شوه، دوه درې ورځې
نورې هم تيرې شوې. بل ما پشام چې کورم د مرحوم حاجى صيب پنځه
زموڼو کور ته راغله او ويې ويل:

- نن مې بيا زوى را ته وويل چې تاسو ته راشم او خبرو کړم چې کور
په نن سبا کې سو وړا نو و.

که هر څومې عذرا وزارتى ورته وکړې چې :

- خیر دى غوموده په پکې په کرائى واوښتم.

خو وي نه منله.

اوس حيران يم چې چيو ته لارم شم؟ کرائى کور هم نه پيدا کيږي.
پنځه مې اوس نوې له خوبه را پاڅيدلې ده، همدا و ايې چې په خوله
تير و کړو پښيما نه يم، خودا پښيما نې کوم پوځاي نه نيسي. زموڼو ټوله ستې
نيستې او حتی ټول ژوند د بې لخوا په سيال او سيالداري له لاسه په يوه
ختم کې ختم شو.

(پاى)

مونڙ غوڻبتل چي په لفت کي پورته شو

زمونږ کلي له هاره ليري په يوه غرنۍ سيمه کي پروت دی، چي هلته نه تراو سه پوري د موټر دغرايو دورې په چا لويديلي دي، او نه هم د ساسچ اوسا ندويچ نوم دچا غوږياو نه تخنولي. زمونږ په سيمه کي يوازي يود کافو، چي دسهار گل دهي په نوم مشهور و. سهار گل هم په جاره و، هم بزاز، هم تر کاري فروش و، او هم يوناني حکيم. په دې سيمه کي به چي کومه سيمه فيصله کيدله نو دسهار گل دده دې په کليو مشران سره راټوليدل او معاملې به ئي فيصله کولې. دسهار گل دهي ټوله متاع لکه: دڅاوروتيل، صابون، گوره، تنباکو، مالکه، اور-لکيت، زيره، خمتا، صندوپ، الوان، دوه دري منډه غونچ او کرېمن کچالو، کنجاړه او پياز. او هم د ادول توره اړيره، جواني، بادبان، سدا سپيرگي، خلاص پلي او جمال کوټه وه. دژمي په موسم کي به چي واورې اوريدلي نو ورځني کارونه به وځنډيدل. په ديره کي به د کلي نارينه سره راټوليدل او دوسره اور به ئي پلاوه چي ددوا او نوبه ټيکو به دودې پخيدله. او چي پسر لي به شو، نو دټولو زيري به ټکي ژيري وي ځکه چي ټول ژمي به لوگي وېلي وي. په ديره کي به دغوا او خوشکي،

بولي او پتي، غره او راغله، پېل او پردي خبري رواني وي او د امچلو نه به دو سره او بدیده چې د پړخه په همالته ورته ويده کيدو.

لومړنۍ وخت يوازي زه او غوښته نورد سر کڼ په يوه ليله هوونځي کې شامل شو. که څه هم د زده کړي دوره سوپه سر کڼ کې تيره کړې وه خو يوازي پل باغ صومې، چاده، د پاسر سيمه، د پېتو نساڅ واپت او حضوري چمن سي پيژندل. ژماد بودو ست کو و په پورخانه کې و او پته يي راته را کړې وه، چې پته له مېني پته دري او نه يي کې پته پيدا کړي. په خپله ماله دوه تلو نورو کله و او سره چې هغه هم مجرد مامورين وو په چاده کې کوته نيولي وه. يوه په زون پېل اند يوال په کوته کې سيمه و، چې نوي مامور مقرر شوي و اوله اطراف هغه د لومړي ځل له پلاره کابل ته راغلي و. زموږ دغه اند يوال تراوسه پوري د سر کڼ ډيري معجزې نه وې ليدلي. د سروبي ختلو ګڼه ګڼه ورته نوي چکارېده، د کوپون په سرازو کې يې ورو بار او په تيره پياوړه او ايشن تر هر څه زيات حيران کړي و. له دې ټول لوجا لېده ته دا و چې کومه ورځ به لفت کې پورته شوي و، په دا هېڅې د لفت کيسه دوسره هوندوره کړه چې له موږ ټولو سره يي د لفت ختلو سيمه پيدا کړه. ما او ژمادوه تلو نورو اند يوالا نولا تراوسه پوري لفت نه و ليدلي. سيمه اند يوال سي ماته مخ راواړاوه:

له کله به لفت کې پورته شوي يي؟

په د و و چرته کې شوم. فکر سي و کړ چې که او من ووايم چې پکې پورته شوي نه يم، نو اند يوال به مي وائي چې: هر دې به کابل کې تهر شو، او تراوسه دې د لفت هولي نه ده خوړلي. او که ووايم چې پکې ختلي يم، نو له پې اند يوال سي دهديد تخنيک او مشخصا توپوڅنه رانه

و کړي اوزه يې خوا به پاتې شم نوسی هره وېله چې ورته وایم،
نه يم ، پکې ختلی .

زما اندېوال له دې خواب غځه لېږدی پدې دې لېږدې لېږدې و.
چې خدای ته - پر شو . نو ئې وویل:

- تاسو چې تراوسه پورې د لغت لېږدې لېږدې نو د تعجب وړه . زه
کولای شم چې همدا سبب ته ئې ورسېدې و کورم .

نو ئې وویل تصدیم وایو چې - پاته به مېکې له دې چې خپلو کارونو
ته لاړ شو ، یوځل به په لغت کې پورته کړو . په همدې چرکو کې
شپه سهاره . اوچې - هار - سوډاو بل وېوېتل نو د پورتنۍ دښې په خوب
کې غوځله په لغت کې کښته پورته شوې و .

نو ئې چې - هار د خپل اندېوال په بله تېر د لغت دروازی ته ور ورسېدو
همه خلاصه وه . ئې له دې چې له چاته پوځنده وکړو او یاد نوبت انتظار
وېاړو ، غلور واړه په پوره پوره په لغت ور ورسېدو . کله چې په لغت
کې - پرو کړ او وویل چې په لغت کې ځای نه ده ، خو په چا دې - بله .
نو ئې له دې خوا نا پلده وو ، او له بلې خوا د ساغري وایانې ناوخته
کیده . له همدې کبله موخو و نه کانه و اچول او ځان ته مو یو کوچنی
تدوینه کړل . د لغت دروازه وتړل شوه . ما فکر و کړ چې گوښی
تعمیر ئې غوښتله لاندې په محکمې کې جوړ کړی دی ، مګر چې لغت
د پورته خپلو په ځای مخ په کچه روان شو . خو چې کله ئې په لغت کې
د - پرو کړ او وویل چې وایو چې - زه هم وار خطا شوم . لغت ځای
په ځای ودرېده . زه د دروازی خوا ته ولاړوم کله چې د دروازی
ته لاس واچاوه ، دروازه نه خلاصېده . دغه د لغت هوارو مړه تېر او
حبس و چې ورسره له پدې توکي له دېرو خولو غم کالې په
خاف کې خپله شول . کله چې ورسره وایو د لغت لکې و وېلې ، نه

نور کښته کوزیده اونه پور ته خوت. په لفت کې سهر وکسا او ټولو
 په سو نړ څولې را خلاصې کړې او ددې خطرنا کې پېښې مسو و لین ئې
 مونږ پلار، ځکه چې له اصلی نصاب څخه زیات په زور او شله کې لفت ته
 ختمې وو. او همدا موږ وو چې دلته وزن ډیر شوی و او د ماشون
 څرخ له کاره لوړېدلی و. زموږ یو ملگری دسا لاندې مرض درلود،
 که کتل می چې اندېوالی په دولاړې غېږ کې لکه یې روحه جسمه پاتې
 شو اولاندې ونه لوړېد. دده له زوږ کیدو سره زموږ د ټولو روحیا ه
 کمزوری شول. چا د لفت چت ته سوکان ونه ول، او چا د راوله په لغتو
 وهلمخود و تلولار نه پیدا کېدله. که هر څو سو چینی و هلمې د چا
 غوږه بالندی لودوت. په لوسې سر کې د ښځو چینی پورته شوی - زما هم
 سرور ورو دروند شو او په ستر کوسې تیاره راغله. نور نو پیاختنه نه
 بم پوهېدلې، څو یوازې می د یونوی زیږېدلی ما هوم ژړا څو ځله په
 هوږ کې انگازې وکړې. او بیا هلته پهلان و پوهېدم چې په روغتون
 کې د بستر له پاسه پروت وم. که کتل می چې نور ملگری می هم په همدې
 کوته کې را سره بستر دی، نو می خپل خپله ته الله پوال ته
 مخ را و اړاوه؛

په دې ګله ځکه وه د لفت سپر لې څنگه وه؟ بیا هم په لفت کې
 پورته کیږی؟

په دې ګله چې څوئی په سختی له ستونزې راوت لږ څه سوسکی شو او
 له مانه ئې پوښتنه وکړه؛

مونږ په لفت کې شوتنه وو؟

سولس تته.

خو دا هم د لفت معجزه وه چې یو ولس پکې دولس څول. او یو

ما هوم پکې نوی وزیږېده.

اوږه وروسته و پوهيدم چي په لفت کي د ژړا څير وځتي ا هم د نوي
زېږېدلي ماهوم غږو .

که څه هم لفت مونږ ټولو قدم په کا مه کي اوږه را کړي، خو د
بوي ناروغه مير مني سره ئي هډي پرځه کي ډېره مرسته وکړه. او په
دي ډول ئي خپله معجزه وڅوډه. او مونږ څه ئي ډولوي درس را کړ.
ځکه چي په هر کار کي له خداوا لدا زى څه ځه تيري، تجاوز او زياته
روي تا وږه عوالبه نري. هډي پېښه کي د لفت گناه ښه او گناه
ښوونږه، ځکه چي لفت د څېړونکو لپاره جوړ شوي وه او مونږ په دې
حسابه ډولن ځه، او په دې حساب د ډولن ځه وو.
خو داوه په لفت کي ژمنه د لومړي سفر خطا وه. (پاي)

اخلال گران

هغه وخت چې حق له حقدار غصه لري او د حق په غوښتلو به
حقدار مجرم ګڼل کېده. هغه وخت چې استحقاق د مستحق نه، بلکې
د بې مستحقو غوږه کړو ته شمار کېدو، استحقاق له حق وروسته
پېښه چې ژهني روښانه کول غواړم د هماغه وخت ښیراني مستحقانو
په باب ده.

په هغه زمانه کې ژه د لویو لارو د جوړولو په پوه غاڼکه کې د حاضرې
کاتب وم. زموږ په کار ګرانو کې گل شاه او لوب دوه تنه د پردې
برسه کاران وو چې په غرنیو سیمو کې به ئې د سړک جوړولو په وخت
د غرونو سخته پر مخې سوري کولې او الوژو لې به ئې، له رئیس صیپ
غصه نیو لې بیا تر عبدال کوټک پورې چې دریاضت پخوانی غو کېد او و
د دغواړه پکه تاز کار ګران ئې په ژ لډل.

له برسه کارې پرته د پلندو ژر، لوړ، کرښ او لنډه دا چې
د لارو جوړولو د ټولو وسایلو او وسایلو په دغې پوهیدل.

د کابل چالان آباد ترمنځ د ساهپور لاره هغه وخت نوی جوړېده.
د ساهپور په غرنی برخه کې د سخته پر مخو غوږول او ټولنو ګډېدل
له دغه ټلې کار و، خود گل شاه او لوب د دغو ژورته کلاکې تړي
او پر مخې داسې هم نه وې لکه پسته حلو | .

یو ورځ آواز هه چي وزیر صاحب راځي ، اود کار چريان له نږدې کوري . دا آواز هه بلکې دېنا سټو انځلای ؤ . چي د پر دنا هوندې شي خو دټولو غوږونو ته ورسېده . سولې هندوخت وزیر هه چي له خپل عمومي مدیر پرته د پوښت آسره هم نه ؤ ليدلې .

ز سونږ د پوښت پوښت کار کړې حضرت گل نوسېده او پوښتې له ماسره د وطنداري هجره هم ایستلې وه ، د همدې پوښت نه گلوی له منځې یوه غوږه راښودلې شو او پوښت نه شي وکړه :
- ماسره صاحب دا وزیر هه څه شي دي ؟

ماور ته وویل چي وزیر ز سونږ غوږه ی انسان دي ، په دوه پښو روان دي او زما اوسنا شوندي دودې خوري ، خوتوهرني ذادي چي هغه پلورلې ، چلوونه او چرگان خوړي ، په تیزر فنار مو ټر کي سهریوي ، په شرځي څو کي کيږي او زما اوسنا غوندي خلک شي د لیدلو اوسلاقات وخت نه شي تر لاسه کولای ، نو حضرت گل راسره ونه - بڼه . هندوګر ځاوه چي وزیر گوندې ز سونږ په غېر عادي انسان نه دي ، بلکې یو وېروونکي ژواندي موجود به وي ، کوم چي ده په ورو کوالی کي له خپلې ژوي انا غېه د پریانو او د پوانو په نملوانو کي او ر پدلي وو .

بله ورځ سي کار په لږ کي د کار گرانو حاضرې کدو و لوله کد کورم چي نوی نوی شهرې سي ترسره کو هوي . وروسي له پوښت غېده چي کار کړې درې شي شي اغوستي وه ، خود کار گرانو له درې شو سره شي پوښت پرېده کي و ، چي دانوي نزي ، اود کار گرانو درې شي ژري ، غوږي او خبرني وي پوښت وکړه چي :
- وروره ته د کوم باهي په گروپ کي ئي ؟

بلا خبره ته وه خلاصه کړې چې ژمنه ادا کړې مېر د هاله
خواد کورنۍ ته کړېواله کش کړم او وروڼی راته وویل :
ته لکه چې وروڼی او د پل پوښت اسر مه ته وژنی ؟

اوږه پده دې ډوله قوی له خوږه راپیش قوم اوو هو میدم چې
اسر صیب د وزیر صیب له والی وروڼی دی ، او په دې ډول غواړي
چې د راتلونکي کال په تمیزاتو کې د ریاست په څو کې پاته وږي .
په هر صورت هندوخت راوړیږي چې د کار په پیل کې د وزیر صیب
په مبارکو پوتانو پاندي د هار وروڼی پوښت . او په دغو گناهکارو
سترگوسې ولیدل چې ژمنه د پوښت اسر صیب له جبهه استعمال را-
وړست او غوڅه ئې دهنه په پوتانو لوبداسې گړور ځنی پاله کړ .
او کډه د اسر صیب په ځای وای نو د د استعمال په دې تر کړی د کار
د سیز په سر چوکات کړي وای ، ځکه چې هماغه څو ځلې او یو ځل
د استعمال ژمنه د پوښت اسر د ریاست څو کې ته ورساوه . د کار په پیل کې
وزیر صیب پوازی بلور پنځه دقیقې له مو تر غږه کښه وپورته
ئې دېو تر پېچې پدې ځان پسي پور ته کړي ، ځکه چې خاوري او د وږي
وی ، او د ورو کار گرانو د پوښت کار کوونکو چې د وزیر صیب لیدل
پدې ځای لیدلې وو هم پدې پریالی نه هول چې هغه دې و وږي .

په دغه ورځ ژمنه د پوښت اسر د لیدلې گل شاه او نواب لومو ته له
ځانه سره واخلستل او هغوی ته ئې مبارکي وویل ، ځکه چې دواړه ئې
د وزیر صیب په دې د ورو کار گرانو تر پېچ د پېچشې په لست کې
و نیول .

له دې پېچې وروسته پنځلس ورځې ته وې کړې شوي چې ژمنه
پوښت اسر رئیس شو او د جالب وزیر صیب د لیدلې په اړه قیادت د پوښت
او ادارې مدیرانو ته د پېچشې په اړه وپېچلې او د پوښت اسر ته ووايه

راخل او سالومه هوه چی زیر لید بهوالی اسراو نوی رئیس به
وراندی د پروژی مستحق کسان همدا دوه تنه وو، یکه چی د پروژی تول
لیدی صلاحیت له دوی سره وه او به شخصی دعوتونو کی ئی له ده سره
دسترخوان ته یوهای پلټی وهله.

خود اقای له قاسی پته نه وی چی د بخششی بهلست کی د گل شاه او
نواب نومونه مایه خپل خود کار قلم ولیکل، اوچی کله له لوړو
مقامونو منظوری راغله نو د اداری او معامی دمدیرانو په نومونو وه.
پورخ گل شاه او نواب د لوړو کارگرانو تر منځ دسی کیله
کړی وه چی :

د دولت امرسونی بهر ترریاسته ورسیده او چی د بخششیو
خبره هوه نو زموږ په نومونو ئی د معامی او اداری سند پراستوه
وو کړه.

دا خبره د رئیس له مخالفانو چا د رئیس صیبت ترغیوونو ورسوله. او
پوهرمه سی پته به یاد پوی چی رئیس له تیز رفتار سوتر غصه را کوز هو او
د دودی به سرئی د کارگرانو تر منځ له شور او زوږ غصه د گدو پناو کړه او به
پروژه کی ئی د هر دواو بی تطبیق او دده به اصطلاح دا اخلال گریو
دستغیوی به مخاطره وه تنه اخلال گران له کاره کړچه کړل، خود
لوړو کارگرانو به پاره خبرتشی.

دغه دوه تنه کارگران یو گل شاه او یو نواب وه، یکه چی دوی
مستحق اولیا مستحق کسان نه پوژاندل.
(های)

او اخري په غاښونو تر خيښ واخست

دا پوه نا تا زې خيالي او پر داسې هوي گېسه نه ده، بلکې پوه رښتيني
پېچېده ده. ذهني زماني پوځريخ واقعيت دې چې حالت ته پدې خوږو نکلود
نور وچې پوه نه خپل گڼل او په عسکري قطعا توکي د هر ډول ناروغي
له پاره پر ډول سپښې تېاهېرې گولي او پوځري پوړي ور کول کېدې.
خدای مې دې غباري نه پندوي چې هېاس وواو که او له لس کاله
وراندې زما د عسکري پېچر او وټه او ماسل د حوالې پاڼه ژونديد
کلی د ملک په پټه راوړه. په حواله کې ژوندي د کلی د هېرو ټول نور و
نومونه هم ليکل شوي وو، ماسل پوازي پوه هېچ د کلی په چومات کې
تېره کړه، هېچ بهانې ملک ماسل ته د ډوډي په نوم له موټر ټول سونه
پوړو چرکه او پوړو جام د خوا غوړي واخيستل. او د دې په ښکته کې
مو د ماسل د چپ عرق هم ورو کړ.

کله چې د مکلفيت مدير پټ ته د هېرو خط له پاره راغلو، نو د لاندې له
موټر نه پرته نور په لسگو نوښتونه راغونډ کړم د دې منتظر وو چې د سوق پاڼه
نئې په لاس ورکړي او پوړي قطعي ته نئې ورو پېژني. د لاندې د ليرې او
نيرې، چې او غرابي قطعي ته د معرې کولو په خاطر هماغه د ملک او
ماسل دود او د معرې په لټه شو. په موټر کې روژي قبل له کله هېڅ اوسر نه.

روزی، اودا سر زوری ورته دپلارنده په سیراټ پاتې وه معمدلل
 زمونږ په کلسی عده چی زمونږ په حاله داری کی نوم ایستلی و. مونږ
 هندوخت واژه ووځوسید وېدرا ته ویل چی پوځتئی لیه اقدار سره هم
 کوم به خبره لاندې پاندي کړی وه. نو په دی حساب روزی قل هم د خپل
 پلار په پل پسی تللی و.

د مکه لیت په بندیریت کی د صبی قورسی دد کو لو په وخت کی
 مؤظف دا کتر پسی لیدی چی غولک معاینه کړی له مونږ تو لوړو هون ککړ
 پښکوس گونواخت او په لور مه کی ئی پوځه ولیکل. خو چی کله
 وارد روزی قل راوړسیده، لود پښکوس می پدسرددا کتر او رو زی قل
 تر منځ خبره تاو شوه. پوځل خو مونږ پښکوس تووورو الله پوالانو ورته
 مسلات وکړ چی د روزی قل پښکوس مونږ پسی کس افغانی سره تولی کړو
 اولم دا کتر سره دروزی قل لاندې لیږله کړو. خوروزی قل په مونږ هم
 سر کی واپر کی کړی اووئی ویل:

دا پښکوس افغانی دیست المال خزانې ته نه تهر وپلوی، بلکی د
 دا کتر د صبی جبه ته دروسی، ژده کار په هېڅ وجه نه هم.

مونږ تردی وخته فکر کاوه چی کولدی پښکوس گون د پورسی
 دولتی بیده اوهر نه وو چی ددا کتر صیب دجیب حق و. خودا چی
 د پښکوسی لدر کته ئی زمونږ کار په بېړه خلاص کړی و مونږ وره
 غوښتو پل، مگر دروزی قل دعوه دومره ورسره اوږده شوه چی
 لېږدی ووده. په سره مونږ هم په لیت کی پند پاتې وای. خودومره
 د خدای مهربانی و چی دا کتر صیب له پری پنی کار واخت ځکه چی
 روزی قل د حالته پل پوځت کی دا کتر تېله خولی ووتل چی:

ما وړاندې درته ما نوم.

د روزی قل لاندې خبری سوه د پرتل وار غطا شوه. ما وېل لکه

چی خیره خراید شوه. خودا کدره بریت و نو کی بدمند اخواوند روزی قل
له لاله ئی غورسه عاشقه او د کولده به رخت کسی ئی بوازی به
بکایه دول نومرو و چل :

- قديمي زمنا ۾ هاڻوڪا ماڻهيءَ جو مالو سيري جي دهر زور ورتي . لنگر
دي وانجهه جي بهادي سرزوري کي دي شهل هاڻوڪا مات نه هئي.

اما کثیر ز سونید در نورو به شیرد دروژی قل به غوره خط کی دیو غه
ولیکل اولاسلیک نی ورسی وکر. کله چی دیا لیدی را ورتو نو دده جوی
به گتای دروژی قل شاره نوره هم غطه دوه. بدیختی دلته و دهی سونیر
توی به لیک پوست نه یوهید و چی دروژی قل به شیرد خط کی نی غه
ولیکل، خود و سر و یوهید و چی لیدی های غنچه دره به گتون ز سونید
قونو کار خلاص شه. کله چی قطعا توتهد تاسیحات و خت ریخی نوسو
دزی قند نی جوی قطعی نه دوه. قند نی ملی، اید وازی دروژی قل نی
زونیر لیدی غطه جلا یوی ملی قطعی اوچلا ولایت نه سوق کر.

[illegible]

لیس ورنجی وروسته خبرد کله د ملک له خولې راووتلې چې: روزی قل
د خپل شوره مانې دنوم، د هلاک نوم، د نیکه نوم اودا چې لمانو روزی
رځتیا هم روزی قل دی که له؟ تصدیق له ملک څخه اخستی دی. او بیا
هم چا تدا لومړه نه هر هچې تصدیق ئې دغه له پاره واخست؟ دوه

بهاشتی وروسته ئی ماما ورهسی لای خو هغه ته ئی هم پتە ندوه لگیدلی
او روژی قل ئی نه ولیدلی.

کله چی هلو و سه بیهات رانوی هوه هغه له ترخیص سه یو محای
کلی تهرانی داخل هغه بهواروژی قل نه و چی دهری بهری بهئی
کولی. که له چاره بهئی ستری شی هم کول نو یو لاس به ئی
خولی ته نیولی و.

دوه دری ورهیی وروسته سوێر پنجه تە دده همدوره چی یو محای
عسکری ته تللی وود روژی قل کورته ورهلو. هاته هریوه دخیلی
عسکری دوری خودی او ترخیصی محای بیان کړی خو چی کله سوله
روژی قل هغه وپوښتل، چی ولی ئی ترخیص وروسته واخست؟ هغه
به جواب کی وویل:

- به هغه ورځ چی سونراو تاسی نوی غیره کیدلوژما وودا کتر تر
منځ د پنجموس کون شهزاده خودر یاده ده؟ بس قول پسات دهماغه
پنجموس کون به ندر کولو کی و. هغه وخت سی ووازی دا کتر ته له خولی
ووتل چی غاچونه دی در له ساتوم خو خبر نه وم چی دا کتر به زما
غاچونه راته سات کړی. هغه هم زما به خپل سولک. دا کتر زما به
غیره خط کی لیکلی وو چی نور روغ جوړ دی او ووازی دمی دی ووه غاچونه
نه لری. دا کتر همدایوه غیره ساته دغه دپاسه دری میاشتو به
سرگردانی او دمی ددوه غاچونو به و تلو تها مده شه. کله چی زموږ
ترخیص وخت راو ورسید، نو د ترخیص به وخت کی زموږ د سفر بهری
امر زما د غیره خط له دمی راته وویل:

- ته دی خوله وازه کړه.

ما فکر و کړ چی د سفر بهری امر له ماسره تو کی کوی، نو به میندایم

شولای سره بیرته شوو . دسفری اوسه خیرانی سره زما شولای
تدوکتل اوونی ویل :

— داممنوعی خاپونه دی کله کیچودلی ؟

— دغه شی خاپونه ؟ ماخو کوم غایب نه دی ایچی او تراوسه د خدای
فضل دی زما به خاپونو باندی هسی سوو با دهم نه دی الوئی .
— که ته روزی قلئی نوستاه مئی د وه خاپونه بابه نه وی
او که بل شوک ئی نوییاسه ده .

— جیب زه بغوله روزی قلیم . دپلار نوم می معینه قل ، دلیکه
نوم می چاری او که غواری چی دخیل اصل اونصب هجره درته و باسم
نو تراوم بشته پوری دادورته ئاتتولی شم چی زه روزی قلیم .
— زه دی به اووم او اتم بشت کی نه یم که چیری ستا به خوله
کی قول خاپونه ستاخیل وی او تراوسه مو کوم هابی ندوه اسملی
لو ته روزی قل نه ئی او غواری چی دقلایی او لیسر بدل روزی قل
به خیره کی ترخیص ترگونو کری .

که هرغوسی دخیل محاق دثبوت به حکامه دلا بل ووالدی کرل
محای ئی ونه نیو ، محکه چی زه داعیار و نه وم بلکی زما خیره خط
چی به هغه کی ئی زما دوه خاپونه دفتود الا ئو مائی و داعیار ورو .
شوورخی همداسی تیری هوی ، بله ورخ دتولی قوماندان به خیل
قلم دفرقی قوماندانی ته عریضه راندهو لیکنه اوهم ئی نه خیل بلوه
زما روزی قل والی تصدیق کر . خوچی نه دوه عفتو وروسته می د
ساحله مرا تیبو به هام کی لیو لو سره عریضه دسفری ادرت ته
ورورسوله نو فکر می و کر چی حتما به خیل ترخیص ترگونو کریم ،
محکه چی دفرقی قوماندان زما دهویت دمالوسولوله باره دوی کسیر
هشیت و تا که چی زمونیه دتولی قوماندان یکی شهو . د هشت له خوا

دوسيه زما په گټه ترقياب شو ، خوچي دوروستي فيصلې لپاره ئې زما لدد فتر معاملات سره سرور كړې ، زمونږد ټولې قومندان هم له خپل ليكلي نظر څخه په ښاراغي ، ځكه چې د سفرې آمرؤ ماڅيره خطور بكاره كړې . دهيت به مخ كي سي ترخولي ووتل چې :

- په شوره خط كي ډا كتر تصداء زما دوه ښايو نه لادركه ليكلي دي ، هغه غوښتل چې له مانه پنځوس افغاني پلي واخلې . او باورته وركړې

نږدې وچي په دې خبره يوه بله دوسيه راته جوړه شوي واي . ځكه چې د سفرې اسر تر كي راپاندي راپركي كړې :

- اوس چې ځان نه شي ثابتي چې روزي قل ئې نو په رسمي ډا كترې تهت هم وائي ؟ پوهيږي چې په چاپوري دې ځايه تور تړلو په صورت كي قانون شوره جزا ټاكلې ده ؟

كه د ټولي قومندان په دغه خبره باندي خاورې نه واي راولي نو په بله ډاكي به بندهاتي واي ، ځكه چې په ډا كتر باندي چا ثابتي شوه چې رښتيا هم هغه له مانه د فورسي ډكولو په وخت كي پنځوس افغاني پلي اخستي .

كله چې دپاندي راووتو د ټولي قومندان زه له نورورا پيل كړم او مشوره ئې راكړه چې :

- په دې مونږ ټول پوهيږو چې ته روزي قل ئې ، حتي د سفرې اسر ته هم ډاخير . ثابته شوي ده . خو اوس په شفاهي توگه ثابت د اعتبار وړ نه دي ، ځكه چې خبره رسمي شوي ده . ځان مه ساده كوه ، لارښه اوله كلي او حكومتې نه دخپل اصل اونصب تصديق راجوړ كړه . زه به درته لس ورځې رخصت واخلم .

د ټولي د قومندان په مشوره دلته كلي ته راغلم او د شپې ملك

صیب ته د تصدیق اخستلو په خاطر ور غلم . ملک په لوسې سر کې له
تصدیق کو لو غځه انکار وکړ او را ته وئې ويل :
زه پر هیڅه چې ته روژی قل ئی . ستا پلار دی خدای و پښې ، محمد قل
ز ما د پلار له اخلاصه ند ا نو غځه و . خو زه د دول تصدیق
نه هم کولای . ما ته شته لگېږی چې ته د کوم کار لپاره ما
ده تصدیق اخلی . په اوس زمانه کې به هیڅا پورته شته . هس
نه چې کوم قتل دی کړی وی او اوس خواړی چې غځه زما په
تصدیق پټ کړی .

د ملک خبره زمونږد سفرې له ابرنه هم خطرناکه وه . او که
علاقداري ته یې اطلاع ورکړی وای او خبرې نور هم پخ ویدل کاوه .
مجبور شوم له کوره می لنگه اوزه ملک صیب ته وروسته او شته په هڅه
می په غر پښه پاندي دهغه مهرو اخست ، په د ا شته می له
د یری خوښې خوب هم و نه کړ او په تورو خبره له کوره
ووتم . په علاقداري کې یې علاقدار صیب ته د ملک صیب سلام
ووايه او د ملک صیب د هر تر غځک می د علاقدار صیب تصدیق او لاسلیک
هم واخست .

کله چې خپلی قطعی ته لازم اود قولی نو مدافع ته می اسناد
اسناد ورپکاره کړل هغه هم د ا د را کړلې اوس دی کله یوځ
کې اوحتمی به تر غځی تر گوته کړم . نو مطکی تردی چې تصدیقونه
د سفرې امریت ته یوځم خپل کالی مالی می سره را ټول کړل
اوداسی می په زړه وشعور له چې اوس به می ضرور رسمی دفترونه هم
وایژنې چې زه روژی قل یم . خود سفرې امری زما د اسنادو له لیدلو
وروسته کاغذونه د سیر په سر په گوته را پوری وپل او وئې ويل :
دا تصدیقونه زمونږ له هره کوم سند نه ش کیدای . زمونږ

لپاره یوازینی سینه په خپله روزی قل دی . هغه روزی قل چی داته په دفتر معاملات او خیره خط کی زمونږ سره قیددی .

یونخل می زړه راته وېل چی راجه ورتوب کړه او خپل دفتر معاملات او خیره خط د سفر یری د امر د میز په سر ورته توتی توتی کړه خو بیرته می په شیطان لعنت ووايه او دا کار می و نه کړ .

لنډه په ئی در خلاصه کړم چی دری څلور هټیا تا ن نور ورتو تا کل شول ، مگر سرئی ونه زیو . بله ورځ زمونږ توتی لی قومند ان د زړه سوی له مخی راته وویل :

دوه غاښونه په دوسره سر گردانی نه اړزی . ورکئی کړه ، بلادی د مخی په دوه غاښونو شی نه وړیاندی شخوند و هی او نه غه شی وړیاندی خوری . که زما منی نو داد . مخی دوه غاښونه دی و باسد او ترخیص دی واخله . کنه نو باور می نه راجی چی په دوه دری کاله کی ته ځان ثابت کړی چی روزی قل ئی .

نور نوزه هم بی حوصلی شوی وم . اود قومندان صیب له دی خبری د مخکی می هم په خپله د تصمیم نیولی وه . خود د دغه خبری سی نور هم دغه تصمیم پوخ کړ او چی خود قومندان صیب فکر کیده ، بیاسی له مخکی تیر کړه راخستی وه او د یاس من ژا می د مخی دوه غاښونه می وړیاندی و هیل وو . غاښوندمی په دستانال کی غوټه کپل او همدا می په وینو لپلی سره خوله د سفر یری آسريت ته لارم ، خوس وپیژنی چی اوس اصلی روزی قل یم .

د سفر یری امر ددی په ځای چی زما په دغه حال زړه وسوځوی او کار می خلاص کړی ، په سره سینه راته وویل :

— بهدی چالا کی باندی ترخیص نه شی تر لاسه کولای . اوس چی

ترهو هغه نفر راته ولی چی هاجره نی سلامت وواو عاف بی دروژی قل
به بو سکی کی و حلی وه تره یی له هی اهسته لای .

داخل نوبله لاره نه وه باتی . چی هرغوس چرت وواوه بل علاج
نی رانی .

بیاسی بوخل ددا کورد پخوس گون پیچه سترگوتنه ودریده . دهخی
پیشی به رایا دولوسره می به زره کی راو گرخیدل چی راهه ده پخوس
گون له تصدیق هغه کار واخله . نومی هاجوا دیگو او کتل . دبل
چایام له ووروسی چیه ته لاس تیر کر او به شول وکی می دخواه مندر
به غیر د سفری اسره وختدل . د سفری اسره سیزخانه خلاصه وه او
وروسی به پخوس گون وره کیبورد . هغه فکر و کر چی مامانه لکه چی
هغه ده او ضرور ده پخوسیانو بتدل دی نوئی وزویه شول و کی وختدل
او به لسه او په ژبه نی راته وویل :

به کاشکی دهه عقل دی بهوا سرتنه راغلی وای . ولی به دوسره
سرگردانه کی دی .

بیانی نوی له دی چی خوری راسره کوتی مانی کاری قلم را پورته
کراو به د فدریاسلات کی نی بوخه وایکل . او هم نی د تره یی به
هالا سلیک و کر .

کله می چی تره یی و پخت لورا نه لاتنه شوه چی خبره ووله
به پخوس گون کی ده . به هغه عاف کیس چی پخوس گون
پژ ندل کپری دالسان بوئدل گرانده خبره ده

(پای)

د خط السیر پانځه

هو کال وړاندې مې په پوره نشراتي اداره کې کار کاوه چې وخت ناوخت به سود چاپ او پروږ لوله پاره مطبعې ته سرورېکاره کاوه. د معائنې اغاذه کارې اوحق الزحموله پاره مو کومه ستونزه نلرله، خو پوړی زلمی ستونزه تر مطبعې پورې د لگښت خبره وه. داسې ورځ په نده و چې د ترانسپورت له بندیزه سره په سود مو تر په سرد هولي خولنده پداهه. که دواړو چې په موسسه کې مو تر کم ووتود اخبره هم نه وه، بلکه چې ژوندي امر په ټوله پاملرنه لو کس او اتخړین سود مو تر وټو ټپه وه. خو که هر څه سره به مو تر ډېره وروموره، په دهغسې کارونو کې ضروري و. د درنې سبب د کور له سود انځولي بیا د دغه مالو تر بندیزه پورې د صلاحیت په اندازه له سهاره تر ماښامه پورې د سوسې مو تر وټو په رسمي وخت کې دهغسې کارو لوله پاره بندي وکلی. د دغه ټو درنې کارو لوله پاره به چې مو تر له ضرورت هولو د سلسله مراتبوه پام کې نیولو سره په دهغسې ماسور د مو تر د خط السیر پانځه ولیکله. دهغسې دمد پرله لاسه په وروسته په دهغسې ځانگې لوی پسند پرېکې لاسه وکړ او هو ساعته به هم درنې د داتر په سکرتریت کې د نورو منتظرینو غولدی د منتظره پاتې هوه، کله به چې درنې سبب پکې خپل مبارک لاسه وکړ نو خبره به په غره ټپه وه. وروسته له دهغسې به چې د مو تر د خط السیر د غوښتنې

متو مال هانه د ترانسپورت مدیريت ته ورسيده نو د مدير له ملاحظې وروسته به د درېوړانو د باشي او درېوړانو ترمنځ خواره کونکې هانه دومره کښته پورته شوې چې رسمي ورځ به پای ته ورسېده بیا ورځ چې زمونږ د شعبې مدیر مو تر ټوله درې ورځنۍ انتظار غځه ستړې شوې و د ترانسپورت مدیر ته تېلفون وکړ. په دې هېڅه کې له مانه د کوم مکتوب مینوت وړک وه او هغه یې لټاوه چې په پامه شنبه کې زمونږ د مدیر غږ پورته شو. مینوت یې پرېښود او شعبې ته یې ورسېد. کړل. فکر یې کاوه چې کوندي به سر اچېدو کې ئې له کوم هڅه ټن سره غېږې لگولې دي، زه لا دروازی ته له لومړي ښکاري چې له دې لارې غځه زمونږ ملایم پدو هڅه ستړې چارو به لاس د مدیر صېب په دفتر ورننوټ. نو ماسل په سلو کې ورسېد چې ختمې دنده په دفتر کې کومه خبره ده. بیرته راوگرځېد، شاوخوا یو اسی وکتل، خو هېڅ شی مې سترگو ته راغی. یوازی یو زور، غوږ او خبرې د لږکې خط کڅ به مې زېږوت و داسې له مخانه سره راواخست. ماسوړه پارډل خپله د لاسي خو کې له پاڅو گانو ټولې وه او غږک په دفتر ورننوټ. مدیر صېب چې مو تر ټول لکه د چټکۍ چرکانو غوږ لږې د خپل ستر غږ او ها و لیدلو په تېلفون کې ئې د غږو لکې نوره هم یې ور لار وکړه.

مونږ په لوسې سر کې و له پوهېدو چې غږ خبره ده او مقابل لوري غوږک دی چې زمونږ مدیر و ورسره خبره پرکې کړې ده. خو کله چې زمونږ د مدیر له خولې راووتل چې:

— ټن درېمه ورځ ده چې انتظار باسو. چې هرڅه که کړئ نن درځنې مو ترهوارو.

پارډل چې پروې ئې هم ټوله ورځ ترماز د بېگړه پورې مو تر ټوله انتظار ایستلې و د مدیر صېب د غږو په منځ کې راټوب کړل:

مدیر صیب زما له پلوه ورته ووايه چې مونږ نور صبر نه شو کولای.
په دې وخت کې نه یو هیڅم چې له مقابل لوري د ترانسپورت
مدیر څه خبره وکړه چې زموږ مدیر به مزاج بده ولگیده، او په تهدید
ئې ورته وویل:

خبره چې داسې ده نو وگوره چې به زور ئې درنه اخلمه او که نه..
له دې خبرې سره سم ئې د تېلفون غوږی د تېلفون په ککره ووايه
او مونږ ته ئې مخ راواړاوه:

دوې لکه چې په یوه نه پوهیږی.. او خبره زو رته یاسی، راځی
چې دغه زورور و ښایو.

یار دل چې ټیګه ئې اسمان ته غورځو له اوږلاندې به ئې سرنیو
دادول هڅه ئې په زیار تونو غوښته، او په توره یې چې مدیر صیب
په مخ کې یاد بل وینی و غوږی او باخپل گریو ان غیری کړی دده
له هاره ستو ویاړ او سرفرازی وه. غوچې مونږ ځان پور اوه یارد له
بیاد هلمزته وتلی و. دسلازم په کډون مونږ د خپلې ځانګې نهه ته
هڅې په دوسره تیار او غضب له هغې را ووتلو چې که هغه شپږمه
زموږ معنی ته غرم درېدلې وای نو توتی، توتی شوی به وای
سم لاد موسی انګرته نه و وروتلې چې له هغې خوا د ترانسپورت
باشی راغېر کړل:

مونږ لکه چې درته موږ کان ښکارو، او یاهم کیدران به نظر
در هلی یو.

که کتل مو له هغې خوا د ترانسپورت د مدیریت د ماورینو په
کډون، مو تر و انان او کلمیران له هغې لور او دنده پنځو نور هڅه
یوه لیکه ولاړو. زموږ مدیر چې د هغوی شمیر د پړولید نو ئې مونږ ته
مخ را وواړاوه:

۱۰ - محی قاسمی پیرتہ و گرجی ، زہ یوازی داسو موضوع و سدرہ فیصلہ
کومہ ہی محابہ خالہ خال تہ حاجت نہ شتہ .

خوبار دل لکه جي داخيره وانه وریده ، اووار له واره ئی به
هغه کليمه جي تر تولود سغه ولارود پخی خبتي کوزار و کي نور نوبيا
خوگ به دی نمدی پوهیدلی چی غنگدا و به غه دولی ددوارو مدیر بتونو
پرسونل سره لاس او گریوان شو .

مدیر به مدیر، او ماسو ربه ماسور دلاس او گریوان شطرنج بهل شوه
خپل او پردي نه مالوسیده، هغه څوک تکړه و چې لاس ته کړي او
گوزارو کړي. د موسی د نورو کار کوو نکو کوردي ودان وی چې
په دی وخت کې دخلاصون له پاره د شعباتونه را و و تل، کنه
نور و نیورخ بده و، ځکه چې ده تل اود لږه پنځ په مقابل کې دخط کش
مقا بله گرانده. که څه هم په دی لږه شپه کې سونډه سره گڼه
و هل و خورل خو نورو ماسورینو سره خلاص کړو. دا ورځ تیره شوه
اوپه سبا چې موسی تر راغلونو رئیس صیب د نورو ماسورینو د عورت له
پاره زه او زموږ مدیر به دوه تنه نور غړي چې یو یو کې یاردل
و منتظر با معاش او نورو ته نې دسلازم په گډون درې غړي و رځي
کسر معاش ورکړ. خود ترانسپورت مدیر ته نې یوازې دومره وویل چې:
«بای ته وای په چې زموږ کور ته دوه درې سوترونه واستوي .

یرون سی لاد رته ویلی ووجی سها سول له زاره کورنه نوی کورته کده کوو.
 که غده هم له هتلی راهی دیږ کلونه تیر شول او په پیلایا موسیو کی
 سی سولای وایستی خوارنه پوری سی بهاد ترانسپور ته مد پریات ته
 دمو تر خط السیر پا نه نه ده پوری، که کچی مار خورلی له پری ویری .
 (های)

فورمه

پوره اته سیاشتی می دسپین کاغذ په مخ دریاست په دهلپز کی
امراخسته ملو ته دا انتظار اړوسی وایستل . کله می چی د فورمی د کولو
لسه پاره دسر بوټی ځانگی دروازه په گوته وروټکوله او دننه له
دفتر ندمی د (مهربانی وکړی) غږ تر غږ شو ، نو زړه می اوپه
وڅپلې چی کار می لکه چی خلاص شو .

د دروازی له خلاصو لوسره چی د مامور صیب په ما سترگی ولگیدی
او زما په لاس کی ئی کاغذ ولید ، نوبی لمدی چی زه دخپل کار په
هکله ورته عرض وکړم ، هغه راته وویل :
- چاپی فورمی خلاصی شوی دی .

د مامور صیب دغی یوی خبری په نن او سبا کی بشپړی دوه سیاشتی
را بانندی قیری کړی ، خو په دغو دوه میاشتو کی د چاپی فورسو پته
مالومه نه شوه . بله ورځ می دخپل گاونډی په سرسته د فورم د مامور
پخوانی همصنفی ورته واسطه کړ . د واسطی په وروستلو سره د چاپی
فورمی خبره یوڅه څلی شوه او پریکړه وشوه خود چاپی فورموله
مخنی په سپین کاغذ فورمه راته خط کشی کړی . د خط کشی له پاره
می نور خود کار قلم لمدو کانه ورته راوړ . که څه هم په دفتر کی
دلرگی یو زوړ اوخیرن خط کش ترسترگو کیده ، خود دی له پاره چی

خوك نى كار را په چرته نړۍ نو پلاستيكي خط كشى مى هم له قلم سره
بدر كه كې. فورمه زما او زما د واسطې په مخ كې خط كشى او د كه
شوه.

د خط كشى په وخت كې د فورمې مور ته تېلفون راغى او هغه غو
د قېمې په تېلفون كې مصروف و. كله چې دوهم لځل د خپل سيز تر شاد فورمې
خط كشى ته كېناست نو په كړيو كولو كې يوه خانه ور لټنى زياته
شوه. د خط كشى هوى فورمې نورې ځانې چې د چاپې فورمې له مخې
په تول او انډول پرې وي له نوم او د پلار له نوم څخه نيولې
بيا تر منقول او غير منقول چايداد پورې ټولې ځانې د كې شوي. خو
هغه خانه چې د فورمې له مامور څخه زياته كړشه كش شوى وه هماغسې
تسه توره پاتې شوه. فورمه يې د پېشو د بېخي غوندې په اوږد فټرونو
او اوو كورو نو باندې د تصديق اولاسليك له پاره وگرځوله. او چې
كله يې د ملي دليك درې كونجه مهر ور باندې ولگاوه او د مربوطو
څانگو مهر ونه اولاسليكونه يې ور باندې واخستل نو په دغه مازد پكر
مې بېخي په كور كې اووه تودې دودې خيرات كړې، ځكه چې زمونږ
دا ټكل له معنى خبره خلاصه شوه. خو چې كله يې فورمه په پا
مربوطې څانگې ته پورته اوږدوستې لاسليك لپاره يې درئيس صېب
په حضور مشرفه كړه، هغه وار له واره يې له دې چې نور څه پكې
واوباسې په دې نوم چې فورمه چاپې ته دو بيرته په ميز را پورې
وهله. دا چې دوه مياشتې يې مخكې هم په چاپې فورمې پسې منلې كړې وې
او وپيلې چې رئيس صېب يې بيا هم په (تورو نهودو) پسې ونه لټي
نو درئيس صېب وپره او پښې يې ونيوې او ټولې هغه خوشامندې او
ژارې چې په داد سره عمر كې مې زده وې په مخ كې ورتنه انبار
كړې. په رئيس صېب زما غو هاند وپوځه تا تورو كې او نو رسه ئې

پورته دسيزله سرته را پورته كړه، غوځله ئې واړوله را واړوله
چې په دې كې ئې سمد لاسه سترگې په تشه خانه باندې ولگيدې
په دې چې نوره فورمه وگوري پورته ئې را ته ونيوه اووئې وېل:
- زړه مې در باندې وسوځيده . كنه، نوې له چاپې نو رمې
مې لاسليك نه كاوه . اوس ورشه دغه تشه خانه ډكه كړه بيا ئې
د لاسليك له پاره راوړه .

فورمه مې په منځه د فور مو ما پورته را وړه او د تشې خانې
د كولو جريان مې ورته ووايه . مامور زما فورمه له پوې چاپې
فورمې سره سترگه په سترگه كړه او پورته ئې په لاس را كړه
غوځوئ د لاسليك له پاره بيا درئيس صيب دفتر ته وروړم . مامور هم
ملاست نه وځكه چې بل د اسي څه نه وو پاتې چې هغه دې په دې
تسه خانه كې پلټي ووهي .

فورمه مې بيا په ريږد بډاې لاس درئيس صيب دسيز په غنډه
كېښود . درئيس چې سترگې بيا په هغه تشه خانه ولگيدې نيږدې
وچې د تشې خانې د كولو په مخاي په فورمه باندې ځلپه باطله
دانې ډكه كړې ، او هغه ټوټې ټوټې كړې . خو ما پور مخني له معي
پورته په غټ را كش كړه . كنه نو د څو مياشتو څوارې مې درئيس
صيب د څو ثاڼو د قهر سيلاب لاهو كړې وه . ما چې څو بها خوشامندو
ته خوله جوړوله ، رئيس صيب دسيز له پاسه زنگو واهه او ملازم
ئې را وغوښت . ملازم ته ئې د فورمې د مامور د سمدستي حاضرېدو هدايت
ور كړ . او زما لاتر ستونې لارې نه وې تيرې شوي چې د فورمې
مامور درئيس صيب تر مخ دا احترام سر ته كړ . نه پوهېږم چې درئيس
اود فورمې مامور تر منځ پخوا ئې كومه خبره كذك شوې وه او

که به دغه ورځ رئیس صیب به خپل کور کې دیا شو ما نو له
مور سره تنه تر وړه کړی وه چې وارله واره یې ورته وویل :
- دادول کار چې تېر کوی زمانه دی په کار . که کار ته
دی ددی له لگېږي نو له بل لځای نه مو افقه را وړه .

ماسور که هر غوړته وویل چې په فورمه کې تشه خانه سهوا
خط کشې هوی ده او دد کو لوله پاره ئې غه شي نه شته ، مور رئیس
صیب هماغه په خپله خبره ټینگ و لار و . کله چې زه او ماسور
درئیس صیب له دفتر غځه را ووتو نو د فورم د ما مور ټوله ماته
هوتې وه ، ځکه زما په خاطر ئې غه شپه د مخه د خپل رئیس ستوغي
سپړې واورېدې .

د فورم په ځانګه کې د تایمست په ګډون ټول په فورمه راټول
شول خود تشې ځای له پاړه بوسنا سب هی پیدا کړی ، خود چا عقل
ورته ونه رسېده . په دې شپه کې دنو موری ځانګې در سیداتو د
ځانګې ما مور چې ټولو ورته مور زالالا وایه او دخپل سیزتر هائي
په دستمال باندې خپلې ژړه پښې مېنګې پا کولې د فورم ماسور ته وویل :
- تاسې دغه فورمه پوهل ماته را کړې .

کله ئې چې فورمه د مور زالالا په مېز ورته کېښوده ، نو مور زالالا
ژړه پښې مېنګې په سترگو ورته سمې کړې . فورمه ئې د همدارې له
ځای نیولې بیا تر پا احترام او وروستې لاسلېکه پورې غوځېده له
نظره تیره کړه . له خود تېلو چرته و هلو سده لاسه د مور زالالا ټنډه وغوړېده .
او ته به وائی چې کونډی کوم ستر کشف ئې کړی دی په
پوره خوشحالي سره وویل :

- پیداسی کړه دغه چې باید دلته ولیکل هی هغه سې پیدا کړ . په
فورمه کې د عارض ه هرت او د مدنی حالت باندې دستمال والی او مجرد والی

کوايف ذکرهوى دى خودنو موى د پلارد متاهل والى او سحر دوالى
خبره نه ده سپينه شوى. دلته بايد په دى تشه خانه کې وليکل شي
چې د پلارمېدنى حالت.

د فور مو ما مورچى درئيس صيب ته د پدې زمانه لاسه با له په
دغه نظر تليه وغورېد. او په خپل قلم ئى په تشه خانه کې وليکل چې
د پلارمېدنى حالت. له ليکو روسته ئى ماته مخ راواړاوه:

-په نواوس ووايه چې پلاردى مجرد دى او که متاهل؟
-مالو مېدا ره خبره ده چې پلارمې متاهل دى. لکه چې زه دهغه زوى يم.
-دادرسره منم چې ته په دهغه زوى ئى، هو دهغه متاهل والى بايد
د تذکرى له مخې حل او فصل شي.

دغه خبره ئى دوسره را سره تاو کړه چې د شکايت له پاره د
رئيس صيب دفتر ته لازم رئيس چې په جريان خان خبر کړ، په سره سپنه ئى
راته وويل:

-رسمي خبرې په رسمى سته و نو خلاصوي. دا په هم درسره و منم
چې متاهلار متاهل دى لکه چې ته دهغه زوى ئى، خودا خبره بايد د
تذکرى له مخې تصديق شي. هسې نه چې په تذکره کې مجرد دى
او ته ئى دلته متاهل وليکى داساخته کارى ده او ستاد د غي - ساخته
کارى په سره سپا سونو په جنجال کې پاتى يو.

له رئيس صيب سره نور دليل وېلو گټه نه درلوده لکه چې خبره
رسمى هوى وه. اخرمې له خانه سره فکرو کړ چې حتماعه مې پلار په
تذکره کې متاهل ليکل شوى وى، نو هماغسې ورته کورته لازم. په
کور کې مې چې کله د پلار تذکره وليده، نو که کورم چې په تذکره کې
مجرد ليکل شوى لکه چې تذکره ئى هغه وخت اخستى وه چې واده ئى
لانه و کړى. وروسته ئى يو محل خپله ونيو، ئى تذکره ونيو کړى

هم و نه خود ا چي پلارسي يوي سواده بزگر و اود اته مني کوپون غم
ورسره نه و نو بهد و هم محل تذکره کي هم د پخواني تذکري له مني د احصايي
ماسو و مجرد ليکلي و .

په سبا بياد خپلي نو رسمي ملاقات ته لار م ، فکر مني کاوه چي
کوژلدي د فورسو ماسوره له خپلي سر ته پکي غنځه تير شوي وي اوايه
دي به ئي ماغزه خلاص وي چي به خپله د پلار کليمه د ستا هل مانا
لري ، خو زما د حدس و هاو خلاف هغه نور هم په دي لاره کي خنډونه
را پيدا کړي وو . کله چي زما له روحيا تو به دي شکمن شو چي پلارسي
ضروره به تذکره کي مجرد دي نو خبره ئي نو ره هم سره تا و کړه .
الحرمي به عذر د فورسو ماسور ته وويل چي زه له خپلي دغي فورسي
توريم او انتظار باسم غوچاپي نو رسمي راهي ، خو ماسوره کړيو
تدي راته وويل :

عجب چالا که او هو چار ئي . ته فکر کوي چي به چاپي فورسو کسي
به د پلار به مجرد والي خاوروي راواړوي ، خواوس خبره رسمي شوي
ده . په فورمه لاسليک و نه شوي دي ، او په رسمي دفتر و نو کي ئي
نورسي خوړلي دي . دغه فورمه به هغه وخت بدله شي چي کله زه له
دغي شعبي بدل شوم .

به پای کي مجبور شوم چي دخپل پلار تذکره بدله کړم او په
نوي تذکره کي د مجرد د پهنخاي د ستا هل کليمه و ژر باته کړم .
هين پيري او بو لاپلار ته مي د تذکري بدلو لو عريضه وليکله او
لاسنيو لي سي د نفو سود احصايي خانگي ته ورساوه ، محکه چي به
سترگو ئي سم نه ليدل . د نوي تذکري احکام او اداري کارونه
به ډيره بېر مه خلاص شول ، خو چي کله خبره د مجرد د پهنخاي ستا هل اړولو

ته و رجه ه نورس بو مامور د قلم غو که له تذکری راپورته کړه
او د قلم په بیخ ئی خپل غاښو نه وټکول . له یوی لنډی شیبی چرته
وهلوئی راته وویل :

سزه پخپل سردا کار نه هم کولای . غو پوری چی د چهار والی
تصدیق اویا هم د خپل واده نکاح خط رانه وړی ، په تذکره کی د
ما هتل کلیه هېڅوک نه شی لیکلای .

ما که هرڅه و کړل چا دا حصایی په شانگه کی دخپل پلار د متاهل
والی خبره راسره ونه منله .

کده څه هم تولو ویل چی پلار په خپله د متاهل مفهوم لری . او
دغه خبره هغه مامور چی تذکره ئی لیکله هم تا ئید کړه ، خو په
رسمیا تو کی بیادغه تائید دا عتبار وړ نه و .

د تذکری کارهما هسی لڅنگری پاتی شو او پلار می بیرته لان
نیولی کورته راپوست .

اوس لوپه دی پت کی یم چی که د ښاروالی له سر بوټی ناحی
دخپل پلار د متاهل والی تصدیق راپورم او په ناحیه کی بیامالعه
د فورمو له مامور سره مطامخ کیوم . او که چیرته دنکاح خط په کار
پسی ملانم نوم مجبور یم چی پلار قبول واده و کړم ، ځکه چی خدای
بختلای مورسی غو کاله مخکی خپل عمر تاسی ته د روباخښه .

که چیرته سی مور ژوندی وای نو خبره دومره نه اوږدیده ، ځکه
چی په تذکره کی د متاهل لیکلو په خاطر بهی خپل بودا پلار اوسور
د دوهم لعل له پاره رسمی نکاح ته اړ اېښتل ، غومی د فورسی تشه
خانه ورباندی د که کړی وای . (های)

جمدهی

که له ماڅوک وپو پتی چی به ژوند کی دی له خوښه و د که شیبه
کومه وه نو هی له منډه به ورته ووايم: یوه خوښه ورځ وه چی زه
ورو کی وم او پلار داختر له پاره نوی جا می راته گنډلی وی و
موندی داره خوی تر راته اختی وه. او بده هغه ورځ وه چی
دپارلس کاله وړاندی می دلومړی محل له پاره نوی درېشی لمانډو
گنډله. مخکی له دی چی دغه نوی درېشی واخوندل نو لومړی می
دخپل ماموریت زړه څو کی دموستی به نجار ترمیم کړه مخکې چی
څوخله نی زما زړه درېشی راته غیرلی وه. له ترمیم برسیره می یوه
ورو کی توښکه هم ورته جوړه کړه. په هغه سهار چی خپله لاسوی
درېشی می اغوسته، نو د سهار په خړه کی حمام ته لاړم او لمانډی
په کیسه مال ورته کیسه کړه. او په دی حساب دلومړی محل له پاره د لوی
درېشی له پر کته زما په لمانډ کیسه مال کوتی ولگیدی. د پوره می
په حمام کی چپه تراش وخریده، د سرو پستان می یو ورځ د مڼه په
نایی جوړه کړی وو.

لنډه داچی په خپل واده کی می هم د پوره کوتی په لمانډه وی.
وهلی. کله می چی نوی درېشی واخوسته نو د ماشومانو مور له دی
وېری چی له نظره نه هم، په منډه پخلانچی ته لاړه او په ار کاره کی
نی د نغری له پاسه سپلی راته دود کړل.

۱۔ پہ دغہ سہار چي کار تہ لارم ، نو دخپل دفتر لہ غرو نیولی ہوا
 د موسی د تولو کار کوونکولہ خوا د نوی دریشی سبار کی راتہو و پلہ
 شوہ زما د دفتر ہیکارا نو او زمو نیو تر خوادد وہ دری دفتر و نو
 غروچی لہ سونی سرہ نی پہ رسمی وخت کی شخصی راشہ درشہ درلودہ
 او وخت نا وخت پہ نو د چای او بو لانیو د عوتونہ ہم سرہ و ر کول
 د نخلی نوی د ریشی شیرینی را بخانی واخذتہ .

۲۔ پہ دغہ سہار اکہ خپل دفتر کی اتیانملہ کچتہ پور تہ قلمی ہم
 ہم بہ لاکم نوی ، شکمچی ، مریو بہ د سبار کی پہ وخت کی پوخل دریشی
 زما بہ کمان کی لینملہ چي سمہ گنیل شوی دہ او کہ تہ ؟

۳۔ او زہ ہم میجو وروم چي دیو د ہودلو (نیشن شو) د سباری ہی
 پہ غو پوزو نو کی د دفتر لہ سونہ بل سرتہ بلو شیم .

۴۔ زما د نوی دریشی شہ سرینہ سی لانسلمہ و مسندہ
 شو غچی زونی بدیر تہو باخانی تہم زو و کتا و تنسیو لو
 اودو سیو تہم لو لہ ہارہ ولیو لم . دغہ زری د موسی او کلو تہو لہ
 لہ تہم زلو لہ چي زما بہ واد بہ لہ چي زمو لہ بہ دفتر کی و و ہلہ بندی
 خاوری و دوی پرتی وی او بہ او نی د سہم زونی بدیر تہو باخانی تہ
 د غود تسلیو لو ابر و اخست د چي دد و سہی ہر تہو تہ او لہ پیری بہ
 خپلہ ما کری ، اود داغہ جا تو او زرو ساما نو نو تہو باخانی تہ د سلا
 زمینو بہ دو و ہار کاروان سرہ یو لہای لارم . تہو باخانی تہ لہ
 قلمو سرہ می کورتی لہ غا پی وایستہ او بہ پوہ سخ کومی را و زرو لہ
 ماویل ہسی نہ چي بہ دالو سہری ورخ د کوم داغہ سیز او ہا زری
 آلماری پہ کوم و تلی سخ کی ونہ نخلی اغیری نہ شی .

۵۔ موئی لا پہ تہو باخانہ کی زارہ کار تہو لہ اود موسی نہوی پہ لہای
 کبری چي دفتر تہ نی د تلفون لہ ہارہ ورو ہو تہم . پہ تلفون کی لہ

خبر و وروسته ئی دپوه مکتوب د لیکلو وظیفه را کړه، اوله هنې وروسته
په کوم بل عاجل کار کې مصروف موم او کورنی می په تحویلخانه
کې له یاده ووتله. دغرسې له ډډې وروسته دچای غښاونه وخت کې
کورنی را یاده شوه او په سندله تحویلخانه ته لاړم، که کورم چې تحویلخانه
ته ئی دوه لوی کولونه اچولی دی. په تحویلدار پسې دجنسی مدیریت
ته لاړم او هلته می ونه موند، تولا مومسه می ورپسې چاڼ کړه، پوهانې
په راته رانه کړه. خو د دروازی څو کېدایر راته وویل:

- تحویلدار په خپل پاپسکل پښه وړو له او خپل کور ته لاړ.
د تحویلدار کورسې نه ولیدلې کله نو کور ته ورپسې ورغلم.
په د اورځ مازدېگر له دی وېرې چې په خپل کور کې به می پخه بی
کور تی پری نه ږدی، لود خپل محصر کړه ددوی د پوځنی په پانه
ورغلم او هغه می هلته گیره کړه.

په سباچې کار ته لاړم نوله حاضری وروسته می دوهمه حاضری
د تحویلخانه پدېخ کې ورکړه، څولا هماغسې تحویلخانه کولپوه.
په جنسی مدیریت کې می پوځنه وکړه، څو هلته هم له وراغلی. تر مازد-
ېگره پوزی په پنځوس شپيته محله تحویلخانه ته و رښکاره شوی یم، څو
هماغسې کولپوه. په دوهم مازدېگر می حل ژورنه پوزره کړ او کور ته
لاړم. دوهمه دجنسی سهربانی و چې زمانه ورنگه سره می سربن کور کې
نمونه اود کاولدی کړه تللی وه، کله نو دوه درې چارو کالونه
می هت تیاری نهولی وه.

په دریم سهار می په پامه پخوا لی زړه او خبرنه کورنی په ولیدو
را و اچوله. د سیرسې می چې سترګې په زړی کورنی ولګیدی په تهرنی
راته وویل:

داسرات سړی درېشی لکه چی دېره در بالندی گرانه ده؟ ولی

نوی درېشی نه اغواندی چی پیدای داله خور و د که درېشی بهلخان کړه؟

وروسته له او پدی دعوی د ننگلی سی چخی ته قناعت ور کړ چی

کورنی راغنی بهار د خپل خیر یانی ددی بهار کړه پاتی شوی ده

اونن می به نیت کی ده چی هغه کورنی ورغنی راواخلم و د اهماغشی به

لاره کی سینچلو ته ور کړم. ماویل ان خوبه ضرور تعویلمدار راغی، لکه چی

درېمه ورځ به وه. خو زما له بدو طالعوئی احوال راغی چی تعویلمدار د زړه

د حملی له کبله مړه شوی دی. ددی خبری له او وړه دوسره لیدل و چی

زما زړه هم تپ ودریږی، او د خدای بختی تعویلمدار غنګه ته ورشم.

نور نو به کور کی خپلی چخی ته دبانی کومه لاره لیدو را پاتی

او هغه می له پښی خبره کړه. د چخی سی چی غه به و له را تلل به دغه ما پنام

نی ددودی بهلخای را بالندی و خورل. د تعویلمدار له مړینی غور و چی

توری هوی، ماویل چی کله نوی تعویلمدار مقرر شو او د تعویلمخانی

د روازه خلاصه شوه، ژه به د خپلی کورنی وصال ته ورسیوم. خودغه

دهجراښوده دوه دری میاشتی اوږده شوه.

به درېمه میاشت چی هواسره شوه او د بغاوی وخت راوړسیده

اداره مجبوره شوه غونوی تعویلمدار و تا کی، او تعویلمخانه د زړه

تعویلمدار ژوی او با کورم بل خپلوان به حضور نوی تعویلمدار ته

تسلیم کړی. کله چی نوی تعویلمدار مقرر شو او به حاضری کی نی

مېر و لگاوه، به دغه ورځ زما کم بخت لږه روغتون کی بستری

شو. هغه می له ما هاسه ترهواره روغتون کی د خبر سر ته کړه

اوپه بهاسی دفتر ته ضروری راتله و لیدله. به دغه ورځ می خبر به پاره

عملیات شو، لکه چی ابله کس شوی و. ما هم ددی له پاره چی

د خپلی چخی رهايت می حاصل کړی و چی د غلو ر به لکه ورغی کار ته

۱۔ لایہ رقم : کلہ منہ جی خیمولہ پروختون شعلہ دیو ست او انور تہ می
 صحیح لولہ است و اور عا وہ نو ہد سبائی جنول ہا رتہ لایہ منہ حاضری
 ہی لایہ لک کرہ او شیع دتھو ہا عا ہی نو و تہ لایہ منہ کہہ گو رم جی
 تھو ہا عا نہ شلہ دہ لہ دہری عو ہی ہی لہ عا ہی عو ہی و تہ او
 دہرہ گو ہو ہا کی ہی مان دہ تھو ہا عا ہی عا ہی عو ہا و
 عا نہ می کورتی ہد تیغ کی رطخ رو ہی وہ عو کو ہا تو ہد تیغ کی تھو
 تھو ہا و جی عا و ہا دہا دہا لکرتہ حیران و وورہل :

بہارِ نبویؐ کی روشنی میں؟

۱۔ عدالتہ میں کورٹی وہ ، ہفتہ شہ ؟

۱. کیا کورٹی؟ دانتہ خود دیا خصوصی کورٹی نہ شہ : ۱۰۰۰ زارہ
۲. کیا کورٹی؟ دانتہ خود دیا خصوصی کورٹی نہ شہ : ۱۰۰۰ زارہ

میں نے ہمارے حق خیرۃ کواۃ کی محکمہ میں کام کیا تھا وہاں انسانی سامانوں کی
فہرست تیار کی تھی، انہیں بیچ کر ان کے پورے شوق کو رتی ٹیسی ہم
میں سے ہاتھ دھو کر ان کو خیرۃ کواۃ میں جمع کر کے دے دیا وہ
اور ہم بھی اس میں شوق و فخر کی رسمیں ملتی تھیں۔

[illegible]

میت دجنسی مدیر قریزه ورساوه . کلمه چی په موضوع کی دجنسی مدیر پښه داخله شوه ، نو زړه می سستی و کړه ځکه چی یو وخت ما او دجنسی مدیر د ماموریت په یو نوی سبز باندي خبره سره لاندي باندی کړی وه ، او له هماغه وخته ئی زړه راته دښه ؤ . او هماغسې چی ما فکر کاوه وشول . دجنسی مدیر عریضه دسبز په رولک کی ورپوری وکله او راته وئی ویل :

سدوات مال چی په رسمی دفترونو کی جمع او قید شی ، پدی سپړنو پانزو امر و نو باندی ئی له تحویل خانې نه شی ایستلای . دا کار یوازی فورم یازده کولای شی اوبس .

کلمه چی جنسی مدیر د فورم چارده او فورم یازده منوم واخست نو وپوهېدم چی خبره دسر پښو په ډنډور کله شوه . مگر زه هم په دوسره اسانه له خپلی کورنی کلمه تیریدم . د فورم چهارده او یازده موضوع می له ادارې رئیس سره یاده کړه ، هغه پدی خبره له خنډ شتون شوا ورته ویی ویل : شل کاله ماموریت دی و کړ او تراوسه دی فورم چهارده و

نه پېژاند . په فورم چهارده باندی له تحویل خانې څخه البسه یوازی اچیرانو او سلازما نوله هاره را ایستله کیوی ، ته څو رسمی مامورئی رئیس صیبر پته خبره کوله ، مگر زه هم سلاست نه وم ، ځکه چی

وائی : (سیلاب په سراخستی د خپل لمان د خلاصون له هاره ځک ته لاس اچوی » نو ما هم پلې کورنی ته د رسیدوله هاره په هره لاره منلې وهلی . پوځل می په زړه کی راو گرځیدل چی ماموریت خوشی

کړم ، وپه همدی موسسه کی ملازم شم ، خود ماموریت شل کلنه موده می ددی کار څنډه شوه . بله ورځ می تحویلدار په څو دفتر کی دچای له هاره سیلمه کړ ، او په ملازم می دشلو افغانیو شیر بهر ورته

راوغوښته. د شیر هیری له هر کومه سې تحویلدار په دی راضی کې
چی دخپلې کورنۍ همجنسه بله کورنۍ په لیلای سرای کې واخلم
او په بدل کې ئې خپله کورنۍ تحویلځانی و بام .

کله مې چې لیلای کورنۍ راوړه او غوښتل مې چې په تحو-
یلځانه کې یې بدله کړم ، د جنسې مدیر لکه چې راباندې پوهیدلې و
اونځ تحویلځانی ته را پسی راووت . له خپلې لیلای کورنۍ سره ئې
لکه څله غوندې محوړند سرداداری رئیس په مخ کې ودرلم . که د محاسبې
مدیر په دغه شپه درئس صیب دفتر ته نه وای راغلی نو سچل او
سوانح مې په اوبولا هو شوی وی ، لځکه چې هغه دخپری یادو وېست ،
کنه نو خبره ډېره بده پېښېدلې وه .

له همدې پېښې وروسته مې دخپلو ملگرو په مشوره له خپلې نوی
کورنۍ نه زړه صبر کړ ، اولویه تیگه مې ورباندې راواړوله ، بیاسی
په پېښکاره دچا په مخ کې خپله بنده یوانه کورنۍ نه یادوله . خو په
پته مې په اوه ئې کې یو محل دوه ځله تحو یلځانی ته سرور پکاره کاوه
اوه نه مې له نظره تیروله . ساویل مې نه چې تحویلدار او یاد جنسې
مدیر ئې کور ته ونیسی .

پنځه کاله وروسته د سوسی د مقام په امر او دخدساتو د مدیریت
په پیشنهاد د تحویلځانی داغمه سامانونه لېلام ته وړاندې شول .
کله مې چې دا خبره واورېده ، نوهره ورځ به تر سازدیگره پوری د تحو-
یلځانی شاوخوا تاویدم اوددی منتظروم چې په داوطلبی کې خپله
کورنۍ د دوهم محل له پاره په پیسو واخلم . د لېلام په ورځ د تحو-
یلځانی په داغمه سامانونو باندې ډېره بده کومه گونه وه . لوسې
تن زه وم چې د داوطلبی لاس مې پورته کړ او دخپلې کورنۍ اخستنه
ورواړاندې شوم ، خو د لېلام دهیئت پوتن څپری راته وویل :

سدالایلی سرای نه دی اونه هم دچند او لولایلی فروشی ده چی
یوازی یوه کورتي پکې واخلي. که اخلي نو لیلام ته وړاندې شوی
توله البسه ورسره واخلمه .

په لیلام کې ایشودل شوی البسه تش په نوم البسه وهڅکه
چی دملازینو زړې دریشی او زړه بالا پو شونه وو. او که چاته
دی وړیا هم ور کولای لاهه ئې اخستلو ته نه وای حاضر شوی ،خو زه
دضدله معنی دخپلې کورتي په خاطر دی ته حاضر شوم خو لیلام ته وړاندې
شوی داغمه اوبې گټې البسه دخپلې کورتي په گډون په شپږ زره
افغانی واخلم. په داوطلبی کی زما مقابل نفر په خپله دجنسی منډرو.
هنه په دی پوهیده چی په هر ډول وی زه دخپلې کورتي دلاس ته
راوړلو په خاطر دغه داوطلبی له لاسه نه ور کوم . کنه نو په شپږ
زره څه چی په شپيته افغانی هم نه ارزیده .

زه دجنسی له مدیر سره په شرم کی گډر راغلم اوله خپلو همکارانو سی
پیسې ورته راوړ کړی او داوطلبی سی ورځنی وگټله .

کله می چی دملازینو د شکیدلو اوزرو دریشو پخپله ونه دلیلام
له مخا په رايستل ، نولایلام ته راټولو شو یو کسانو دجنسی مدیر او
تحویلدار په گډون راهوری خندل . په دی خندا کی زه هم شریک
وم ، زما خندا دخوږی او رضایت خندا وه ځکه چی وروسته له شپږو
کلو نوله پردیسی کورتي سره وصال ته ورسیدم . او هنوی لکه چی
په دی خندل چی زه ولی دومره له عقل څخه خلاص شوی یم چی د شپيته
افغانیو بی ارزښته جنس په شپږ زره افغانی اخلم .

که څه هم په دی شپږو کلونو کی زما کورتي په خپله پخوانی
پټه نه وه پاتی شوی ، او خاورو دوړو او دتحویلخانی دبی رحمه
موږ کانو ، او دتحویلدار دبی پروائی له کبله په زړه داغ وه

او یو چیب بی هم روغ رست نهو . چیه ونه ئی موډ کانوسوری کړی وو
خوله دی تو لوماتو گوډو سره سره می پا که وغځیده او دخپل دفتر
همکارانو د مبارک مبارک ویاوړه شور او زوږ کی می په و لیاور ا سمه کړه .
داچی د همدی نوی دریشی د لوسړی نخل اغوستلو شیرینی د دفتر همکارانو
په زور راځنی اخستی وه ، د نخل می په خپله خوښه د دفتر ملازم ته پیسی
ور کړی ، او د کور تی د لاس ته راوړلو او اغوستلو شیرینی می راوغوښته .
په دفتر کی دخندا او خوښی محفل چور شو ، خو زما زړه یوازی یوی
خبری ډیر درد اوه او هغه داچی د کور تی ملگری پطلون می تیر کمال
میرمنی د کورد بخاری په دود کش کی کیشود او هغه ئی ورپاندي پت کړ ،
نخکه چی نورد اغوستلو نهو . کله چی ما زیگر د ملازمینو د زړو د ریشو
اوبالا پوښو نوله پناه و نوسره کور ته لاړم ، نو سیرمنی می له موضوع
هغه دخبرید و په وخت کی به تهر را ته وویل :

نور نو په دی کور کی زما له پاره نهای نه شته . ته پوهیږی او د زاره
نخونه دی . د کور زاره نخلو نه او زړی جنه ی کالی لرو وچی تا نور
هم پیسی راوړل ؟

په پوهیدم چی پنځه می ملاسته نه ده چی دا خبره کوی ، خود د لاسانی
په خاطر می ورته و و یسل :

— اوه پنځی .. شکر و باسه چی د کور تی په نهای زه په تحویلغا نه گئی
نه وم پاتی شوی او د جمدی په لستونو کی د تحویلغا اړه جمع کی
نه یم قید شوی کنه اوس به دی د تحویلغا نی د داغمه سامانو نو په
ایلام کی په گوښه په اخستم ؟
(پای)

دموز کانونو مورولی کونډه شوه؟

د کوشی د کشافا تود پیلر تر څنګ دمو د کانونو مور خپلی کوده
کوده کوشی په غبرګو منګو لوانیستی او په تیرو نو کانونی
دمخ په پوستکی کی کر غیری جوړولی. له ډیری ژړا او کریغونی
ستونی لګیدلی و او دخپل سره خاوند په بی روحه جسد باندی لیونی
لیونی را تا ویدله. په لاره کی به چی هر څوک تیریده نو کونډی
سړی به په کر که او نفرت ورته کتل او بیرته به ئی په بېرته مخ
ورځنی په خپلو او کشافا تو کی پټ کړ، ځکه چی هغی ته لاروی
ددی دسړه قاتل پکاره کیده. سړه په دی به پوهیده چی سرګه حق
دی او هره ورځ ئی لیدل چی خپل خپلوان ئی یا په تلک کی نښتی
دی او یا هم د کوسو پیشو په کولمو کی چکری وهی. اوله دی پرته ئی
دډیر وهغو سړو کا نو په خولو کی او به ورځنولی و، کوم چی
(د مرګ موش) په واسطه مسموم شوی وو.

دغه ټول مرګونه دی ته عادی او تکراری وو، خودا لږ ئی
دسړه سړینی بوته ډډر په سوری کړی وه، ځکه چی دهغه مرګ ئی
خپل قصور باله. که هغی خپل سړه ته پیغور او تانه نه وای
ورکړی او هغه ئی په نیمه شپه کی په واژه پسې دوی تر څنګ
کورته نه وای لیدلی نو اوس به ئی ولی دخپل لخوا نیمرګ سړه
په سړی دسروپیتان شکول.

کلمه به چی د سیره ور وستی خبره ددی په ستر و مغزو کی راو
گرځیده نو نوره به هم له سده وو ته او دواړه غوړونه به ئی په
خپروا و سپړو خپرو پټ کړل ، ځکه چی هره شپه ئی په غوړونو کی
دخپل مړه سیره دغه هیر انگازی کولی :

- زړه سیل ډول گراهی را کوی .. وږیوم چی دوازدی په لځای
می لځازه در ته را نه شی . سرگت او میردیر شوی دی . پخوا به ئی
یوازی په کورو نو کی دغلی دانی دکنډو انو تر څنگک تلکونه
ایښو دل ، خماوس ئی په لارو ، دکا نونو او حتی په دپتواو پتو
کی هم ږدی .

موږک رښتیا خبره کولی . هغه خپله چاره په او بو کی لیدلی
وه . خود سیال او سیال داری پیغورونو په توره شپه کی لاس تپلی
د مرگ کوسی ته ور روان کړ .

دوازدی بوی د هغه پنځه تر دی حده له عقلم خلاصه کړی وه
چی دخپل سیره ستونی ئی په خپله د تلمک په خو له کی ور کړ او
هغه ئی دی ته سپور کړ چی دخپل گاونډی د کور غونډی د غنموږک
کنډوان او له وازدی د کی تاخچی ولری . گاونډی موږک ته ئی
خدای په سپین سیدان ور کړی وه . له کور نه ئی د کیمنډل شوی
سوری لاره دیو هواره بزگر د کور په هغه کند وورپرا پر ه شوی وه
چی په هغه کی غنم خوندي شوی وو ، نو په دی حساب دغه کندو
د بزگر او د موږک د کورنیو ترمنځ شریک وو .

او بیانی طالع به دی بیداری وی چی د بزگر د کور تر خوا د
قصابد کان و او د دیوال په پیخ کی ئی هغه ته هم سوری
ور کړی و ، چی په دی سوری باندی دده نور کلیوال موږ کان نه وو

خبر او د تصاب د د کان په واز دویوازی دهمدغه موړکد کور
دغړو کولمې غوړې او پریتو نه تازه وو.

کله کله همداسې کپړې چې د گاونډی له کور سره دسړې په سیالی
کې مېلاوېته ماته شي. داډول سیالی عامه ده. پمدی سیالی کې
دموړ کانو لاشه، چې حتی دانسانانو کورونه هم وران شوی دی.
مړموړک چې درې ورځې دمخه ئې دڅپلو پچیانو سر پرستی کوله
د همدې سیالی قربانۍ و چې خړه خوله د کوڅې د پیران په سر
خوړی تنی پروت و. پخوا یې گوزاره بده نه وه. که غوړه وه که
سپوره پوڅه ئې بوډول اوله خپلې کورنۍ سره یی ور پاندي نس
توراو.

مخو نیمرگ موړک یوځل پخوا هم دغې سپېرې کونډې د کورتو
په پیکار پسې لېږلی و خو هغه ورځ هسې خدای له مرگه وساته.
که د لکې پمخای ئې او رسیږ یا سلا د تلک لیندې ته پراېره شوی وای
نود موړ کانو مور به لا پخوا کونډه وه. هاته هم پخوانیمرگ سلامت
نه و. دده سپر سنی دڅپل گاونډی په کور کې د کورتو دڅوړلو
کرپهار تر غوړې شوی و. غوږ پتل ئې چې پمدغه کرپه پاری کې دڅپل
گاونډی له کور څخه په سیالی کې وروسته پاتی نه شي. دموړ کانو
د پلار لکې د کورتو په غلا کې د تلک نو کوته ورغلی وه، خود پخوا دوه
نور واندیوالانو په مرسته ئې سرورځنی ژوندی راخلاص کړی و اولکې
ئې نیمه همالته پاتی شوی وه. همدغه پونډی لکې وه چې دموړ کانو
مور دڅپل سپړه سړی د کشا فاتو د پلار تر څنگ و پېژاند، کنه
نوخواړه کوتی موړک ئې پمدتلک کې له نیولو وروسته دوسره په پوتانو
اوډانگو نو وهلی و چې د پېژند لونه و.

کونلای مړی پدې تکی ډیرانسوس کاوه چی کاشکی مېړه ئی
کوسې وږی پېشو خوړلای وای خود کور دځاوند په لومه کی نه وای
لویدلای اود ادول ئی دها تڼیان غوندی پدو هلو و هلو شین نه وای
ارولای . مړی ته یوخل پیادخپل خوا نیمرګ مېړه هغه خبره وریاده
شوه چی ورته ویل به ئی :

له مرګه هغه خلاصیدل نشته . خو ډیر پام کوه چی دانسانانو
ګر توتنه ور نه شی . د دنیا په څه څه ژوندی موجود خپل همجنس
نه وژنی ، خوانسانان دځپلو همجنسانو وینې توپوی او یو دبل مرګ
ته و پې تیری ناستوی . پخوا به ئی یوازی موږ ته تلکونه ایتودل
خواو س به ځپلو کی هم پوښل ته تلکونه ږدی . هغه تلکونه چی
موږ تاسی ته پدې دومره خطرناک نه دی لکه چی یوازی د پوتن دنیولو
اوسرګ سبب کیږی ، خود انسانانو تلکونه ډیر خطرناک دی ، لکه
چی دبی شمیر . کسا نو دمرګ اود کورونو دورانی سبب ګرځی .
دغو تلکو نوتنه انسانان ماین وائی .. ماین .

دماين نوم غوڅله دمړی په ذهن کی منلای رامنځته وولای اودهغی وېشته
ئې له ډېری ویری ورته څخه کړل ، ژر ئی خپل مېړه له پښې ونيواو د
کشافاتو په بیمار کی ئی تر کشافاتو او ځپلو لاندی کړ ، او په پوره
پوره خپلې سوږی ته ننوته .

وروسته نو رو موږ کانو ویل چی :

کونلای مړی لکه دخپل مېړه مړی پر پښو داو په خپله
سوږی ته ننوته ، چی دماين له زو مڅخه ویریدلی وه .

(های)

اضافه کاری بنه ده که بیکاری؟

دادگیری پخوا زمانه خبره ده، هغه وخت چی ما په نوي ماموریت
پسې پايڅي راپدو هلمې وی. خو وروسته له دې مودی بیکاری نوی
او تازه دیوی نشراتی موسسې د تصحیح په شانگه کی مامور مقرر
شوم. مخکې له دی چی دور لځهانی له رئیس او نورو کار کوونکو سره
آشناشم اولخان وروپېژنم چی زه دلته درسمې مامور په توگه راغلی
یم، نو لوسړی پېژند گلوی می دخپلې شعبې له خانه سامان سره وه. او
دا پېژند گلوی دخپلوی په الیکو اویاد گاوند پتوب په مزونه وه
تینگه شوی، بلکه په لوسړی لځل ور تلموسره ئی دشعبې دنورو غړو
په نمایندگی زما سلام ته ملایک ووا په اوزه ئی وی خالی شو کی ته
ره نمائی کړم. شعبه دو سره د سگرتو دود نهولی وه چی په لوسړی
سر کی ماوېل کوندي دوسه واو کار تنونو اورا خستی دی. په شعبه
کی له خانه سامان پرته شپرتنه د مېزو نو ترشا ناست وو. دوسره
په دیوه موضوع کی ډوب تلی وو چی حتی زما په ور تلمو او سلام اچولو
باندي نه دی پوهیدلی. ددوی دعوه په نوي اوزاره شعر باندي وه.
دوه تنه چی په عمر باندي پاخه وو د قافیه وال شعر پلویان وو، دری
تنه نور د نوي او بی قافیې شعر، او یو تن هم د نوي او هم د زاره
طرز پلوی ؤ. د قافیه وال شعر پلویا نود عوه کوله چی بی قافیې
شعر پرته له دی چی قافیه نه لری، د معنی له معنی هم کمزوری دی.

شعر باید وزن او قافیه ولری . خود بی قافی بی شعر پلو یا نو پورته دلا-
یل ردول ، اودا ډول شعرئی د عصرا و زمان دغو پټنوزیرنده بلمسه .
د قافیه وال شعر یوه نمونه چی پلویا نوئی ورهاندی حساب کاوه خو
بیتمونه ئی لاتراوسه زما په فکر کی شته لکه :

په دنیا کی دی هزار هزار خوبان

زه یسمه حیران ، زه یسمه حیران

په بهار کی چی غوړه پیوی سره کلان

زه یسمه حیران ، زه یسمه حیران

پورته شعر چی ویل کیده نو د قافیه وال شعر پلو یا نوئی په وقفو
کی په :

(شاه اسم ، ډیر لور دی او نور ..) بدر که کاوه . خود بی قافی
شعر پلویا نو ورهوری خنډل . خو کله چی بی قافی شعر قرائت کیده
نو د پلویا نو له خوائی هر یو بیت په ډول ، ډول شاه اسم نو بدر که کیده
لکه : (شاه کاردی ، ساری نه لری ، باید د طلا په اوږو ولیکل شی ، ډیر
پرمه یوسه شعر ډی ..) د نوی شعر یوه برخه داسی وه :

ای ظالمی په زړه سختی کیرجنی

ته هو هم ی چی زه څوک یم ؟

زه هغه لیو نی عاشق یم

چی خلمک ئی

مجنون بولی

مجنون زه یم

ته لیلا ئی

واله چی پلا ئی .

د دوی د عوه پدی برخه کی کومی نتیجه چی ته ونه رسیده . یو تن د خبرو

ہم چربان کی سخر را وار اوہ اولہ سائی نظرو شو بت:

- تہد کوم شعر ہلوی کوی ؟

- زہ صیب نوی...

مالا خبر نہ وہ خلاصہ کری، اوجی دنوی کلیمہ سی بہ خولہ را ورہ
نود نوی شعر دہلویا غاری شیخی شوی اوہ دی دولئی خانو نہ
د میدان ورو نکئی و ہل، دوی فکر کاوہ چی گوئدی زہ ہم دنوی
شعر ہلوی یم۔ حال داجی مادنوی کلیمہ ددی لہ ہارہ ونہ ویلہ چی
گوئدی زہ ہم دنوی شعر ہلوی یم، ہاکی ماغو بیتل چی ورتہ ووا یم:
- زہ نوی بہ دی خانگہ کی ماسور مقرر شوی یم۔

درسمی وخت ترہا بہ دغہ دراہہ روا نہ وہ۔ اوہرہ ورخ بہ
چی سہا ر شعبی تہ را غاو، یاہہ سو بہ چای شیلو وخت تہ را وہ
او یا ہم دقا فیہ وال او ہی قافیہ شعر بہ سنلو اور دولو۔ وہ
اوہ نی وروستہ دشعبی یوتن ہمکارانہ پوشتنہ و کرہ:
- داغو ورحی کیوی چی شعبی تہ را ہی۔ لہ چارہ خوبہ دی کار
نہ وی ؟

اوہ دی دول ہغہ جملہ چی غوورخی پخواسی نمہ بہ خولہ کی
ہائی شوی وہ ہغہ سی بشپرہ کرہ اوور تہ دی ویل:
- زہ نوی بہ دی شعبہ کی ماسور مقرر شوی یم۔

زمانہ دی خبری سرہ قول دغہ سو دی لہ پارہ چوپ پاتی شول۔
خو کا شکی دغہ خبرہ مانہ وای کری، محکمہ چی لہ ہغی وروستہ دتولو
چال چلند لہ سارہ بدل شو۔ ہدورین تہدی چار سارہ ستیری ہشی نہ
گول۔ ددی بہ غای چی ماہہ نشر اقی کارونو کی بلد کری، زہ بہ ہی
پہ داسی کارونو مصروف سا قلم چی ہغہ بہ را قلمو لکی کی زما ہیخ بہ
درد ونہ خوری۔ کہل چاہہ کوم کاروران کر، نود اسر ینوتر

غور به یی زما نوم رساوه ، چی دغه سهوله نوی ماسور څخه شوی ده .

کله سی چی خپل لوسړی معاش واخست ، هغه دهعبي همکارانود نوی تقریر په شیرینی کی راځنی و الو زاوه . له هماغی ورځی چی زه پوروری اوسلم یم ، نو نن سی هم په جیو نو کی له فلسفې څخه اتنی کوی . دیوی میاشتی پور د بلی میاشتی په پور کی ور کوم . یوه ورځ سی خپل دغه مشکل د موسی له خانه سامان سره طرح کړه هغه راته د شب کاری او اضافه کاری لاره راوښوده .

لنډه او اوږده داچی وروسته له نهو میاشتو زه په دی موفق شوم چی دوه ساعته اضافه کاری واخلم . اود دی دوه ساعته اضافه کاری په ټولو سره یی په هفته کی یو شپه تر صهاره پوری نو کړی وایستلم . که څه هم د شپي د نو کړی کوم امتیاز یی راته نه را کاوه ، خو زه په دوه ساعته اضافه کاری باندی دی ته راضی وم چی حتی په هفته کی اووه ځله د شپي نو کړی تیره کړم . خو خپزه وم چی د خپلی لوسړی شپي په نو کړی کی سی شپه دغه نشراتی نو کړی له لاسه و ر کړه . زما وظيفه دا وه چی دور ځپانی اصلی مضامین د هغوی له پروفونو سره تطبیق کړم او وروسته د لفظی غلطیو له اصلاح څخه هغه چاپ کړم . شپه چی نیمائی ته ورسیده په ماد خوب پریشانی راغله . که څه هم ما ډیری شپي بی خوبه تیری کړی وی او خپل مقاومت سی از سویلی و خود چاپ دماشین د (درزاو څرپ .. درزاو څرپ) آواز دوسره خوب راوست چی حتی د شپي په یوه بجه سی لاسترگی نه غږیدلی . دماشین ترشادیوال ته سی تکیه ووهله خو ځله د چاپ مسوول دور ځپانی صفحه راته ونیوه ، او ما هم د نیمه خوب په حالت کی هغه تر نظر تیره کړه دور ځپانی مضامین سی له اصلی نقل و نوسره تطبیق کړل او کومه غلطی

می به ستر گوونه ایده. کلمه چی ورخپانه چاپ شوه او په سهار زه کورته
لازم کومه خبره نه ده، خو په بل سهار چی شعبی تدر اعلی، د رئیس
سلازم له لاری راوگرځولم:

- رئیس صیب شعبی ته غوښتی یی.

زما په زړه کی وگرځیدل چی گوندی رئیس صیب زما دغه بخاری
اووریا نو کری شاهان را کوی. او که هیڅ نه وی د خپلو نورو
همکارا نو په مخ کی به زما دتیری شپې دسرگردانی قدر دانی
و کړی. زه چی شعبی ته ورننوتم، که گورم چی درئیس صیب تنده
په ستر گوهرته ده. ما سلام و اچاوه خو سلام می بی علیکه پاتی شو
او همداسی وچ کلمه په دروازه کی ولار پاتی شوم. رئیس صیب
دورخپانی یوه پانه زما مخی ته ونيوه او ویی ویل:

- داوایه چی نور ملگری دی شوک دی؟ چی دغه کاردی کاوه؟

- کوم کار؟ رئیس صیب زه ونه پوهیدم.

- واخله وگوره چی وپوهیدم.

ما په ریږدیلو لا سونو درئیس صیب له لاسه ورخپانه واخسته
او چی ښه ورته خبر شوم که گورم چی دورخپانی دتو کوتکالو
تر کلایشی لاندی ددولت یو ډیر مهم خبر خپور شوی اودهمدی
ستون تو که لوسری مخ کی ترلاندی عنوان لاندی خبره شوی وه:

(له دی وروسته به په دولتی ارگانو نو کی بی تفاوتی

پیر وکړاسی او کاغذ پرانی پای ته ورسیدی.)

نیږدی و چی دشعبی په منځ کی را ولویدم، لکه چی په سترگو
می توره شه را غله. او تولا وجودسی ریږدواخست. په داورځ
که سل استعلامونه او پوښتنی له ماشوی وی لابه کمی وی. خو
وروسته دتحقیق هیئت نتیجه اعلان کړه چی مادغه کار قصدا نه

دی کړی، او علمت ئی زما بې پروائی او سهووه وه. زه یی پنځه ورځی
کسر معاش کړم. اضافه کاری او شبکاری ئی راجننی قطع کړه او
جزائی ئی له نشراتی کار مخخه دور مخپا نو د تو ضیع مدیریت ته
د تو ضیع د سامو په حیث تبدیل کړم. که څه هم اضافه کاری می له
چنگه ووتله، خو بیا هم خو شعاعه یم چی برحالی ما موریم. وروسته
بیا خبر شوم چی زما په برخه کی دغه کار د قافیه و ال شعر پلویانو
کړی و. او دا ځکه چی ما په لوړی ورځ دهنوی د نظر خلاف مخان
د نوی شعر پلوی معرفی کړ. خو هلته هم زما گناه نه وه. او گناه
دهغووه چی زه یی تر (داده) پوری پری نه ښو دم. (پای)

نوی دریشی

ماد پنځه ویشته کاله ماموریت په سوده کی د لومړی محل له پاره
د نوی دریشی د کڼه لو شوق وکړ. دری کاله مخکی می په سلو
غذر ونو او بانو له خپلی موسسی څخه دوه میاشتی په شکسې معاش
واخست، غو دیوی جوړی دریشی توکر ورپاندي واخلیم. د توکر
اخستو ته می په دفتر کی رسمی رقعہ پرینوده اود پیاړپه د کانونو
ورسړ شوم. د کیسه برانوله ویری می پیسی په سلاپوری تپلی وی،
خورپه تیاخپره ده چی هرغومره سړی په پوښی باندي و تهریری همالحو.
سره خرابه پری. زما هم ټول فکر تر ملاپوری تپلی غوتی ته و، دری
قدمه به لاندوم تهرشوی چی بیا به ودریلم اود پیسو په غوتی به
می کوتی ووهای. که شهم دوه سترگی می خاور کړی وی او خپله
شاوخوا می څارله، خولکه چی د کوم چالاک کوسه برترنظر ورغلی
وم. او حتمایی فکر کړی وچی تر ملاسی دسروزرو خپتی تپلی دی.
کله چی سرویس ته پورته کیلم نویولاس می په خپله ملاونیو او په
بل لاس می دشو کی په بازو پوری نو کی ټینگی کړی وی. د سرویس
په ټوله لاره کی لاپیسی زما په سلاپوری تپلی وی، خوچی دچنداو لو
تر میخ له سرویس څخه را کوزیدم، نوله پادیدان سره گڼه کوڼه
زیاته وه. له همدی گڼی کوڼی څخه په استفاده کیسه برزما تر ملا

پوری تپلی غوټه په قیره پاکی باندی شوخه کړی وه اوله غوټی سره یوځای ئی زما پرتو کابش هم ورسره غوڅ کړی و، خو زه نه یم ورباندی پوهیدلی. که څه هم له پایه دان څخه د توپ کیدو په وخت کی می په پښو کی څه شی اړوپړشو، مافکر وکړ چی کونډی دچاپه خادر کی می پښه ونښته او پښه می ورنه را خلاصه کړه. په تمځای کی هم گټه کونه زیاته وه او ترهځی پوری دخپل پر تاگه په لوید لونه یم پوهیدلی، خوچی می لځان ورنه د پای لاری ته را- وایست. او هلته په لځان وپوهیدم چی د ډنگرو او بی غوښو لنگیو ساره می وشول، خودوسره دخدای مهربانی وه چی نیکر می په لځان کی و، کنه نوپه رسوائی بهی تاسی هم خبرشوی وای.

زه هغه شپه د پیسو په فکر کی نه وم او ټول فکر می دسرویس په پایه دان کی پاتی شوی پرتوگ ته و، لځکه چی په یوه شپه کی په سل گوانو تنه راندراتا وشول، او هر سړی له خندانو خپل بېلوی نیولی وو. او که دسرویس لیکران دسرویس د کړ کی له لاری پرتوگ ته وای راته را کوز کړی نو خبره خرابه وه. ما هم بی له دی چی تر ملا پوری تپلی پیسی وگورم ژر ژر می پرتو کابش غوټه کړ او پرتوگ کی واغوست.

کله می چی ساره وهلی لینگی لیدلارده شول نومی پیسو ته پام شو چی نه می تر ملا پوری د شمال شته اونه هم پیسی. پیسی رانه کیسه هر وړی وی او سرویس هم را لځنی تللی و. او په دی ډول ددو مداشتو پېشکی به دوه دقیقو کی رانه لاړه.

په هر صورت، لهدی ویری چی په کور کی به دماشوما نو سورڅه راته وایی چی ولی دی تو کر نه دی اخستی؟ نو بهرته خپل دفتر ته لاړم. طالع می بیداری وی. ما مورین لانه وو رخصت شوی.

همداسی نیغ په خزانه دارپسی ورغلام ، او په دی بازه چی خدای
ناخاسته زوی می په روغتون کی راته د کوسا په حال پروت دی
دراقلونکی میاشتی معاش په پور واخست .

خه سربه موخو پوم ، لښه به ئی در خلاصه کړم چی له شپږو وړغو
لاله اندیو اوستو مانیو وروسته می دیو بل دوست په مرسته دری مټره
ورین تو کر واخست . داچی له یوی خوا سی د گنډلوله پاره پیسی نه
درلودی ، اوله بلی خوارا سره داویره وه چی په کوم چالاک اوناژه
گنډونکی باندی وانه وړم ، نوی تسو کر په کور کی کیښوداود
تکره او با انصانه گنډونکی په لټه کی شوم .

زما د دفتر یو همکار یو وخت په یو گنډونکی باندی دریشی
گنډلی وه نو دخپل همکار په پیژند کلو ی می ور سره انله یوالی
واچوله ، داسی ورځ به پیره پیره چی زه به دهغه سلام ته نه ورپیکاره
کیدم . شوی وروسته له دری کلونو راشی درشی ورباندی زړه اوبه
وځمبلی او تو کرسی د گنډلوله پاره وروړ . خو په مخای ئی ویلی دی چی
(قصای خپل آشنا لوی) . کله چی زما دری کلان اندیوال دریشی راته
وگنډله او داغوسته لوله پاره دکان ته ورغلام ، نوله اغوستلو سره
می پتلون په ډنگرو لنگیو پوری داسی ونښت لکه په مقناطیس پوری
داوسپنی تو ته . هغه تو کر چی ماور کړی ووړېن ژ ، حال داچی
ماته ئی له یو ارزان بیسه سترچی تو کر څخه چی دهغی همرنگه ودریشی
گنډلی وه . آشنا ته می وویل چی :

- وروړه زما تو کر لکه چی دچا سره درنه بدل شوی ، او په غلطی

کی دی دبل چاله تو کر څخه راته دریشی گنډلی ده .

خو گنډونکی اسمونه خو بل چی همداتو کړدی راته را وړی و .

په دهغه ورځ می دریشی ورځنی رانه وړله ، په سپاسی خپل دوه گاونډی

بان دها هدی له پاره وروستل. هغوی زما پخوانی توکر خو خوشله
 لیدلی و، ځکه چی میر منی مه دهغوی کور ته دنظر اخستلو له پاره
 وروړی و. خو گنډ واکي را سره ونه منله. اخر سی نکرو کړ چی په
 یوه جوړه دریشی پسی دی پلاتوره ورپسی وی، خو چی اوس راځنی دری
 کلمه انډیوالی خرابه نه شی، نومی زړه ناز په ورځنی دریشی راوړه.
 مگر پوهیږی چی تیره ورځ سی شه ولیدل؟ د باز ی به مار کیشت
 کی ولیدل چی زما وړین توکرئی دیوی مغازی په ویتړین کی ځوړند
 کړی و، او په دې مې وپيژاند، چی وړی لور مې دهغه په یوه څنډه
 باندی دسره تار بغی قهره کړی وه. اوس حیران یم چی له گنډ واکي
 سره دری کلمه انډیوالی به او بولا هو کړم او که په زړه دصبر تیگه
 کیردم؟
 (پای)

د حساب ماشین

هرڅو سره چې نشي ټکنالوژي و ده کوي ، تميلي اولمان ته د
 تکليف نه ور کولو پر وسه هم پياوړي کېږي . زه هغه وخت لا وړو کي
 و م چې پلار به مي په کجاوه کي له قره باغ نه انګور کاږل ته
 به شارا وړل ، او له خرڅو لوړو سټه به ساز ديکر بيرته خپل کور ته
 را ته . خواش چې د کاږل په ښار کي د موټرو نو شمير د ژاړه ښار له
 خسکو هم تيري کړي دي ، کله کله چې غواړم له سيوندواټ څخه
 پښتونستان وټ ته لاړ شم ، نو به ميوند وټ کي نيم ساعت ښاري
 سرويس ته سترګي په لاره پاتي کېږم ، اوله هغې وروسته چې د جادي
 امير سينما ، شاه دوشم شيره (ع) ، تيمور شاهي وټ او د پل باغ عمومي
 له لاري د سرويس په پايله دان پوري لکه د چکي کشوړه مخوړند
 لمان پښتونستان وټ ته ورسوم ، نو يو يونيم ساعت خو ضروري سي
 حال دا چې له ميوند وټ څخه تر پښتونستان وټ پوري لار يوازي
 د پل څښتي د پله تراوږد و پوري اوږده ده . او که چيرته سړي له
 ميوند وټ څخه په گډه هم وښويږي ، نو دوه دقيقې وروسته به په
 پښتونستان وټ سلام واچوي . چې په دې صورت کي به يي له خپل
 ارزښت لک وخت څخه اته پنځوس دقيقې سېما کړي وي او هم به ئي
 د سرويس په کرائي پر سيره د ځينو چالاکو حرفه اي کسه پرانوله او کو
 خپل جيونه په اسان ساتلي وي .

د کورخېره ښه نه وی چی خو لکئی بیه یواځئی ، خو اوس خبره به
خبرو پوری راغله . مجبوریم چی و ئی وایم . له تاسو به یی ۴۵ پتوم
له هغی و رځی چی دما هو ما نو مورد کالیو سینځلو ماشین به قرض
را با ندی واخست نواتی او تمیلای زموږ به کور کی دوسره ډیره شوی ده
چی سیرمن می گا زری او هلمم د کالیو سینځلو به ماشین کی به ښی .
پسرای کی ئی یو محل به ختو ککړي سوزی و را چولی وی او
ماشین ئی وړ با ندی خراب کړی و . خو سوده د ماشین به خوا به د خوښوم خو
چی دغاړه جاسی می نیږدی له خیر و نه به غاړه کی راماتی شوی وای
نو مجبور شوم چی به قرض ماشین ترسیم اود ښی له هری و رځی
هو اخون غنډه مان خلاص کړم .

او که زموږ د محاسبی د ماسور یاردل د قیری سیاستی کیسه درته
و کړم نو پورته خبره به سل به سلو کی دمل او وړوی .
ماسور یاردل زموږ د دوسسی د نقدی حواله جا تو ماسور دی چی
سراو کاری تول د معاش ، اضافه کاری ، شب کاری او خدمتوله
حوالی سره دی . یاردل به د ده شعبه کی دخپل لوسړنی ماسوریت
سورینی هم ورکړی وه ، اوچی کله تقاعد شونود تقاعد له اخستلو
وروسته یی دخپل سرخیرات حلو ا هم د محاسبی به ماسور یتو ویشلی
ده . او اوس پنځه کاله کیږی چی به همدی شعبه کی د اجیر ماسور
به توگه ورسره کاله به کال قرار داد کوی .

هغه وخت چی د حساب ماشینونه به حسابی چارو کی نوی رواج
شول ، نو که بل ماسور به هم د حساب به ماشین د دوسسی د کار کوونکو
معاشونه د معاش به استحقاق کی ورسول ، ماسور یاردل به یو محل له
سره به خپل قلم جمع اوضرب کول . چی غوږ به یی خپل علم پری را نغی
تر هغی پوری به یی لستونه کنترول نه نه لیرل . هیشوک نه پوهیدل

چی دهنه له ماشین سره په څه وړانده و. ایاله دی ویریده چی به راتلونکی کی به د حساب ماشین په محاسبه کی د ده مخای ونوسی ؟ او که بل څه ؟

خوله هغی ورځی چی زوم ئی ورته له خارج نه د حساب ماشین راوړی دی د ماسور یادل په ژوند کی د هام وړېدلون را منځ ته شوی . اوس نه یوازی دا چی به حسابی چارو کی د حساب له ماشین نه کار اخلی ، بلکه دهنه په ژوند کی ماشین د دوهم یاردل مخای نیولی دی . که په بیاری سرویس کی یوه افغانی کرایه هم ورکوی ، خو یی به ماشین کی د یوی افغانی بهر کولوپا ورته وی راغلی تر هغی تکې نه اخلی . د خنداوړ خوینی هغه وه چی تیره مهاشت څلور ورځی پرله پسې گزارته راغی . د یاردل د ماسوریت په ټوله دوره کی داسی نه ده پېښه شوی چی دوه ورځی دی سر په سر و ظیفی ته نه وی راغلی . له همکا راو سره یی سودا وه چی کوم مصیبت نه وی ورته پېښ شوی ، نوله همدی کپله ئی یوه ورځ د شعبی همکاران کور ته ورهال . که گوری چی یاردل دوه مخایه خپله ټنډه پلمستر کړی ده . له سترې بشو خوار شو ورسته یاردل ورته د خپلو څلورو ورځو وظیفی ته نه را تللو ملت داسی ویلی و :

— هغه ورځ ما زدیگر نو کور کی میلمانه لرل . پخنی سی دسترخوان په لاس را کړ چی له نانوا ی څخه یوولس ډوډی راوړم . کله چی له لس ډولس تنو وروسته د ډوډی اخستلو وار راوړسید ، نو نا زوای یوولس ډوډی په دسترخوان کی راته و نغاړلی ما چی د حساب به ماشین کی یوولس ډوډی په شپږو افغانیو کی ضرب کړی ، نو اووه لس افغانی ئی راوېږدی . دوهم اودریم ځل سی هم یوولس په شپږو کی ضرب کړل او هماغه اوه لس ئی حاصل راووت . نا نوای ته سی شل

کون لوټ ونيواو دری افغانو ته منتظره پاتې شوم . نانواي نه داچي
 دری افغانۍ رانه کپري ، بلکي نوري يې هم غوښتي و يل يې تولي
 شپږ شپيته افغانۍ کپري ، خو ماورته له جيبه يې د حساب ماشين راو-
 کيښ . خلورم خل مي د نا نوای په مخ کي يوولس لسه شپږوسره په
 ماشين کي ضرب کړل ، او حاصل ضرب ئې هماغه اوولس را ووتل .
 داخل نوحق زماوچي په نا نوای پوه ټکه هم وکړم ، او پاتې دری
 افغانۍ ورته واخلم ، خو هغه له مانه مخکي شو او په قهر يې راته وويل
 - يا شپږ شپيته افغانۍ را کړه ، او باهم ډوډي کيږده او په خپله
 ميخه مخه .

د نا نوای په پلوي يو بل تن چي زما غواند ي ډوډي اخستونکو په
 ليکه کي ولاړو راته وويل :

- بنده درته وايي وروره . . ديولس ډوډي په شپږ شپيته افغانۍ
 کپري که پسي ورکوي وري کړه او کنه نو هر پرېده چي نور خلک
 ډوډي واخلي .

سړي ته چي مي وکتل رنگ ئې را باندي ښه ونه لگيده په ژبه کي
 مي را تير شول چي دا به ضرور د نا نوای خپل نفروي ، او دوه تگما-
 وانو غوندي غواړي چي له مانه په چالا کي او زړنگي پسي وشکوي
 نومي ورته وويل :

- په تاي غه چي شپږ شپيته افغانۍ کپري ؟ خبره زما او د نا نوای
 په منځ کي ده .

خو نا نوای د خبري په منځ کي را توپ کړل چي :

- را کړه . . خپله ډوډي مي ورته را کړه ورځه په دغه بيه ئې
 له بل چاوا خله .

نوره نود ما پام خبره لگيدلې وه بل نا نوای هم په دې کوڅه

کې نه و. ماویل داهم شرم دی چی تشد ستر خوان کورته لم، اوداهم راته سمه نه بریښیده چی داناوای په غوښه دی دیوولسو دوو شپږ- شپيته افغانی ورکړم. دوو روستی خل له پاره می بیایه ماشین کی یو ولس له شپږوسره ضرب کړل او هماغه پخوانی اوه لس پکی د شاهه- انو غونډی برندی سترگی راووتل داخل می د حساب ماشین داناوای سترگوته ورنږدی کړ او په پټکه می ورته وویل: .

دادی وگوره .. سترگی لری او که یو ۳۶۶؟ دا اوه لس دی او که شپږ شپيته؟

دانه اوه لس دی اونه شپږ شپيته .. را کړه خپلی دودی می را کړه. عجب سړی می لاته ولیدی.

نانوای زماله تهرک نه دد ستر خوان خنډه کش کړه. غوښتل می چی خپل د ستر خوان دهنه له نوکو خلاص کړم، چی به دی شپږه کی می د حساب ماشین له لاسه ولوید. ماشین په لومړی حرکتی داناوای ددو د یوه تخته ونښت، غوما لاس ورته ورووړ بیاله تختی نه لاندی پدېمکه ولوید. له پیری وار خطائی می چی غوږام کیده بیاسی تر پښو لاندی شوی و.

نور می نه په سترگو توره تیاره راغله. تر خوا می یوه وړو کی لجا می ولاړه وه او چوب خطی په لاس کی نیولی و، چوب خطی د لجا له لاسه به هوا کی والول او، اوچی خود نانوای پام کیده بیاسی په اور می کی ورباندی وهلی و. دوهم وارته ندوم جوړ شوی چی بیائی د پکی غونډی هواته والو زولم. داناوای پنځه شپږ تده شاگردان لکه غومبو غونډی را پوری نښتی وو.

په دی وخت کی د تماره ترخواغه سړی چی د تماره له منځ نه ووی به پدېمکه را باسی زما د کور تی په غاړه کی چنگک بده کړ او دنده ددکان

خوا ته یی ورکش کړم . لاس او پشی می ډیرو وهل ، خود او بود بوجی
 هوندی یی بیاد نه په دکان کی اچولی وم . بخت را سره یاری و کړه
 چی دوه دری تنه څارندویان له کوسه را پیدا شول ، اوزه ئی دنا نوای اه
 چنگکو نو خلاص کړم .

می و ټول بی د څارندوی ماسوریت ته بوتلو ، موظف نو کړیوال چی
 له سر نه تر پښو پوری په ټوله موضوع ځان خبر کړ ، په سر ه سیفه یی
 را ته و ویل :

- ستاسی دعوه اوس نه فیصله کیږی . . لکه چی زموږ د محاسبی
 مدیر د حساب ماشین په الماری کی کولپ کړی دی خو هغه رانه شی
 او په ماشین کی مالومه نه کړی چی ایا شپږ په یوو لسو کی او ه لس کیږی
 او که شپږ شپته ؟ تر هغی پوری زه هم نه شم کولای . زما هم د سر
 ماغزه ورباندی خلاص نه شول .

زما چی ستونی وچ وچ کیده د نو کړیوال په پښو کی می ځان
 و اچاوه او په عذر می ورته وویل :

- وروره په و هلو پسی دی پلاتوره ور پسی وی . خبردی که زه
 یی په پښو تنو های هم ، زیاد حساب ماشین یی مات کړی دی . که
 هغه ماشین اوس جوړ وای نو تا به هم لیدلی وای چی شپږ په
 یوولسو کی اوولس کیږی . زه دخپل ماشین تاوان غواړم .

نو کړیوال چی زما سر او ځان په اوږ وڅر پر له نظره تیر کړ
 او یو نیم دو بندو څکی می هم په تنده او مخ لا دغو شپږو پخوا
 و هلو شاهدی ور کوله ، یو څا رندوی ته امر و کړ خود باندی په
 تل باندی زما څخه او لاس وینځی ، او هم یی ښکاره زما په مخ کی
 په نا نوای باندی ستر کی هم را برگی کړی . لنده داچی وروسته
 نو کړیوال فیصله و کړه څو نا نوای یی له دی چی پیسی و املی

یوولس دودۍ ماته را کړې ، او په دی ډول می په کور کی دخپلی
څڅی دشمشې او جاروله وهلو خلاص کړی .

وروسته یی له مونږ دواړونه ضمانت واخست ، خودد عوی د فیصله
کو لوله پاره سهاقه حاضرۍ ور کړ و .

سهاقه زه او نانوای دحاضرۍ له وخت څخه دسغه مامو ریت ته
لاړو ، خو زمو نږ له بدو طالعو دمعاسمی مدیر په شعبه کی رڼه
پر یښی وه . او چی په بله ورځ بهاره او نانوای ما موریت ته حاضر
شو نو د معاسمی مدیر په ماشین کی یوولس له شپږو سره ضرب کړل
او حاصل یی رښتیا هم د نانوای غبره شپږ شپيته را ووت . او په
دی ډول ددودۍ دوغو نانوای وکتله او د حساب د ماشین موضوع لاهه
جریان کی ده ، مالومه شی چی له نانوای نه به یی تاوان واخلم
او که هغه به هم په خپل حساب پسۍ لارښی .

نه پوهیږم چی هغه وخت ژباړ حساب ماشین شراب و ، او که
ماد ضرب په نحای شپږ له یوولسو سره جمع کول ؟ دا نو خدای ته مالومه
ده ، ځکه چی ماشین په منځ کی نه شته ، او د څپو وینا ښه نه وی
چی دخپل مرحوم ماشین په حق کی یی وایم .

اوس نورا ته ثابت شوه چی دا انسان ذهن په خپله له ټولو
ماشینو نو څخه پیچلی او مغلق ماشین دی ، چی د حساب له ماشین
څخه نیولی بیا د کو فته تر ماشینه پور یی ټول دانسان د عقل او
پوهی محصول دی . که هغه وخت می دخپل ذهن ماشین په کار
اچولی وای ، نوولی به خبره تردی نحایه رسید ه . (پای)

زه همداسی مجرد بنه یم

ونه و.. یو وخت زه په یوه موسسه کې نوی مامور مقرر شوم
زه چې کوم مدیریت ته وروپیلېدل شوم هلته له ما پرته دری تنه نور
مامورین، یو د شعبي مدیر او یو هم د تایېسته وه چې په دی حساب زه
د دغه رسمي فامیل شپږم شپږی شوم .

د استل رېښتیا دی چې نوی ناظر د ملک په مخ کې هوسی. په بنه
نیسی . نو که تیر و تلې نه یم همدا ډول یو نوی مامور هم د خپلې
شعبي د آمر په مخ کې د پورته ستل د اوصافو درلودونکې وی په لومړي
ورځو کې چای د ډول، د پیا لوسه شل، د مدیر صیب سکرت راوړل، د تایېستی
ژاولی اوان د سیزو نو صافی کول زما د ورځیني کار یوه برخه وه .

د سونډر مدیر صیب نور ښه سړی و، خو خپلې څڅې ئې لکه چې
(خرموره) ورباندې خورلې وه . او بله (خو) پکې داوه چې رسمي
د فترقه ئې خپل دوه ماشومان زامن راوستل. خو ورځې ورسته د خپلې
شعبي یو تن همکار راته وویل چې :

د تایېسته د مدیر صیب ښځه ده او دلته یې د تایېستی په بست کې
مقررې کړې ده، خو سواد نه لري. سونډر چې کوم مکتوب تایېسو
نو په نوبت یې نور و شعباتو ته ورواو هلته ئې تایېسو .

د مدیر صیب ښځه په ټوله ورځ د تایې تر شا ناسته وه او خپل
چاکټونه به ئې او بدل، خپلې ژاولې به ئې ژوولې او وخت ناوخت
به یې له مدیر صیب سره د خولې جنگ ته دوام چې د پرحله به د جنگ

موضوع یوه او تکراری وه. د مثال په توګه، تل به یې خپلې ښځې ورته وبل چې :

- اوه سره تراوسه پوری لکه چې زه له دیوال سره خبرې کوم؟
- ماښام ته شه شی پاڅه کړو؟

- یوه شپه ګولکه شه. نه وینی چې زه مصروف یم؟
- په پلاسی چې مصروف یې، ماښام ته به کوم زهر مار خوری او که نه؟
- ښکې سی درته وویل چې نه یې خورم.. نه یې خورم او بیا یې هم نه خورم. اوس سی پرېږده چې رئیس صیب یو ډیر هم کار به غاړه راچولی دی.

کله به چې زه سونږ شعبي ته کوم پلټونکی او مفتش راغی نو زموږ مدیر به په نورو شعبو کې تاپ تاپ شوی مکتوبونه او استعلامونه تاپستی به میزوغورول. ښځه یې به تاپ نه پوهیده، خو به تمثیل کې د تپا ترله هڅه کوله نو هم غښتلی وه. به د هلیزکي به چې د مفتش د ښوونې پورته شو، نودی به په زوره زوره د تاپ تنی و وهلی او بیا به یې پاکی راو اخستله، او به هغې به یې د پخواني تاپ شوی مکتوب غوټکی تراشل، او به دی ډول به یې په شعبه کې د محان د پټا له پاره خپل رول موافقاند لوباوه. ما هغه وخت فکر کاوه چې د یوه مامور به شرفت به به دی کې وی چې د خپل اسرخیال وساتي، او هغه له مخا نه هوښ کړی، نود وړدی او صادري کتابونه یې تر ګولدي لاندې کړل. نه یې د مکتوب لیکل زده کړل او نه یې د استعلام او پېشنهاد پاڼه راواړوله. ټوله ورځ به د ډیر صیب له ماشومانو سره به لوبولې وم. کله به یې کاغذ غځه ورته او تکه پورول، کله به یې او کله هم چا ښکاره نه ده چې د ډیر صیب زامنو ته یوه ښه ساتیری و م زه به چې سهار به یې ته تلم او

هر وروبه سی خپل چپو نه له وچو تولا نواو سنجلو د کول خود مد پر صیب ماشومان ورباندی خوشاله وساتم . او په دی ډول دخپل بېشرلت لاره لمان ته هواره کړم . او که نور هېڅ نه وی پولو پرېست خو به راته واخلي . نوره سهار به می په دوه هوا پی ټو کانونکی ورته تارو نه اچولی وو ، اوچی شعبی ته به راغلل یوه به یوه او بله به بل په شعبه کی دچت خواته پورته کړه .

خو هفته چی په دی ډول تیری شوی ، یوه ورځ دشعبی دواردی اوصادری مامور په دملیز کی له نورو راپیل کړم او راته ویی ویل :
 - کوره هلمکه ته نوی راغلی بی که هره ورځ دی همدل حال وی ، نور ا تلونکی دی ډیره تیارده . ته باید په اداری کارو نو باندی لمان پوه کړی له دغو ماشوما نوسره لوبی ستا له ژوند سرلو بی دی .
 خو زه ددی په مخای چی له هغه نه مننه وکړم ، نوره می هم په زړه کی ورسره کینه پیدا شوه . ما فکر کاوه چی کوندی پورته خبره ئی دکیڼی اوحسادت له مخی وکړه او په دی ډول لخوا پی چی زما دپشر فت دلاری خنلوشی .
 نو بیا به سی په شعبه کی له ماشوما نوسره ترپخوا لازماتی لوبی کولی ، او هغه به سی دپخوا په غیرخو شاله ما تل .

دوه دری میاشتی ورسته یو ورځ دمدیر صیب پخی خپل سپړه ته وویل :
 - کاشکی له قای پروا سپری سره می دغه میرات سپری واده نه وای شوی . دماشوما نو را وړ لوتنه خو پیری ، خود روغته او ناروغتیا فکر بی در سره نه شته .

- په کوم دلیل دا خبره کوی ؟

دلیل بی دادی چی د پنځو میاشتو ماشومه لورد کاوندی له میرمنی سره ایکی یوازی سپړم او په خپله دد فتر په باند سترگی ور نه راتی کړم .

اخر دایچی یوه ورځ یی هماغه د پندجو سهاستو لور هم له خانه سره
دشمنی ته راوستله .

له هماغی ورځی وروسته زما به بختی پیل شوه . په ورځ
کی بهی دری ځله نجلۍ ته په چوشک کی شیدی جوړولی ، اوچی ژپل
بهی نو دشمنی له پره کونج مخه بهی بل کونج ته په غیږ کی وړ له
راوړله . یوه ورځ یی ایخی ډیر ژړل . که هر څوسی د پېشو او سپی
غاړی ورته وکړی نه کړاړیده . په خو له می ورته نغاری ووهلی ،
خو نجلۍ یو قسم خوړلی وچی ارامه نه شم . زما له پدی ورځی می په فکر
کی راوگرځیدل چی داویش سپارلی ورته ورکړم . په شعبه کی می
گونډی وو هلی او نجلۍ می په شا کینوله . ددی له پاره چی ونه لویدی
د مدیر صیب نور دوه ماشومانو ته ټنگه ونيوله . زه به په خاپوړو کله
دشمنی یوا وکله بل کونج ته تلم . کله به می داویش رسیباری وهلی ، او کله
بهی هم لکه د مو ترهار لونه کول . نجلۍ ته د الوپه نوی وه ، او ډیر ژړ
کړاړه شوه . ما به چی هر ځل داویش رسیباره وکړه نو نجلۍ به له خندا
شنه شوه ، خو زما له پدو طالعو به همدی شپه کی د موسی ریس زمونږ
دشمنی دروازه یی له ټک ټکه را پرته کړه . زه نوی د دروازی خوا ته
رسیدلی وم ، دروازه ددی په مخای چی په دیوال ولگیدی ، روغه زما
په تنده ولگیده . ناڅای زما له خولی دمو ترهارن ووت . کله می چی
پورته وکتل نو سر ته می دمو مسی ریس ولاړو . دوه دری دقیقی
مو یواو بل ته په غیږ غیږو کتل ، نه ماڅه وویل اونه هم ریس . یوازی
یی د دروازی پوری کولو په وخت کی زمونږ مدیر ته دوسره وویل :
دا هماغه مامورنه دی چی له تاسوسره نوی مقر رشوی دی ؟
سهو صیب نوی مقرر شوی دی .

دموسی رئیس په شدت دروازه ووهله او لاړ . دا ورځ چی هر ډول

و به ما قبره شوه، خوشبخته چی شعبی ته را غلام، که گورم چی دمدیر
صیب به سیز باندی زما د انفکاک مکتوب ایچی و. غو غله می
مکتوب ته و کتل، غو غله می دمدیر صیب ماشوما نوته، او به اسی سترگی
به هماغه ماسور و لگیدی، چی غه موده دمیخه بی را ته نصیحت کبری و نور نونه
ساشه و وبل، اونه دشعبی همکارا نو، غو کلمه چی له شعبی شخه را
وتلم دمدیر صیب یوه زوی د کورتی له بوی شنلی نیولی و م او بل
له پای شنلی. خوبه شدت دوه لاسونه را غل اوماشومان نی زماله
کورتی خلاص کرل. دغه دوه لاسونه یو دمدیر صیب دپیچی او بل
هم دمدیر صیب و، اوزه بی له دی چی شوک راسره خدای به امانی
و کبری له شعبی شخه را ووتم.

اوس وروسته له دیروستلو، تررو، واسطواوذر یعوبه بله سوسه
کی مقرر شوی یم، اوچی هرشومره یو او بل را باندی سرکی کبری
دی چی زه واده و کرم، خوبا غاره ورته نه ده ایچی. تراوسه پوری
می دغه راز چاته نه دی و ملی اوس چی تاسی ته هم وایم، یوه هیله
ارم، هغه داچی بل شوک به پهمانه خبروی. زه محکه به خله سجدی
خوش یم اولاتر اوسه پوری مجرد پاتی شوی یم، چی له ساسره یوه ویره
ده. او هغی ویری زمارک رک نهولی دی. هغه ویره داده چی :
نه وبل کبری کوم وخت زه هم دیوی شعبی دمدیر شم او خپل ماشومان
شعبی ته له محانه سره را وایم.

نو که زمانه می تا موهم لوسری و دونه مه کوی او که بیاد غه کار
ته غاره و دی نوله ما و اوری چی خپل ماشومان رسمی شعبو ته له محانه سره
سه یوا بی، محکه چی که ستاسی سچل اوسوانج و رباندی و ران نه شی
خامغا به سود و وبل پیچاره ماسور ژوندور خراب کبری وی. (پای)

زموږ رسمي وخت په خوراک تیریده

که به حاضری اته بجی وه سو نږ به اته نومی کارته را تملو .
ترهغی پوری به سو په کارلا من نه پوری کاوه ، خوبه دشعبي ملازم
چای پوخ نه کړ . زموږ دغه دسهار چای به تر نهه نیمولسو بجو
پوری دوام کاوه . بیا به نوډیوی شعبي سامورپه بله اودبلی هغه
په دایله شعبه کی میلانډه کیدل . او که به له باندي څخه څوک
راغی ، نوحتمی به دلسو بجو به مهال چای جوش په منقل سپورو .
اودپرخله به مودغه وخت زموږ د سوسسی د میخی له دوکان څخه
به میوی راټولولو اوخوړلو تیراوه . اوچی یوولس بجی به شوی ،
نوله ، میزونو څخه به پیاالی اوچای جوش پورته شو ، اوپه پای به
بی دسلاتی له پاره کاسی او داچارو قوطی او پلاستیکی کڅوړی
را ووتی . دو رځی له دولسو څخه بیا تریوی پوی نومی بجی پوری
به په ډوډی خوړلو اوچای څښلو باندي مصروف وو . او بیا به له سوسسی
څخه دباندي تردوه نیمو بجو پوری چکروهلوته تلو ، چی زموږ دغه
وخت هم له هو او بل تېنگ څخه د وچی او تازه میوی په خوړلو
باندي تیریده . کله به چی بیرته شعبي ته راغلو نو دچای فرمایش
به سود شعبي ملازم ته ورکړ ، چی څو پوری به وروستی سامورد پیاالی

همه په او کشی کی توپوله نو د شمسو غونډی چټکو ماسورنیو په قلمونه د کورتی په پاسنی جیب کی وتوسپل ، او د سازدیگری حاضری دلاسلایک کولو له پاره په له شعبو وتل . په دی ټوله رسمی ورځ کی په که د سراجعینو بودیر وړو کی کار هم و، نو د سپاوعده په ور کول کیده له . مخوزونو سپا د سپا غونډی نه و او کت مت په ئی دن او پرون غونډی په درلوده . خو محله دمر اجعینو له خوا د موسسی مقام ته په خوله او کاغذ شکا پتونه وشول ، اود کنترول له پاره تفتیشیان موظف شول ، خود اچی تفتیشیان هم د دی موسسی شری اوښه اوښه سوسره شریکه وه ، نو کومه نتیجه ئی ورنه کړه .

د تفتیشیانو د غیرونو او پیشنهادو نو له مخی اداره دی ته اړه شوه خو د دودی خوړلو له پاره یوه کوټه اوز گاره شی ، چی په دی ډول به هم د دودی دویش چاری تنظیم او هم به په شعباتو کی د دودی خوړلو په پامه دوخت د ضایع کید و مخه نیول شوی وی . خو معامه بل ډول شوه ، محکه چی د دودی خوړلو خوانه وړو کی وه او ټولو کار کوو نکونه شو کولای چی په یو وخت پکی دودی و خوری ، نو په دری گروپو نو کی په دودی خوړل کیده . په لومړی نوبت کی دودی خوړل د کوپون په سغازه کی د نسبت تر نیولو گران وو . په لومړیو ورځو کی به په دولس بجو دودی خوړل کیده ، خو ورو و رویو ولس نیمو ته راد مخه شوه . په دی ډول چی که به یو گروپ له بل څخه شو ثانوی په اتم کی ورو-سته شوی و اولومړی نوبت ته به را ونه رسید ، نو په سبا به هغه گروپ له نور ولس دقیقه لومړی ځانونه د دودی خوړلو خوئی ته رسول . داسا به دومره چټکه شوه چی یو ولس نیم پوره یو ولسو بجو ته ورسیدی . او یو وخت سی په یاد پیری چی زموږ د شعبی دوه تنو غږ و

(اکرم او فتح) دسهار په نهو بجو قاشق پښی و اخستی اود ډوډی خوړلو خونې ته د لوسې نوبت له هاره لاپل .

نه پوهیږم چی دسوسی اوردغه شی خوب لیدلی و چی له مودو مودو وروسته دسوسی په شعبا تو د گرځیدو شوق ورسره پیدا شو . کله چی امرصیب په شعبا تو گرځیده ، نو په شعبا تو کی غلورمه برخه ماسورین هم نه وو . نوی رئیس اداری تدمخ راواړاوه :

— په نهو بجو خود فاتحی وخت هم نه دی ، شه هول داماسورین دی ؟

داداری رئیس چی په موضوع خبرو ، خود دی کار له هاره لی د مخنیوی کوم اقدام نه و کړی ، نوی هیش هم ونه ویل اود نوبت په غوکه یی محکمه وکړوله . امرچی له قهره تو را و سپین کیده له د هاین نه راوت اود حاضری ماسور ته ئی د حاضری د کنترول سپارښتنه وکړه . امرصیب په همدی گرځیدو را گرځیدو کی فچی ناڅاپه د ډوډی خوړلو په خونه ور بر اېرشو . که کتل یی چی د ډوډی خوړلو په خونه کی د پښی ایښودلو لځای نه و . په لوسې سر کی یی جرئت و نه کړ چی دروازه ور بېرته کړی ، محکمه فکری کاوه چی گوندی کوم سیمینار دی ، خو چی کله یی د قاشق پښو شرنګه او شرونګه تر غوه شو دروازه یی ور خلاصه کړه . د ډوډی خوړلو په خونه کی ټول ناست کسان لکه د بتانو غوندی ودریدل . امرچی تردی وخته لاپه اصل موضوع خبر نه و ، نو له یو تن غمخو یی پوښتنه وکړه :

— خهریت خودی څنګه دلته را ټول شوی یاست ؟

هیچا ددی جرئت ونه کړ چی د پوښتنی لخوا یی ور کړی . امرصیب دوهم لځ له لږ جدی غږ وپوښتل :

— څه خبره ده ، ولی دلته را ټول شوی یاست ؟

که د چا خوله دی په اسبور هم خلاصه کړی وای هم به دی سپن
ورځنۍ نه وای اوری دلسی .

داخل دودۍ خوړ لود خونۍ منتظم چی له اوبت نیولوپزی ته رسیده لی
و اصرصیب ته لاس په نامه ودریده :
- صیب . دوی دودۍ خوړلو ته را غلی دی .

اصرصیب فکر وکړ چی گونډی په مو سسه کی د سبانی دودۍ هم
ورکول کیږی ، نوئی اداری رئیس ته یخ راواړاوه :
- مامورین لکه چی په کورونو کی سبانی نه کوی ، اود لته په
موسسه کی سبانی ناری خوری ؟

په دغه شپه کی په دلمکې غږ پورته شوی وای ، خود اداری رئیس
پورته نه شو . داخل بهام دودۍ منتظم خوله غاړه تازه کړه او ویی ویل :
- صیب سبانی ناری خبره نه ده ، داد غرسی دودۍ لومړی گروپ دی
چی د اوبت نیولوله پاره تر نو رود مخه را غلی دی .

ددی خبری له اوریدو سره د موسسی امر له حیرانی څخه یوچ کلمه
په های پاتی شو . نور یی هیڅ هم ونه ویل اود دودۍ خوړلوله خونۍ
راووت . یوازی یی په دملک کی اداری رئیس ته د سره وویل :
- سر له سبادی کارد څخه یی له پاره د موسسی په انگر کی دودۍ
خوړ لومړی ویش وڅپوه ، او ژر تر ژره د سوزو او څو کیود پوره کولو
اود وخت سالون امکانات برابر کړی .

خو هغه بله ورځ سی له بوتن څخه واوریدل چی بیرته دودۍ
ماموریدو ته په سبانی کی ورکول کیږی ، خود دودۍ په اوبت باندی
رسمی وخت لوی نیول شوی .
(های)

چی کوری نه شته ، دارالمجانین خو شته

زه به نه وایم چی به شه اولی دعصبی تکلیف له کبله دارالمجانین ته لارم ، خو به به نه وی چی هلته زما د دوست له دهر از شغه پرده پورته کړم:

ورځ سی به یاد نه ده ، خو به دی لنډ وړ خو کی.. هو همدایره اوه نی دا کتر د معاینه تو له هاره دارالمجانین ته ولېو لم. چی کتل سی زما د مکتب د دوری ملگری کریم د پنجره داری کړ کی له شارا باندي غږ وکړ:

- لکه چی ما غوړندی به کړایی کور پسی راغلی بی که شه؟

غږنی زما به غوړا شناو ، خوا به لو مړی نظر سی له غیری ونه پوژانده ، خو چی کله زه هم دده د کوتی ملگری شوم ، نو به فکر کی سی وگرځیدل چی دا خو زما د مکتب د دوری ملگری کریم دی. کریم هغه د پخوا کریم نه و. بی وخته ئی به سراو پیره کی سپین لکیده لی وو پوښی به به ئی له ماسره خبری کولی بیاه به چر تو نو کی ډوب و ، کله به ئی بی مو جبه و خنډل ، او کله به ئی له خک خک سره پوځای سر و پوراوه . د کورا و ما شو ما نو پوښته سی و زمو کړه خو هغه لکه فنر له محابه پورته شو ، سترگی ئی هغی هغی راووتی اوبی ارادی ئی چهغه کړل:

- کور به یاد و. کوم کور؟ د چا کور؟ به ا هم کړایی کور؟

یو بل تن چی تراوسه ئی د کوتی په کوچ کی سر په لښکونووا پشی و
او پورویښته یی په سترگی او سر را پرا ته وود کور په اوریدو سره ئی په
پوره سینه له ماو پوښتل :

سه تله لکه چی په کرایه کور ورکوی ؟ که مستقل انگړو لری زه ئی
نیم ، بل چاته ئی نه ورکوه .

دا خبره نه وه ، چی کتل می دیرش شلو پښت تنه لکه د جلا بانو
هنودی رانه را ټول شول له نورو کو تو هم را ووتل ، دننه په
دارالمجانین کی شور اوزو د جوړ شو ، هر یو غو ښتل چی
تر نور ورا د منځه شی اوما ته لځان را ورسوی . ډول ډول غږونه یی
غوږته را تلل . یو به ویل چی :

سه پروانه لری یوه کوته دی وی خو چی بل چاته ئی په کرایه ور نه
کړی .

بل به ویل چی :

سه که شلور کوتی ولری ماته ئی په کرایه را کړه .

خو حال دا چی په پروان یی زمالوښی کودی راته په سوک وښندل
اوزه به خپله په کرائی کور پسې گرځېدم .

پلاره خبره دی حد ته ورسیده چی په کوته کی راټولو شو یو
کسانو یو د بل گریوانو ته لاسونه واچول . په یواو بل یی د پوتانو
گوزارونه وکړل ، او که دروغتون لا زمان له کوتکو نو سره نه وای
را ننوتای ، نورغه شخړه په هغه ورځ ترماخسته پوری نه وای خلاصه
شوی .

په دغه ورځ ما هم د ملازمانو له لاسه په ستره کیده وهل وخوړل .
هنوی تر نورو زه لځکه ډیر ووهام ، چی د پېښی شوی شخړی مسوولیت
یی زما په څاره راواچاوه .

داورخ تیره شوه ، خو په سهار اته کریم دخپل ژوند کيسه دا
ډول و کړه :

... عرس په کرايي کورو نو کی تیر شو . داسی مینه ، کار ته
اوناحیه به نه وی چی ما پکی شه موده کرائی کورنه وی نیولی . له
کرائی کورو نو څخه ډیری پدی خاطر ی لرم .

پوخت می په یاد پیری چی په زړه بهار کی می کرايي سراچه نیولی
وه ، که څه هم د زړو کورو نو له ختو ، سچانو ، ماشواولې مانو په غڼه
ابوم ، خودا ډول د هغه ځای له ژوند سره عادت شوی وم ، لکه چی د
سړی خپل کروری . د سراچی ماوند نور پته سړی و ، خو پوسیل کوتری بی
مالی وی . زمونږ سراچی یوازی یوه کوته لړه ، اویوازی بی انگړ
یی له هاسه پامو . خومونږ پام ته د ختمو حق نه درلود ، ځکه چی د کور
د خاوند د کوټرو مزاحم گیدلو . په پام مو کالی نه شو غوړولای .
حتی ته دی چی د کوټی له کړ کی مود هاندی سر نه شو ایستلای .
ما اوزما میرمنی له دا ډول بندیزو نو سره د مجبوریت له مخی عادت
کړی و ، خو ماشومان می د چرگانو غو ندی په دغه سرغاچه کی له
ژوند کولو ستړی شوی وو . یوشیبه به چی زمونږ سترگی ورنه واوښتی
پیا به لهوخته دوه دری تنه د پام سرته ختمی وو ، اویا به ئی کوڅه کی
دنورو ماشومانو کاغذ پرا نو نوته چنگکوته اچول . داسی ورځ
به نه وه چی زما منځوی زوی چی ډیر شوخ ود کورد خاوند او پاد
هغه د مشر زوی له لاسه په ژړا کور ته نه وی راغلی .

له دی ټولو ناخوالو سره سره تقریبا یویو نیم کال هلته و
اوسیدم ، اود ازما په ژوند کی یوازی بی کرائی کورو چی زه ډیر پکی
اوسیدلی یم . که رښتیا هم په ژوند کی څی شیبی وی ، نو زه دا
دعوه کولای شم چی دغه یو ، یونهم کال زما د عمر څو بی شیبی وی .

او اخر دغه کوتری او کوتر بازی او زما د ماشوما نوشوخی ددی
 سبب شوی چی ماته ئی له کرائی سراچی څخه خواب را کړ .
 وروسته له دوه دری هفتو ماته وتریو ، لاله اندېواو سر گردانیو
 می و کولای شول چی بودوه کوته ایز کوربه کرائی پیدا کړم .
 کور زما له پاره ډیر مناسب و ، هم می ظرفی لهای ته نهیدی و ، او
 هم ئی د کو تو مخه انگر ته وه . دوه دری ورځی لانه وی تیری
 شوی چی د کور د خاوند میرمنی له لاسه په تنگ شو . زمونږ
 په کور کی له یوی خوا فلسی او نیستی وه ، اوله بلی خوا د پرله
 پسی کوچ کشیو تر څی تیر هی وی ، چی هڅ فرش او ظرف مو نه
 درلود . یوازی پو تو رد یکک او خوا لمو نیچی کاسی ، یوزره سطرنجی
 یوزورچای جوش ، دره دری نیم مات گیلا سونه او د کو رد غږوبه
 شمیر یو یو جوړه زړه بستره ، او یو هم زما د میرمنی دوا د دوخت
 زور صندوق و چی په هغه کی به مو له ماشوما نو څخه پوره او
 غوړی پټول ، نور نوله هر څه هی غمه وو . خود کورسیرمن به هره
 ورځ را روانه وه ، کله به ئی و تو غو پټت ، او کله به ئی دو پټتو
 وچولو ماشون .

حال اچی درتود نه لرل له کبله تر نن ورځی پوری ما و توشوی
 کهس نه دی اغوستی . بله ورځ هی زما له میرمنی څخه د بخار د یکک
 غو پټی و ، مونږ د بخار د یکک نه درلود ، نو پخی می ورته ویلی وو چی :
 - تا سوخوبه کور کی دوه د بخار د یکک نه لری ..

خوهنی به خواب کی ورته ویلی وو چی :
 - شکر دی هر څه ډیر لرو ، دوه په لهای دری د یکک نه را کړه
 پراته دی ، خو هغه تور پیږی .

دانوو ورځ نه وه، هره ورځ به دغه ډرامه روانه وه. چی له مونږ نه به ئی پیاالی هم شو پتی نو ویل به یی :

سداسی فکرونه کپړی چی گر ندی مونږ پیاالی نه لرو. دری درجنی نوی نزی پیاالی را کره برتی دی، خو هغه ما تیری.

بلاخره وروسته له پنځلسو ورځو مجبور شوم چی دغه کور به خپله خوشی کړم، او بل لځای سی کور به کرایه ونیو.

په کرائی کور پسې ډیر وگرځیدم، خو سی یو مناسب کور پیدا کړ. خاوند ئی به دی شرط کور را ته را کړ، چی زما ماشومان باید ډیر نه وی، او یوازی پنځه او سېره، او که یو ماشوم هم ولری پروانه شته.

دغریب سړی له بدی ورځی او لادونه ډیر وی. زه به لومړی ورځ له نورو ماشومانو منکر شوم او یوازی می یوه لور چی دسور شیدای ئی خوړی دغه کور ته له لځانه سره یووړل. نور شهید تنه ماشومان سی دغو ورځو له پاره دخپلی تر ورکره ولیدل. هغی خوار کی هم په کرای یی کور کی ژوند کاوه، خودا تکلیف یی دغو ورځو له پاره زما په خاطر وماتېه. ماویل غوور لځی وروسته گوندی دکورد خاوند سره بللشم، بیا که خپل ماشومان هم کور ته را ولیم گوندی شه نه وایی مخویو اوه نی لانه وه تیره شوی چی ماز دیگر زما د ترور سېره شهید واره ماشومان را په منځ کپړی وو او په کوریی را ننه ایستل. گمان کړم چی هغوی ئی هم په تنګ کپړی وو. د ترور سېره سی ماشومان لکه د چر گوړو خوندي به دروازه کی را کشی کړل او په خپله یی ډیر ته تالمو به وخت کی وو یل :

ستا او لادو نوله لاسه مونږ ته هم د کور خاوند لخواه را کړه .
يو هنداره يې په کور کې روغه نه ده پری ايښی .

د ترورد سهره دا خبره زما له بدې ورځې هم د کور خاوند او هم
دده ميرمنې واورېده ، کله نوزه له خېلو او لادو نو منکرېدم . ، خو
خبره له خبرې تېره وه . ماشومان مې چې پنځه ورځې يې موره او
پلاره په پردې کور کې په تنگ شوی وو په دالو سرې شپه ئې
داسې حال په کور کې ونېښلاو . چې درې ځله د کور خاوند او پنځه
ځله د کور د خاوند ميرمن زموږ کوټې ته راغلل او د ماشومانو له
غالمغان څخه يې شکايت وکړ . په سپاڅي زه وظيفې ته تلم د کور -
خاوند په دروازه کې راټولېدو او په ډېر تر يو تندي يې راټه وويل :
له دې مالو مېړي چې ډېر چالاک او دوه سخی انسان يې . په

لوسړې ورځ له نورو او لادو نو منکوي ، او اوس ...
که هر څومې دهنه په لاس او پښو کې ځان واچاوه گټه يې
ونه کړه ، او له کوره يې راټه لخواه را کړه .

داسې کال مې نه په يادېږي چې په يوه کور کې مې پوره کړې
وې . په يوه کور کې بدخېل ماشومان را پورې اوز شول ، او په بل
ځای کې به ئې مياشت په مياشت کرایه را باندې جگوله ، حال دا چې
زما معاش يوازې د ماشومانو وچې ډوډي ته هم نه رسېده .

يو ځل په يو کور کې او سيدم چې په لاندې منزل کې د کور
د خاوند کورو او پاس منزل ئې ماته په کرایه را کړې و . دهرې
ورځې شکايتونو به يې هدرته وایم ، خو يو ماښام يې ميرمن زموږ
کره راوخته او ويې ويل :

دارېدجان پلارستا د پوتانو له تکهاري به عذاب شوی دی .
ويل ئې چې لمدی وروسته چې کور ته ننوځي او يواځې نو د پوتانو
تکهار دی نه کوي .

غریبې دی ورکه شی . ما پنځه کاله دمخه د چنډاولو په لېلاۍ سرای کې یو جوړه لېلاۍ بوتان اخستی وو . غوڅله مې په سوچې باندې جوړ کړل ، اخر مې ددی له پاره چې پوندی یې ونه خوړل شی او ژرله کاره ونه لوبېږي ، نو د آس غونډۍ مې ورته نعلونه ووهل . دهمدې نعلونو ټکهاروچې د کوردخاوند اوقات یې ورتړیځ کړي و . نوزه له دی وېرې چې له کوره مې ونه پاشي نو هر سهار به چې وظیفې ته تلم بوتان به مې دحویلې تر دروازی پورې په تخرک کې نیول . اوچې سازدیگر به کورته راتلم ، نو دعمومۍ سرک به سر به مې بوتونه وایستل او لوڅی پښې به کورته ننوتلم . دژمې په واورو او سفتو بارانونو کې مې هم همدا حال درلود .

که په دی کور کې زما بد بخت زوی د کوردخاوند د زوی سر نه وای مات کړي ، نو گمان کړم چې تراېده به ئې له کوره نه وای ایستلی . خو کله چې ماشومانو د لوبوبه وخت کې دیوېل مخ ته شو کاری اچولې وې ، نو د مدیر صیب د زوی پزه وینې شوی وه ، او هم یې د دروازی په مختیر سروینې شوی و . که شهم زما زوی ور نه ندي ملاست نه و ، خو غریبان تل ملاست وې . لنډه دا چې له دی کوره هم محو اب شوم .

که د ټولو کورونو خاطرات د رته ووايم نو سر به دی په در د شی . خو پوازی دیو کور بده خاطره ده چې زه ئې تردی حده را ورسولم .

دا کور د پرمختاعد رئیس کورو ، چې یو وخت ئې په کوم ولایت کې علاقه داری هم کړې وه . له شان او شوکت څخه داسې مالومیده ، چې ژوند یې څه په عیش اونوش کې تیر کړې وې ، او د پورو بچاره وطنوالو چې پوه یې دموېک غونډۍ سوري کړې وې . زه وروسته خبر شوم چې پوازی د کابل په ښار کې شهر نور کورونه هم دجگې ،

زامو اولورانو په نوم لری، او ټول یی په کرایه ور کړی دی. او په دغه کور کی چی په خپله اوسیده ماته یی دوه پیاډه خانی په ډیره لوړه بیه په کرایه را کړی وی. ما هم له دی کبله چی په بل محای کی می کرایه کورنه شو پیا کولای، د متقاعد رئیس په زم چنو او مخ په سیوری کو تو کی می اړ ولی وو. پر پښتایي له لومړی ورځی قطع کړی و. وېل یی چی تاسی ډیر مصرف کوی او اضافی مصرف یی په ما باندی تاوان راځی. در نا له دغه نعمت غځه هم ور تیر شوم. په کهنه فروشی کی می یو مستعمل الکتین واخست او هغه به می رو چانه کاوه.

په ماز د یگر چی ستړی او ستومانه له کاره را ځلم میرمنی می راته وویل:

نن بیا رئیس صوب و ږل چی د هر می له پلوه یا ماشومان له کوره بهر باسی او پائی هم ویده کوی، ځکه چی زه دورځی له پلوه ویده کېوم اوله خوبه یی باسی.

دغه ورځ هم تیره شوه، بله ورځ په خپله رئیس راته وویل: که ستاد ماشوما نودغه غالمغال وی، نو امکان شته چی زما اوستا کو زاره به پدی کور کی گرانه وی.

که هر څو می ورته وویل چی:

رئیس صوب واره دی، ځیردی که دی کله کله دورځی له خوا څرې ته نه پر یودی، زه به یی له دی وروسته لږ څه لاری ته را ولیم، او که ته وایی چی دورځی یی ویده کېم، نو دشی به څه وړ باندی و کېم؟

څه سر به دی خوبوم. اخر مجبور شوم چی ما شوما نوته د خوب گولی را وړم. په لوړی څرور څو کی زما اوزما د سیرمنی دغه نوی اېتکار د پر ځوښ شو، څو زه یی له دادول بدو عوا ټو نه وم څرې. هره

ورځ بهی دری تنو، یوی لور اودوه زمانو ته چی لاوړه وواو په مکتب کی می نه وو شامل کړی یوه، یوه دخوب کولی ور کوله. خو وروسته په دغو گولیو باندی زما دری تنه نو رزان چی سهار به مکتب ته تلل د ساسپین له پلوه په دغه مرض اخته شول. زه چی به مازدیگر کورته لارم، نو ټول به یی حاله څوک په کوته، څوک باندی دملین، او یونیم په لادچر گانو په مرغاهه کس ویده پوت و. وروسته وروسته می پنځه اوپاڼه په دغونیشهای گولیو عادت شولو څه موده می په یواو پلمه بانه کولی لدر ملتونونو څخه اختی، خواخوږی یی دډاکتر له نسخی څخه نه را کولی. په تور بازار کی بهی یوه دانه په لس پنځلس افغانی په عذراو زری پیدا کوله اوس نوموړی ټول دخوب په گولیو باندی عادت شوی وو. دغومیاشتو کرایه راپایدی پاتی شوه، له نا نوای نیولی بیاترسپی فروشه پوری له ټولو پوروری شوم. معاش می څه چی په قرض بهی گولی پیدا کولی او کورته بهی راوړلی. له ماشوما نو می مکتب پاتی شو او خپل خواړه خوږو نه بهی وهل. زه به یوه ورځ په ډېر مشکل وظیفی ته تام، اودوه ورځی به په کور کی ویده پاتی شوی وم. او اخر خبره دی حدته ورسیدم چی دوه میاشتی پرله پسې په کور کی ویده پاتی شوی وم، او وظیفه رانه پاتی وه.

یوه ورځ چی نیم وین او نیم ویده وم خپلسی وظیفی ته لارم، نوهلمته د پرله پسې شهره ضری له کبله، اوبی لیدی چی په شعبه کی می کومه رقعه پریشی وی له وظیفی یی منفک کړی وم. کله می چی دحاضری له ماسور څخه دخپلی برطرفی غړو او رید، نوی اختیاره می چی هرڅه خولی ته راغلای وی ویلی بهی وی، او یچی هرڅه را باندی شوی را باندی شوی بهی. بیانو په محان نه یم پوهیدلی.

همکارا نومی رو غتون تهوری وم، اوچی کلمه په رو غتون کی به حال
 راغلام، نو دخوب گولیو ته لږزی و نیوم. که هر خوا می دا کترانو ته
 وویل چی یوه دانه راته را کړی، خوراته رای نه کړه. په ستر گومی
 توره شه را تلله، سرمی خوړیده او د اعصابو کنترول می له لاسه
 ور کړی و. بیاسی لکه چی هلمه به بد وردو ویلاولاس پوری کړی و،
 نو لکه بی له هغه نه خای شخه دلته راوستلم. اوس به شوی یم، خونه
 پوهیږم چی د ماشو مانواو میرمنی به می څه حال وی. هغوی به اوس
 هم به هماغه کرائی کور کی وی، او که له هغه نه خای به به یی ویستلی وی؟
 لکه چی د غلوروسیا شتو کرایه موندده ورکړی. ډیرمی زړه نا ارامه
 دی. دلته می دا کتران اودغه کسوتک به لاس ملازمان نه هر بډی
 چی کورته لاړیږم. هغه ورځ می یو دا کتره خپل کالی وشکول، چی
 رخصت یی نه راته را کلو. بله ورځ می بل ته لاړی ورتو کړی او به بوت
 می ووبشت. خوزه یی هم دومره دروغتون به ساتو نکو ووهلم چی
 دوه ورځی می ډوډی نه شوای خوړلای. وروسته یی به دوه ورځی
 مخخیر او زولانه کړی وم. ویل یی چی دا ډیر خطرناک لیونی دی.
 نه پوهیږم چی زه لیونی یم او که دوی لیونی دی؟ زه لیونی یم که
 دغه کرائی کورونو خاوندان چی خپلو شخصی گټو له وینان کړی
 دی؟ زه لیونی یم او که . . .

نور نوماسور کریم لاسه ووت سړی دیوال ته ونيو او ترهغی
 یی له دیوال سره ډهړی وهلی، غوما او دوه دری تنو نورو له لاس
 او پښو ونيو او د کوتی به یو کوچ کی ئی په سراو پښو ورته کیناستو.
 وروسته دوه دری تنه ملا زمین راغلل او مسور کریم یی به داسی

حال کی له کوتی وویت ،چی هغه خپل سراو پښی په محمکه وهل او
 پوچی سهری بی ویلی . هغه بی بیا له خیر او زولانه کړ .
 زه دمامور کریم له دی ترخی کیسی وروسته دومره متاثر شوم
 چی ترسهاره پوری بهدخان نه یم پوهیدلی . خوچی سبا سهار په حال
 راغلام ، نودمامور کریم له دی خبرو می داسی نتیجه واخسته چی:
 دتولو هغو کسانو سرنوشت دار له جانین دی ، کوم چی خپل کور نه
 لری ، او په کرائی کورو نوکی اوسیږی .
 (های)

مونږ نيم ساعت وروسته پاتى يو

تيره هفته دخپل دودوست په کور کې مېلماڼه وو، مخکې تردى
چې دودى تياره شى د کور او کلى، خپل او پردى، کوشى او شمېى له
خپرو وروسته تازه گل بې له مقدسى په خبرو کې راودنگل:
- مونږ که سل کاله پرله پسې کار وکړو، نوايله بيله به د
نننيو پر مختملوه يواد ونوتر سيورى پورى ورسيدو.

خو کيږئى په ستونى کې خبره ونيوه:

- زه د سلو کلونو طرفدار نه يم. مونږ کولای شو چې دغه اوږده
لاره په پنځوسو کلونو کې ترسره کړو.

خو چا نداد چې تراوسه ئى دنورو خبرو ته غوږ نه پولى و په پرله پسې
توگه همدا چينغى وهلى:

- زه دا پوهم نه شم.

کېر چې دخپلى هرې پړۍ خبرى د ثبوت له پاره به ئى له خلکو
سره گرېواؤونه شول، په چا نداد سترگى را پرکې کړې:

- زه خپله ادعا درته ثابتوم، خو ته ئى لېسړه بيابى خوره.

- زه واييم چې يوازى نيم ساعت وروسته پاتى يو.

د چا نداد له دې خبرى سره ټولوا ستو کسانو له خنداڼه خپل
دودى ونېول، خو چا نداد هماغسې زموږ خندا ته يې تفاوته و.

هغه ته زموږ څندا بې با کا نه ښکاره کیده او موږ ته د هغه خبره
خوچا نداد خپلې خبرې د ثبوت له پاره د اډول دلایل وړاندې کړل:

* * *

هغه وخت چې زه نوی سامور مقرریدم نو خپله د تقرر عریضه مې
دیوی موسسې رئیس ته یوړله. ماغوچل چې شعبې ته ورزنوځم، خو
د دروازی په خوله کې موظف تن وویل:

- رئیس صیبنه شته.

- چیرته تلې دی.

- نه پوهیږم، نیم ساعت د مېخه چیرته لار.

- کله به راشی؟

- نیم ساعت وروسته راځی.

سهار وغرمه شوه او حتی ما زد یگر سامور ین رخصت شول، خود
جناب رئیس صیب درانگه نیم ساعت لاندو را رسیدلی.

* * *

ماویل هلمکه د اتوله سلامتې په ما کی ده زه څه بېلاوهای یم چې هر سهار
وظیفې ته نیم ساعت وروسته رسیدم، او په دی وروسته تگه مې
شو ځله شفاهی او تحریری اخطارونه هم لیدلې دی خود ناوخته تاو گناه
زمانه ده هلمکه چې زه هره ورځ نیم ساعت د حاضری له وخت څخه د مېخه
له کوره وځم خو دغه پناړی سرویسونه وروسته له نیم ساعت تم کیدو
حرکت کوی. په دی نیم ساعت کی دوسره خلک تم ځای ته را توایږی
چې په یو دوه سرویسو نو کی ساته د ختلو امکان نه وی. او چې په دریم
سرویس کی مې د تهر د پوښتو کړسهار په غوږونو واورم او د کور تی
او کمیس دوه دری تکمې پکې له لاسه ورکړم په مټی دوسر. و کولای
شم چې نیم ساعت وروسته خپلې وظیفې ته حاضر شم.

کوم وخت چی ژمونډه کوډون سغازی ته جامه غوړی راغلی
دی اوزه ور باندی خبر شوی یم ، نو پوځل می هلمته خپله حاضرې
ور کړې ده ، څو تل می دمغاژه دارله خولی اوریدلی دی چی :
- نیم ساعت دمیغه خلاص شول .

- کله به بیماراشی ؟

- تلوارمه کوه . یوشیبه صبر و کړه کوندی نیم ساعت وروسته
خوبیله نور را ورسیږی .

خو تر اوسه پوری می نه یاد پیری چی د قوطی او یاد جامه وغږو
تبی دی ژمونډه ډیگ ته شوی وی .

***

دژمی له پاره می دډېرو سکاره اغستل ، زما یو دوست راته وویل
اومشوره ئی را کړه :

- داد و سره گران کار نه دی ، ټوله لټی په تاکی ده . فقط
هلمته لار شه او په سپین کاغذ یو عریضه ورکړه په نیم ساعت کسی
ټول کارونه خلاصی اوت په دسکرو خاوند شی .

خوماچی دژمی په پیل کی عریضه ورکړې وه ، په ډیره خواری
می دبل کال اوږی ته و کولای شول چی د سکر و خا که تر لاسه
کړم . او په دی ډول دغه نیم ساعت دوه کاله اوږد شو .

***

اومهدانن چی دلته راتلم په لاره کی می ډېو دوست د کور
دروازه وټکوله ، غوښتل می چی دروغ او ناروغ پوښتنه یی وکړم
خوماشوم زوی ئی راته وویل :

- پلار می نیم ساعت دمیغه چیرته لار .

اوچي زه شو قدسه ها خواورنه راتير شوم، که کتل می چی دوست می پاس په سڅمځ کړ کی کی پرده په لځان پسی کش کړه.

او زه اوس وروسته له یو عمر پدی وپوهیدم، چی له سونځه ټول کارو نه د نیم ساعت په خاطر وروسته پاتی دی. او که د نیم ساعت نه وای، او هر چا په ټاکلی وخت خپل وظایف دیوه مسؤولیت له مخی سرته رسولای، ضرور به د نور و پرمختللو هیواد و په لیکه کی ولا پوای.

خوزه وایم چی سل کاله څه چی زر کاله هم تیرشی، څو سونځ دغه نیم ساعت دمخه نه شو، نود خاور و کتوه به مود پخا رپه د پک په بدله نه شی.

دجا نداد له دی خبری سره مونږ ټولو په یوسلا وویل:

سربتیا چی مونږ نیم ساعت وروسته پاتی یو. (پای)

د شکایاتو صندوق

په هغه ورځ چې دغه مهم تصمیم نیول کیده، نو د موسسې ادارې مجلس د غړي له یوې بېخي څخه د ماښام تراوو پجوپوری یې له مخکښه دوام وکړ. د مجلس خونه دومره د مگر تو په دود کې پټه وه چې د موسسې د آمرشیره د مجلس داوږده میز تر شا څو تنو مدیرانو چې له دروازی سره نږدې ناست وونه لیده. په دغه ورځ ډیری مهمې بریکړي وشوې او د عملی کیدوله پاره یې تدابیري پلانونه طرح شول. د موسسې په انگرې کي یوه وړوکی میدانی وه چې په ساره او اوږده له څلور مربع متره څخه زیاته نه وه، په دغه میدانی کې په دژسې په موسم کې د شعبا تود بخاریو له پاره ملازمینو لارګی ماتول، او په نورو وختونو کې د شاوخوا شعبا تو د تلو را تلو لاره وه. خود دغه تاریخی ادارې مجلس له جوړیدو وروسته د دغې میدانی شاوخوا پری را تاو شول او په څلورو کونجونو کې یې په لاندې متن لوی و لږول شوی: (چمن ته ننوتل له آداب معاشرت څخه لیری کاردی)، (ګلونه مه شکوی) او نور...

خو کوم چمن؟ او کوم ګلونه؟ ځکه چې دلته زما په یاد یاد حواله جاتو د مدیر د وینا له مخې چې د موسسې تر ټولو پخوانی کار کوونکی دی، په دغه میدانی کې شین وانه چانه دی لیدلای. بله مهمه بریکړه چې د مجلس له جوړیدو وروسته عملاً ولیدل شوه هغه په دهلیزونو کې د نسوارو د توکو لوله پاره د تف دانیو ایښودل و. د موسسې

آمرچی په ژوند کې یې کلمه نسوار نه وو اچولی ددی له پاره چې د موسسې کار کوونکي له دغه نوي کلتور سره بلد شوی وي او وپوهېږي چې نسوار باید چیرته توشی، نود کنترول مدیر شیریندل یې له شعبي راو وېست او دغه قریخ یې نسوار تر شونډې لاندې کړل او بیایې هغه په دهلېز کې دایمېو دل شوی تف د انې په ریښه کې تو کړل. امرصیب دا کار ددی له پاره وکړ چې غوڅلمه یې د کنترول مدیر نسوار وپه بې مخایه توکولو باندې نیولې و. له همدې ورځې وروسته زموږ په موسسه کې نسوار اچول دورځنۍ کار یو جز وگرځېده او ډېروسګرټ شکوونکو سګرټ خوشي کړل او نسوار و ته یې مخه کړه. دا ځکه چې هغوی د موسسې آمر په نسوار ولیدلې و. خود دغه ادارې مجلس ډیره مهمه پریکړه په موسسه کې د شکایاتو د صندوق جوړېدل وو. د مجلس زیاته برخه چې د تفریح وخت یې هم نیولې و، همدا موضوع وه. د شکایاتو د صندوق له جوړېدو سره په موسسه کې عجیبه وضعه رامنځته شوه. د موسسې کارکوونکي به هره ورځ دوه دوه په دهلېزو او د موسسې د تعمېرد دیوالونو شا ته سره بېلېدل او په یو اوبل باندې به یې د شکایت کولو او انتقاد نهولولاری چاری لټولې. ادارې او د فترې کارونه به تپه ودرېدل. له یوې خوا دغه غورځی برزی روانی وی اوله بلې خوا د صندوق جوړولو پروژه په پوره جدیت سره مخ ته تلله.

نجار یې له یوې ساختمانی پروژې څخه به خدمتي توګه ور ته راوغوښت. د صندوق نقشه او ډیزاین شخصاً د امرصیب له خوا طرح شواو د کار د جریان څارنه هم دده په څارنه وه. لنډه دا چې هغه ورځ راوړېده کومه چې د موسسې ټول کارکوونکي په پوره بې صبرۍ

سره دهغی په انتظار کې وو. صندوق چور شو او په خاصو مرا سمود
آمر صیب د دفتر تر مخ دیوال باندې ونښلول شو.

ددې له پاره چې د شکایت کوونکو هویت نورو ته افشاء نه شي نو د
صندوق کلې گانې امر صیب په خپل جیب کې واچولې. د صندوق نښلولو
په سبب د موسی کار کوونکو بیا کار ونوته شا کړه او په یوې پسي
د څارنې هلې ځلې پیل شوی. څوک په د نسوارو تو کولو او څوک
هم داوبو غښلو او یا بله بله باندې له شعبو راوتل او تر سترگو
لاندې په یې د صندوق شاوخوا څار له چې څوک به د چاپه ضد د شکایاتو
صندوق ته شکایت اچوی.

دا څولاشه کوی چې د موسی په دنده کې یو به بل باندې سره
شکمن وو. دغه خبره د موسی له باندې هم خپره شوه، ځکه چې یوه ورځ
د ترانسپورت په مدیر پسي خپله خواشې موسی ته راغله او خواره
کوټی یې د ټولو تر مخ د قوت پاته کړه. هغې ته چا ویلی وو، چې ستاله
لاسه د ترانسپورت مدیر د شکایاتو په صندوق کې لیکلې شکایت اچولې
دی. او بیا وروسته خبره مالومه شوه چې دغه هیطانی راامداد درېور
کړې وه. ځکه چې د ترانسپورت مدیر درامداد د سوتر د خط السیر په
کتابچه کې له هغه سره کوټی ماته لې.

د موسی د ټولو کار کوونکو زېږونه ډک وو، خو صندوق ته
چاډېو او بل له ویرې شکایت نه شو اچولې. د خدماتو مدیر چې لم
ورځې پخوا یې د کنترول د مدیر له لاسه شکایت لیکلې و، په دې
انتظار کې و، چې پټ او د خلکو له سترگو پناه شکایت صندوق ته
واچوی، خو دغه موقع یې تر لاسه نه کړه ځکه چې د کنترول مدیر
شیریندل هم دومره ناخبره نه و. هغه څو تنه د خدماتو په مدیر پسي

اچولی وو او په خپله به یی هم شپه به شپه له کپړ کی نه دشکایا تو صندوق شاوخوا اثار له .

یوه شپه دخدما تو مدیریت شویتل یی د شپي له تورتیم څخه په استفاده خپل لیکلی شکایت دشکایا تو په صندوق کی واچوی نو د موسسی انگریز ته یی لمان اچولی و ، خوبخت و . سره یاری نه وه کپړ او څو کیدار ورباندی راخبر شوی و . او بېچاره یی شپه په شپه لاس تړل ماموریت ته سپارلی و . دخدما تو مدیریت په پده لیتی کی بند هاتی و د کنترول مدیر له ویری یی دشکایت راز نه شور سوا کولای ، لکه چی د موسسی دخريداری د تیر کال سندونه هم په خرڅ نه وو میجا شوی اود کنترول مدیر د سیز په سربې دوسیه کی دویزه کیدو انتظار ویست . نو د دی له پاره چی په ماموریت کی بله اشتباه نه وی ورباندې شوی لمان یی په لیون توب وهلی و او وروسته له لسوړ محویي له دار المجانین څخه احوال راغی .

له دی پیښی وروسته دشکایا تو د صندوق پانه واوښته او آخر هغه وخت راوړسیده چی د موسسی له کار کوو نکو هیر شو . دوخت په تیریدو سره یی کو لپ ژنگونو وواځه او په کونجونو کی یی غږو جالونه واچول . اوله تولو خطر نا که یی داوه چی دشاید لوله کبله پکی غوښسو محالی جوړی کړی وی .

څه موده وروسته دخدما تو پخوانی مدیر سوقوف شو او په څو کی یی نوی مدیر پښه وړوله . دخدما تو نوی مدیر لوسړی کارداو چی د موسسی ټول جایزادی دجنسی تحو یلدار په جمع کی قید کړ ، او چی کله وار دشکایا تو د صندوق راوړسیده ، نو جنسی تحو یلدار دهغه له تسلیمی څخه ډډه وکړه . خو دخدما تو مدیر مسجور شو او له پیښی څخه د موسسی رسد مامور ته شکایت وکړ .

تردی شیبی پوری د موسی له امر څخه دشکایا تو صندوق هیرشوی و.
 نو دشکایا تو صندوق په اوږدو سره لکه ویده له خو به راوین شو.
 په پوره را باغید او مخان یی صندوق ته ورساوه. امر صیب غوښتل چی
 د موسی د کار کوو نکو شکایا تو ته رسیدگی وکړی، خود صندوق
 غوښتو د کولپ دخلاصید و موقع و رنه کړه او د هغه مخ یی د با نجیانو
 غوښتی شین و راوه. بیچا ره یی په دغه ورځ روغتون ته ورساوه او
 بیا پوره شپږ ورځی له شرمه وظيفی ته راغی ځکه چی یی پر سیدلی او
 د پیژند لونه و. شپږمه ورځ چی موسی ته راغی نومځکی لهدی
 چی دفتر ته ننوځی او مری یی د خد ماتو مدیر له نچار سره یو ځای
 راو غوښت او دشکایا تو صندوق یی لهدیواله و رها ندکی راو شکاوه.
 صندوق دا امر صیب په امر تحویل خان یی ته ولیږدول شو او په دی ډول
 د جنسی تحویلدار او د خد ماتو د مدیر شخړه پای ته ورسیده.

(پای)

کاتب پاخون د عاشور زوی، دشینوار و د تازیان
اوسیدو دی چی پوره ۳۴ کال یی په دغه خدنی نړی
کی د قو لنی پیاخوالو او ښکړه تیاو د باندی خدلی دی اوس
هم په دغو نابرابرو خاند او مندی پری وھی .

پنځلس کاله کړنې چی وکړون په اوږدو شتون وھی، چی په دمی پنځلس کاله کی بی لږ تر لږه پنځلس
خاکیار کړی او همدا اوس د انیس دلی د چپ غم دی .

د هیواد په مطبوعاتو او راډیو لویزیون کی د پاخون او اسپر بانی په نومونو باندی
لو ستونځی، اوریدونکی اولیدونکی دده لیکنوسره آشنایی لری .

په نظم او شعر، طنزیه لیکنی کوی، چی د "شکایاتو صندوق"، بی د طنزیه داستانونو لومړ
مجموعه ۱، او په نظم کی یی دده دیگونه او شعرونه، مجموعه د اسپر بانی په نوم همدا اوس تر چاپ لاند
ده . دوه نوری مجموعی چی لنډه طنزونه دی، یوه یی د "خبری او بری"، او بله یی "د بجا رهیمی"،
په نومونو چاپ تر دستظار ارزښی باسی .

۱۸۵

د افغانستان د کيوالو د انجمن له خوا

۳۴۵